

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน :
กรณีศึกษา ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต
Local involvement in sustainable tourism management :
A case study of Phuket Old Town

ศิริินทร์ สังข์ทอง
Sirin Shangtong

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Business Administration
Prince of Songkla University
2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ต
ผู้เขียน	นางสาวศิริินทร์ สังข์ทอง
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	คณะกรรมการสอบ
.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์)
กรรมการ
	(ดร.อภิรมย์ พรหมจรรยา)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ดำรงศักดิ์ ฟ้ารุ่งแสง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วน
ช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวศิริินทร์ สังข์ทอง)

นักศึกษา

(4)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และไม่ได้ถูก
ใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวศิริินทร์ สังข์ทอง)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต
ผู้เขียน	นางสาวศิริรินทร์ สังข์ทอง
สาขาวิชา	การจัดการการบริการและการท่องเที่ยว
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วัดระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และ (2) วัดความรู้ความเข้าใจในแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้มีการเก็บข้อมูล โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ และใช้ระยะเวลาเก็บข้อมูลครั้งเดียว (cross-sectional approach) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ตัวแทนสมาชิกครัวเรือน จำนวน 250 ครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในบริเวณย่านเมืองเก่าภูเก็ตและเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ รวมทั้งสิ้น 250 คน โดยการใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970) ในการกำหนดขนาดตัวอย่าง และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่า t-test การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ

ผลการศึกษา พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชนชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน ในภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมน้อยในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.64) และมีส่วนร่วมในระดับน้อยในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46) ด้านการติดตามและประเมินผล (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.45) ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.41) และด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35)

ผลการศึกษา การเปรียบเทียบข้อมูลเชิงประชากรศาสตร์ของของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ทั้ง 5 ด้าน พบว่า การมีส่วนร่วมใน 1)

ด้านการรับรู้ข้อมูล 2) ด้านให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา 3) ด้านการดำเนินงาน 4) ด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ และ 5) ด้านการติดตามและประเมินผล โดยภาพรวม พบว่า ประชาชนที่มีประชากรศาสตร์ (เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยหรือทำงานในชุมชน) แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูล ด้านให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา ด้านการดำเนินงาน ด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล โดยภาพรวม ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการศึกษา การทดสอบความรู้ความเข้าใจในแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่า ในภาพรวมประชากรในชุมชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : 1) การมีส่วนร่วมของประชาชน 2) การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 3) ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

Thesis Title	Public participation in sustainable tourism management : Case study at Phuket Old Town
Author	Miss Sirin Shangtong
Major Program	Hospitality and Tourism Management
Academic Year	2018

ABSTRACT

This research aimed to (1) measure the level of public participation in sustainable tourism management at Phuket Old Town and (2) measure knowledge and understanding of sustainable tourism concepts of the people in the old town area Phuket

In this study, the researchers collected data. By using quantitative research methods And use the storage time once (cross-sectional approach) The sample group includes 250 household members, who live in the old town of Phuket and the old town, Charter Bank, totaling 250 people by using the Krejcie and Morgan sample size calculation formula 1970) to determine the sample size And using Quota Sampling and Convenience Sampling and data analysis using descriptive statistics And inferential statistics such as statistics, percentage (mean), mean (standard deviation), t-test, one way analysis of variance Primary data collection

The results of the study revealed that the participation level in sustainable tourism management of the community of Phuket Old Town And Old Town Charter Bank, Talat Yai Subdistrict, Mueang District, Phuket Province, in the 5 areas in the overall picture, the people are less involved in sustainable tourism management (With an average of 2.46) People participate in information recognition at a moderate level. (With an average of 2.64) and having a low level of participation in information or consultation (The average value is 2.46) In terms of tracking and evaluation (With an average of 2.45) in terms of participation in operations (With a mean of 2.41) and participation in receiving and dividing benefits (With an average of 2.35)

The study of the demographic data comparison of people in sustainable tourism management: a case study of 5 areas of Phuket Old Town found that participation in 1) information perception 2) providing information or consulting 3) 4) In terms of receiving and dividing benefits and 5) overall monitoring and evaluation, people with demography (sex, age, marital status, Career, education level income per month Source of income The duration of living or working in the community) is different. There is a level of opinion on participation in information perception. Providing information or consulting Operation Receiving and dividing benefits and the overall tracking and evaluation at different levels with statistical significance at the level of 0.05

The results of the study of the knowledge and understanding of the sustainable tourism concept found that in the majority of the population in the community, most had a good knowledge and understanding of tourism at a high level.

Key words: 1) Local participation 2) Sustainable tourism management
3) Phuket Old Town

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจและความทุ่มเทของอาจารย์ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพ และชี้แนะแนวทางในการจัดทำงานวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทั้งหมดขอมอบแต่เหล่าคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาจนทำให้ผลงานวิจัยเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และขอมอบความกตัญญูกตเวทิตาคุณ แต่บิดา มารดา และผู้มีพระคุณทุกท่าน สำหรับข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ผู้วิจัยขอน้อมรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว และยินดีที่จะรับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

ศิริินทร์ สังข์ทอง

สารบัญ

	หน้า
หน้าอนุมัติ.....	(2)
บทคัดย่อ (ภาษาไทย).....	(5)
ABSTRACT.....	(7)
กิตติกรรมประกาศ.....	(9)
สารบัญ.....	(10)
สารตารางและภาพประกอบ.....	(12)
เอกสารการตีพิมพ์.....	(17)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	5
1.3 คำถามการวิจัย.....	6
1.4 สมมติฐานของการศึกษา.....	6
1.5 ตัวแปรของการวิจัย.....	6
1.6 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.8 ขั้นตอนของการศึกษา.....	7
1.9 นิยามคำศัพท์.....	8
1.10 กรอบการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....	9
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยว.....	12
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของประชาชน.....	15
2.4 ข้อมูลทั่วไปของย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	17
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
3.2 เครื่องมือการวิจัย.....	23

สารบัญ (ต่อ)

3.3 การสร้างเครื่องมือวิจัยและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	25
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน.....	27
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	31
4.3 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจแนวคิดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน.....	35
4.4 ผลทดสอบสมมติฐาน.....	37
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	145
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	145
5.2 อภิปรายผลของการศึกษา.....	151
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	154
บรรณานุกรม.....	155
ภาคผนวก.....	163
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	163
ภาคผนวก ข วารสารตีพิมพ์.....	169
ประวัติผู้เขียน.....	190

สารบัญตารางและภาพประกอบ

รายการตาราง

1 ความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ย.....	24
2 ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล.....	28
3 ภาพรวมการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว 5 ด้าน.....	31
4 การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล.....	31
5 การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา.....	32
6 การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน.....	33
7 การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์.....	34
8 การมีส่วนร่วมในการติดตามและการประเมินผล.....	35
9 ข้อมูลความรู้ความเข้าใจแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....	35
10 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล จำแนกตามเพศ.....	38
11 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามเพศ....	39
12 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามเพศ.....	40
13 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามเพศ.....	41
14 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผล จำแนกตามเพศ.....	41
15 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามอายุ.....	41
16 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตาม อายุ.....	43
17 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามอายุ.....	45
18 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามอายุ.....	47
19 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล จำแนกได้ตามอายุ.....	48
20 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส.....	49
21 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกตามสถานภาพ การสมรส.....	50
22 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามสถาน ภาพการสมรสโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	52
23 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส	53

สารบัญตารางและภาพประกอบ (ต่อ)

24 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส.....	55
25 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรสโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	56
26 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผล จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส.....	57
27 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามอาชีพ.....	59
28 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามอาชีพ.....	60
29 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามอาชีพ.....	63
30 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามอาชีพ.....	67
31 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผล จำแนกตามอาชีพ.....	69
32 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผล จำแนกตามอาชีพ โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	72
33 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามการศึกษา.....	74
34 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามการศึกษาโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	75
35 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามการศึกษา.....	76
36 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกตามการศึกษา โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	77
37 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามการศึกษา.....	79
38 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามการศึกษา โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	81
39 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามการศึกษา.....	82
40 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและการแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามการศึกษาโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	84

สารบัญตารางและภาพประกอบ (ต่อ)

41 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผล จำแนกได้ตาม การศึกษา.....	85
42 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน.....	87
43 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามรายได้ ต่อเดือน.....	88
44 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามรายได้ ต่อเดือนโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	91
45 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน.....	93
46 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน โดย การเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	95
47 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตาม รายได้ต่อเดือน.....	98
48 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามรายได้ ต่อเดือนโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	100
49 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผล จำแนกได้ตาม รายได้ต่อเดือน.....	102
50 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล จำแนกตามรายได้ โดย เปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	103
51 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามแหล่งที่มารายได้.....	105
52 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกตามแหล่งที่มา รายได้.....	106
53 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ ตามแหล่งที่มารายได้โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	109
54 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามแหล่งที่มา รายได้.....	112
55 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามแหล่ง ที่มารายได้.....	116

สารบัญตารางและภาพประกอบ (ต่อ)

56 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการรับแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามแหล่งที่มาของรายได้โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	118
57 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในด้านการติดตามการประเมินผล จำแนกได้ตามแหล่งที่มารายได้.....	120
58 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล จำแนกได้ตามระยะเวลาอาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	122
59 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามระยะเวลาที่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	123
60 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามระยะเวลาที่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	125
61 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามระยะเวลาที่พักอาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	127
62 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล จำแนกได้ตามระยะเวลาที่อาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต.....	128
63 การสรุปผลทดสอบสมมติฐาน.....	129

สารบัญตารางและภาพประกอบ (ต่อ)

รายการภาพประกอบ

1	กรอบการวิจัย.....	9
2	แผนที่ถนนกลาง จังหวัดภูเก็ต.....	20
3	สี่แยกถนนกลาง จังหวัดภูเก็ต.....	20
4	บรรยากาศในถนนกลาง จังหวัดภูเก็ต.....	21
5	ถนนคนเดินตลาดใหญ่ จังหวัดภูเก็ต.....	21

รายการตารางในวารสารตีพิมพ์

1	ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์	177
2	ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน	179
3	ตารางที่ 3 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	179
4	ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	180
5	ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	181
6	ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	181
7	ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล.	182

เอกสารการตีพิมพ์

วิทยานิพนธ์ที่รับการตีพิมพ์ :

ศิริินทร์ สังข์ทอง และอารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์ (2562) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต. วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทย นานาชาติ, 1(15). (มกราคม – มิถุนายน 2562)

วารสารที่ตีพิมพ์

วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ISSN 1686-6627

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
๑๑๘ ถนนวิภาวดี บางเขน กรุงเทพฯ

๑๑ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ผลการประเมินบทความ

เรื่อง คุณศิรินทร์ สิงห์ทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ผลการประเมินบทความจากผู้ทรงคุณวุฒิ

ตามที่ คุณศิรินทร์ สิงห์ทอง ได้ส่งบทความเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต เพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ นั้น

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ ขอเรียนแจ้งให้ท่านทราบว่า บทความวิจัยของท่านผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วและได้รับการตอบรับตีพิมพ์ในวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๑ มกราคม - มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ (หน้า ๑-๒๑)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูริย์ นนททานนท์)

หัวหน้ากองบรรณาธิการวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ

1 บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

การท่องเที่ยวในปัจจุบันนับเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง มีบทบาทหน้าที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย แสดงให้เห็นถึงความสำคัญในเรื่องการสร้างและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ การพัฒนาประเทศไทยให้เป็นประเทศที่มีความน่าสนใจ ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสร้างรายได้ให้แก่ประเทศจำนวนมหาศาลในแต่ละปี ประเทศไทยได้มีการประกาศให้การพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นวาระแห่งชาติโดยบรรจุอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 - 2544) และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดโดยใช้แนวคิดการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนร่วมกับคำว่าคุณภาพ และสามารถแข่งขันได้มาตั้งแต่ปีพ.ศ.2548 – พ.ศ.2554 (ภราเดช, 2005) ในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน” หรือ “ASEAN Community” อย่างเป็นทางการ เพื่อร่วมสร้างความแข็งแกร่งให้อาเซียน “มีอำนาจต่อรอง” บนเวทีโลกมากขึ้น (อรนุช และโชคชัย, 2556) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างเต็มตัวเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยควรให้ความสนใจการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างแท้จริงมากกว่าเป็นเพียงแค่วิธีทางการตลาด โดยกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวรวมทั้งปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างสมดุลเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต ผลักดันให้มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดและมีการรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด ซึ่งการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จะต้องเตรียมความพร้อมในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาชุมชนในปัจจุบันมักจะพึ่งพิงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ (Ruggieri & Calo, 2018) การท่องเที่ยวส่งผลทั้งในแง่ดีและแง่ลบแก่ประชาชนและสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่มีการท่องเที่ยวเข้าไป (Andersson & Lundberg, 2013 ; Prayag, Hosany, Nunkoo & Alders, 2013) จากมุมมองด้านเศรษฐกิจการท่องเที่ยวก่อให้เกิดความหลากหลายของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและโอกาสทางธุรกิจ (Kim, Uysal & Sirgy, 2013) การจ้างงาน(Látková & Vogt, 2012) และโอกาสด้านการพักผ่อนหย่อนใจ การพัฒนาระบบสาธารณสุขและระบบสาธารณสุขพื้นฐาน

(Stylidis, Terzidou & Terzidis, 2007) ของชุมชนอย่างไรก็ตามการท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดการพึ่งพิงของระบบเศรษฐกิจกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในระดับสูง และธุรกิจการท่องเที่ยวมักจะถูกควบคุมโดยนักลงทุนจากภายนอกชุมชน (Stylidis et al., 2007) ดังนั้นผลกระทบจากการท่องเที่ยวจึงส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการพัฒนาและวงจรชีวิตของกิจกรรมการท่องเที่ยว (Kim et al, 2013) การรับรู้ในเชิงบวกของผลดีจากการท่องเที่ยวย่อมส่งผลให้ประชาชนมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยว รวมถึงการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวผ่านกระบวนการการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Long, 2012)

ประเทศไทยได้มีการประสบความสำเร็จทั้งในการเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยวและมีรายได้จากการท่องเที่ยว และมีความล้มเหลวเนื่องมาจากปัญหาในการจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยว รวมถึงผลกระทบต่อชุมชน เพื่อให้การพัฒนาประเทศไทยสามารถสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) และวิสัยทัศน์ประเทศไทยสู่ปี 2570 โดยนำแนวคิดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา คณะรัฐมนตรีได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา อาทิเช่น การเสริมสร้างและการพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ การสร้างความเป็นธรรมเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม การสร้างให้มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน และมีการเจริญเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (www.nesdb.go.th, 2018) ประเทศไทยได้นำแนวคิดการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเข้ามาใช้อย่างจริงจังในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยว การรักษาสิ่งแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว โดยเน้นการเพิ่มศักยภาพของประชาชนในชุมชนด้านการจัดการและการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนอย่างจริงจัง รวมถึงกำหนดแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวจนนำไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ในที่สุด (พรพรรณ วีระปรียากร, 2551)

จังหวัดภูเก็ตจัดได้ว่าเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และมีความรุ่งเรืองอันยาวนานอีกเมืองหนึ่งของประเทศไทยโดยหนึ่งในมรดกทางวัฒนธรรมจากอดีตอันรุ่งเรืองของจังหวัดภูเก็ต คือ ตึกเก่าแบบซิโนโปรตุกีส หรือแบบซิโนยูโรเปียนถูกสร้างขึ้นมาเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2446 เนื่องจากได้มีการทำธุรกิจเหมืองแร่ที่เติบโตทำให้มีชาวจีน และชาวตะวันตกที่ต่างหลั่งไหลเข้ามาอาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ตเป็นจำนวนมาก เมื่อเข้าสู่เขตเทศบาลนครภูเก็ตสิ่งแรกที่นักท่องเที่ยวจะพบเห็นรู้สึกสะดุดตาคือตึกเก่า ๆ ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในย่านเก่าของเมืองเก่าภูเก็ต ซึ่งเป็นการบูรณะสไตล์สถาปัตยกรรมแบบคลาสสิกเรเนซองส์ และนีโอคลาสสิกของยุโรป เป็นการ

ผสมผสานศิลปะตะวันตก และศิลปะตะวันออกแบบจีนผสมไทยได้รับอิทธิพลมาจากปิ่น และสิงคโปร์ เข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน ถนนกลางเป็นถนนสายหลักในย่านเมืองเก่าภูเก็ตที่มีความเก่าแก่มากที่สุดสายหนึ่งในเขตอำเภอเมือง จนเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของจังหวัด ตึกเก่าเหล่านี้กระจายอยู่ทั่ว ย่านเมืองเก่าภูเก็ตสามารถแวะเดินชมได้อย่างต่อเนื่อง และนอกจากนี้ยังมีธุรกิจการค้าในย่านเมืองเก่าดังกล่าวโดยเฉพาะถนนกลางมีร้านอาหารอร่อยๆหลายร้านให้เที่ยวชิมอย่างเพลิดเพลินและทางผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ โดยได้ทำการอนุรักษ์รูปแบบอาคารบ้านเรือนไว้และจัดให้มีเส้นทางในการเดินชมย่านเมืองเก่าภูเก็ตเป็นอีกหนึ่งทางเลือกของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อจะทำให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับความสวยงามของบ้านเรือนที่เก่าแก่ของภูเก็ตไปพร้อม ๆ กับการได้สัมผัสวัฒนธรรม และการดำรงชีวิตตามวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตทางผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้ผลักดันให้มีการพัฒนาการเดินชมย่านเมืองเก่าซึ่งเป็นเส้นทางประวัติศาสตร์ที่ควรค่าแก่การเก็บรักษาไว้อย่างยิ่งในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ.2552 เป็นต้นมา

ชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต หรือ “การท่องเที่ยววิถีชุมชน” กำลังได้รับความนิยมในกลุ่มของการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ซึ่งได้รับแรงผลักดันจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ชุมชนต้องมีความเข้มแข็ง จังหวัดภูเก็ต นอกจากมีทะเลที่สวยงามและโด่งดังแล้ว การท่องเที่ยววิถีชุมชนในย่านเมืองเก่าภูเก็ต (Phuket Old Town) เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่ได้แวะเวียนมาชมเสน่ห์ความงามจากตึกกรมบ้านช่องของย่านนี้ การให้ความร่วมมือร่วมใจ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชุมชนย่านเมืองเก่าเอง มีส่วนช่วยในการสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวที่แวะเวียนมาชม

ในปี พ.ศ. 2560 เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ที่ได้รับรางวัล “เพชรราชธานี” ประเภทการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำปี พ.ศ. 2560 จาก สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ต่อมาได้รับรางวัลมาตรฐานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอาเซียนประจำปี พ.ศ. 2561 (ASEAN Sustainable Tourism Award 2018) ประเภท ผลิตภัณฑ์ในเมือง (Urban Project) ซึ่งเป็นรางวัลแห่งความภาคภูมิใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข กว่าที่จะได้รับการการันตีด้วยรางวัลระดับประเทศและระดับอาเซียนเหล่านี้แน่นอนว่าไม่ได้เกิดขึ้นจากการทำงานเพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ แต่เป็นการสั่งสมการทำงานร่วมกันทุกภาคทุกส่วนมาเป็นระยะเวลากว่า 10 ปี ที่ผ่านการลองผิดลองถูก ผ่านการ

เชื่อมโยง ผ่านการเลือกสรรและพัฒนาร่วมกันแบบบูรณาการอย่างแท้จริง ทั้งนี้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนจะยังคงต้องผลักดันส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นรากฐาน และเป็นต้นแบบ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความยั่งยืนของจังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกลุ่มอันดามัน ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต นายกเทศมนตรีนครภูเก็ต ท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยกันส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป ในอนาคตชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตได้วางแผนในการปรับปรุงทัศนียภาพย่านเมืองเก่า การจัดกิจกรรมถนนคนเดินทุกวันอาทิตย์ และกิจกรรมตามประเพณีเงินท้องถิ่น ประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่เน้นการท่องเที่ยววิถีไทยสไตล์ลึกลับ ซึ่ง ส่งผลให้บรรยากาศย่านเมืองเก่าภูเก็ตกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เมื่อการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตมีอัตราการเติบโตเพิ่มมากขึ้น ประชาชนส่วนหนึ่งภายในชุมชนพร้อมใจกันที่จะเปิดประตูบ้านไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยว บ้านบางหลังที่ถูกทิ้งร้าง เจ้าของบ้านก็จะกลับมาปิดฝุ่น รวมไปถึงการบูรณะซ่อมแซมให้เกิดความสวยงามที่น่าชม มีการปล่อยให้เช่าอาคารทั้งหลัง หรือบริเวณส่วนหน้าของบ้านเพื่อการค้าขาย และมีการขายอาคารบ้านเรือน ให้แก่นักธุรกิจจากต่างถิ่นที่มาลงทุนในย่านเมืองเก่า ประชาชนทั้งในชุมชนและจากต่างถิ่นเริ่มมองเห็นช่องทางรายได้มาของรายได้ และการสร้างธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนและอุปทานด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว พร้อมทั้งนำเสนอขายทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมออกไปสู่ตลาดท่องเที่ยวทั่วประเทศและทั่วโลก เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตมากขึ้น และเป็นการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว การอนุรักษ์การฟื้นฟูวัฒนธรรมของชุมชนที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องและสืบไป

นอกจากนี้ประชาชนจำนวนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในถนนกลางได้รวมตัวกันเพื่อจัดตั้งคณะกรรมการชุมชนและชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและพัฒนาชุมชนของตนเองให้มีความยั่งยืนด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (เทศบาลนครภูเก็ต, 2561) ผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้พยายามหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งการจัดการการท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้นั้นจำเป็นอย่างไรที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการจัดการด้านต่าง ๆ เนื่องด้วยประชาชนเป็นเจ้าของชุมชนและทรัพยากรในพื้นที่ อีกทั้งได้ใช้ประโยชน์พึงพิงทรัพยากรในชุมชนทั้งในการพัฒนาการท่องเที่ยวและการดำรงชีวิตประจำวัน ปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตคือ การมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่า

ปัจจุบันผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพและทำธุรกิจในย่านเมืองเก่ามากกว่าร้อยละ 50 เป็นคนจากต่างถิ่น บางคนไม่ใส่ใจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชน มองหาแต่ผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเอง เช่น การไม่เคารพกฎจราจรเกี่ยวกับการจอดรถวินคู้ - วินคี่ เพื่อขนถ่ายสินค้าไปยังร้านค้าของตนทำให้เกิดปัญหาจราจรติด การปิดกั้นบริเวณอาเขตเพื่อให้เป็นพื้นที่ทางธุรกิจนอกจากนี้การกระตุ้นโดยผู้นำชุมชนและภาครัฐให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวยังมีน้อย และประชาชนยังขาดความรู้ในเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวและการสื่อความหมายที่จะเป็นการเพิ่มมูลค่าในการมาเยือนแก่นักท่องเที่ยว

การศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวของประชาชนในหลายพื้นที่มีหลากหลายรูปแบบ เช่น จะศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Blackstock, 2005; Tosun, 1999; Bimonte & Punzo, 2016; Mayaka, Croy & Cox, 2018; เมทินี และศยามล, 2018) วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Aref&Ma'rof ,2008; Aref, 2011; Razzaq, Hadi, Mustafa, Hamzah, Khalifah & Mohamad, 2011; วิทยากรณ์, 2010; ศศิพิมพ์ และพิทยา, 2018) และวิธีการวิจัยเชิงผสมผสาน (Prabhakaran, Nair & Ramachandran, 2014) และจากการทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้น พบว่างานวิจัยในบริบทการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในย่านเมืองเก่าภูเก็ตยังมีน้อย และจากเหตุผลที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้มีความสนใจในการศึกษา เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ซึ่งเป็นการศึกษาที่เน้นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อให้เห็นถึงความต้องการในการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชนที่อาศัยภายในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตอย่างแท้จริง โดยคาดหวังว่าผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานแก่ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในการวางแผนพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การท่องเที่ยวในย่านเมืองเก่าภูเก็ตได้รับการพัฒนา และจัดการบนพื้นฐานของความยั่งยืนในอนาคตต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

2. เพื่อสำรวจความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน
ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

1.3 คำถามการวิจัย

1. ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตเป็นอย่างไร

2. ประชาชน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับใด

1.4 สมมติฐานของการศึกษา

ประชาชนที่มีลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยที่แตกต่างกัน มีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

1.5 ตัวแปรของการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ มีดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

1.1 ตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

2.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามผลและประเมินผล

2.2 ความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตทางด้านพื้นที่การศึกษา

พื้นที่ที่ใช้ทำการศึกษา คือ พื้นที่บริเวณภายในและบริเวณโดยรอบของชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วยถนน 5 สาย ดังนี้ ถนนภูเก็ต ถนนเยาวราช ถนนพังงา ถนนรัชฎา และถนนกลาง

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วย ประชาชนทั่วไปภายในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

3. ขอบเขตด้านเวลา

ช่วงที่ 1 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบการวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคมพ.ศ. 2560 – มกราคม พ.ศ. 2561

ช่วงที่ 2 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาประมาณ 2 เดือน คือในช่วงเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561

ช่วงที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลงานวิจัย เพื่อนำเสนอผลงานและทำรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2561 – มีนาคม พ.ศ. 2562

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต
2. ทำให้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจในแนวคิดการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต
3. สามารถนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้ามาปรับใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตต่อไป

1.8 ขั้นตอนของการศึกษา

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารหนังสือ รายงาน และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
2. เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลทั้งหมดมาจำแนกและจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ
4. สรุปและอภิปรายผล
5. เสนอแนะแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการนำผลที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

1.9 นิยามคำศัพท์

ประชาชนทั่วไป หมายถึง บุคคลที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ตามข้อมูลของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครภูเก็ต. (2561). ข้อมูลทั่วไปและงานทะเบียนราษฎร

การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธิและมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับและแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามและประเมินผล โดยผ่านการร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น และนำเสนอแนวทางเลือกต่างๆ เพื่อนำไปสู่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

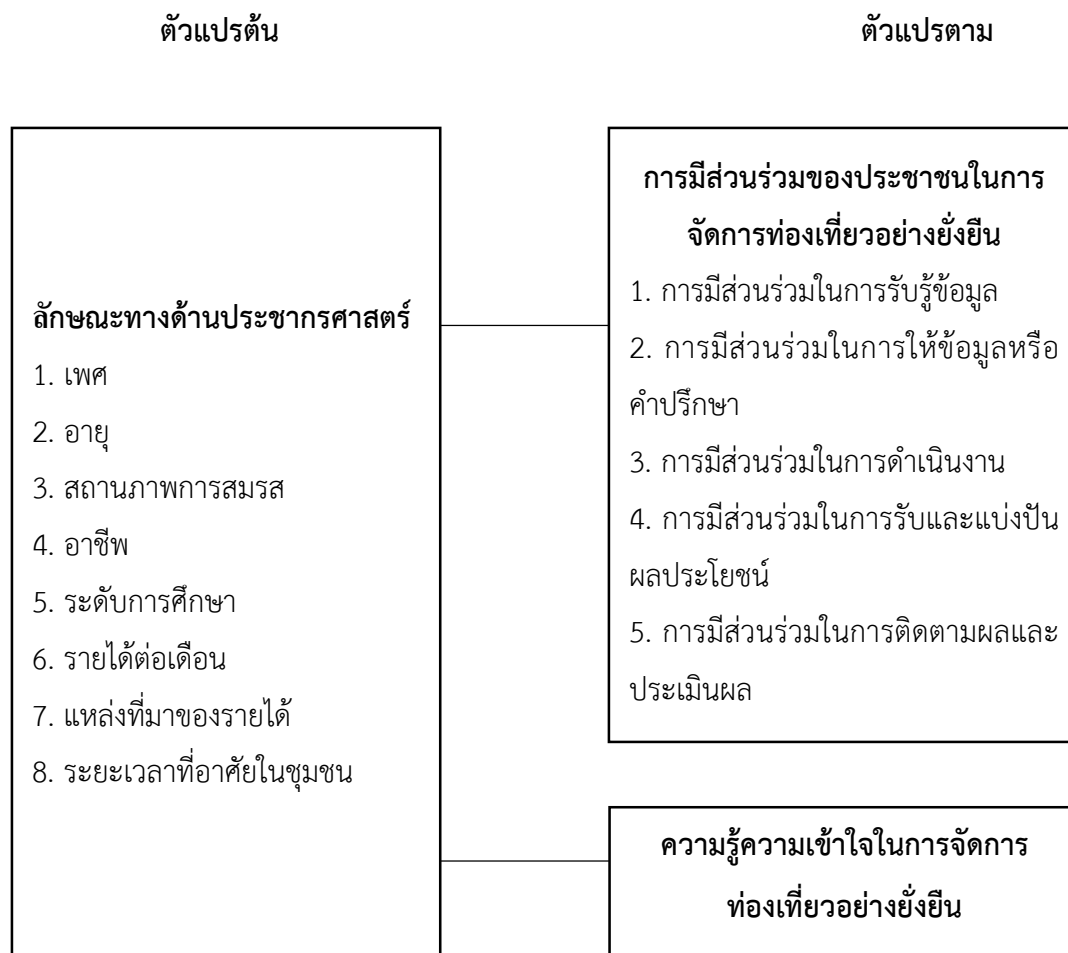
ย่านเมืองเก่าภูเก็ต หมายถึง พื้นที่บริเวณภายในและบริเวณโดยรอบของชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วยถนนภูเก็ต ถนนเยาวราช ถนนพังงา ถนนรัชฎา และถนนกลาง

การจัดการ หมายถึง กระบวนการที่ประชาชนในชุมชนร่วมกันทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยผ่านขั้นตอนการรับรู้ข้อมูลการวางแผน การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การประสานงาน การรับและแบ่งผลประโยชน์ การควบคุม การติดตามและประเมินผล

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานจัดกิจกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้มาเยือนและประชาชนเอง ผ่านการกระจายรายได้และผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างเป็นรูปธรรม การรักษาคุณค่าสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมให้คงความสมบูรณ์และการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนน้อยที่สุด

1.10 กรอบการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบการวิจัย

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยบทนี้ มีการทบทวนวรรณกรรมที่ผู้ศึกษาแล้ว มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา งานวิจัย บทความ วารสารวิชาการ รวมถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางกับการ วิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต สามารถแบ่งได้ ดังนี้

2.1 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ที่ผ่านมาในประเทศไทยได้มีการมุ่งเน้น และการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หากมองย้อนไปถึงด้านเศรษฐกิจในช่วงกลางปี พ.ศ. 2550 จนมาถึงปี พ.ศ.

2551 ของวิกฤตเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกาหรือที่เรียกกันว่า (Hamburger Crisis) ปัญหาเกิดขึ้นที่ประเทศอเมริกาแต่ส่งผลกระทบต่อทุกด้านอย่างต่อเนื่องไปทั่วโลก จากเหตุการณ์ในครั้งนี้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจได้ ดังนี้

1. การให้นโยบายในการกระตุ้นเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา
2. การบริหารในการจัดการสินเชื่อสิ่งทหริมทรัพย์ คุณภาพตกต่ำลง และเกิดสภาวะของการหนี้สูญ
3. การเกิดการเก็งกำไรของกลุ่มวาณิชธน หรือบริษัทเงินทุนในประเทศสหรัฐอเมริกา

ภาครัฐของไทยได้นำเรื่องการท่องเที่ยวขึ้นมา เป็นวาระสำคัญแห่งชาติเพื่อเป็นทุนในการกระตุ้นทางด้านเศรษฐกิจ โดยการใช้กระแสทำให้ประชาชน ชุมชน และทุกภาคส่วน เกิดความตื่นตัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และให้มีการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับการเข้ามาของนักท่องเที่ยวในการใช้ทรัพยากรในชุมชน ท้องถิ่น และต้องเกิดความคุ้มค่าระยะยาวต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวทาง (อพท., 2013) ได้มีการนำเสนอการดำเนินงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่อยู่ภายใต้แนวความคิดที่สามารถสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโลก (GSTC Criteria) ในการยกระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยที่ก่อให้เกิดความยั่งยืนอย่างเป็นระบบในการจัดการท่องเที่ยวที่แบ่งได้ 4 ด้านในการพัฒนา

1. การพัฒนาเศรษฐกิจ
2. การพัฒนาสังคม
3. การพัฒนาสิ่งแวดล้อม
4. การพัฒนาองค์กร

โดยการยึดค่านิยม (UNESCO, 2001) ที่ว่าการท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับแนวทางสร้างความสัมพันธ์กับประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตของประชาชนในชุมชนต่อการศึกษารเรียนรู้กับประสบการณ์จริงโดยตรง

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวก และด้านลบแก่จุดหมายปลายทาง การท่องเที่ยว และมีความเชื่อมโยงกับองค์ประกอบเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Harun, Chiciudean, Sirwan, Arion & Muresan, 2018) การตระหนักรู้ถึงปัญหาจากการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวมวลชน และปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นกระตุ้นให้

ภาครัฐ ภาคธุรกิจ ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรระหว่างประเทศกับแนวคิดและนโยบายด้วยการนำรูปแบบการท่องเที่ยวทางเลือกมาทดแทนการมุ่งเน้นการท่องเที่ยวมวลชนเพื่อลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมและเพื่อรักษาผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของชุมชนเอาไว้(Kilipiris & Zardava, 2012)

การพัฒนาอย่างยั่งยืนหรือความยั่งยืนที่มีกรอบแนวคิดหลัก ๆ ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาชุมชนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1987 ซึ่งแนวคิดนี้เริ่มเป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น แม้ว่าบริบทของแนวคิดนี้จะสะท้อนในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาเป็นหลัก (Lew, Ng, Ni & Wu, 2016) สืบเนื่องมาจากคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (WCED) ทำรายงานเรื่อง Our Common Future เรียกว่าอีกอย่างรายงานบรันด์ท์แลนด์ (The Brundtland Report) เพื่อเสนอแก่สหประชาชาติในปี ค.ศ. 1987(World Commission on Environment and Development, 1987; Hardy, Beeton & Pearson, 2002) โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะมีการกำหนดการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นวาระแห่งโลกที่ทุกคนตระหนักถึงการทำลายสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม (Butler, 1998; Hall & Lew, 2009; Hall, Gössling & Scott, 2015) ถึงแม้จะไม่มีคำอ้างถึงการท่องเที่ยวอยู่ในรายงานบรันด์ท์แลนด์ก็ตาม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้นำเอาแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้ โดยประยุกต์การพัฒนาอย่างยั่งยืนเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยว (Lew et al., 2016)

นอกจากนี้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ(United Nations General Assembly) นำโดยสมาชิกจำนวน 193 ประเทศ กับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (The 2030 Agenda for Sustainable Development) เมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ.2558 มีเป้าหมายเชิงกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นคน (people) โลก (planet) ความมั่งคั่ง (prosperity) เสรีภาพ (peace) และการมีส่วนร่วม (partnership) (Cf, O. D. D. S., 2015) เช่น การสร้างเอกลักษณ์ทางการตลาดผ่านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (Pulido - Fernández, Andrades - Caldito & Sánchez - Rivero, 2015) หากมองลงไปที่ชุมชนความยั่งยืนของการท่องเที่ยวจะมุ่งตอบคำถามว่า สิ่งใดที่ชุมชนต้องการอนุรักษ์และปกป้องจากการเปลี่ยนแปลง ผ่านตัวชี้วัด อาทิ งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการรักษาทรัพยากรของชุมชน ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตของประชาชนและการรักษาวัฒนธรรมประเพณี และระบบการสนับสนุนทางสังคมเช่น สวัสดิการสังคมและความเสมอภาค (Lew et al., 2016) ดังนั้นชุมชนท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญของอุตสาหกรรมการ

ท่องเที่ยว (Eshliki, & Kaboudi, 2012; Cañizares, Tabales & García, 2014; Lo, Ramayah & Hui, 2014) จึงควรมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป (Kim, Park & Phandanouvong, 2014)

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยว

การประชุมเรื่องการเดินทางท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศองค์การสหประชาชาติ (2506) โดยจัด ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี และให้ความหมายโดยรวมว่า เป็นการเดินทางหาความบันเทิงและรื่นเริงใจ เยี่ยมญาติ หรือการเข้าร่วมประชุมไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพ เป็นหลักฐานไม่พำนักอยู่เป็นการถาวร รวมไปถึงการท่องเที่ยวยังเป็นส่วนหนึ่งของระบบเศรษฐกิจแห่งชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับการจัดการที่พักการจัดการอาหารและการให้ความสนุกแก่นักเดินทาง ทั้งนี้การเดินทางท่องเที่ยวไม่ได้เป็นอุตสาหกรรมแต่เป็นการรวมตัวของธุรกิจอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบในระบบของการท่องเที่ยว (Gee, Y., James, C., Deriter, J., & Choy, L., 2007)

คำว่า การท่องเที่ยว มีการนิยามไว้ค่อนข้างหลากหลายบนพื้นฐานของความสอดคล้องของบริบทกิจกรรมที่เกิดขึ้น อาทิ จากพจนานุกรมศัพท์ภูมิศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2551) การท่องเที่ยวหมายถึง การเดินทางของบุคคลหนึ่งจากที่หนึ่งไปยังสถานที่อื่น ๆ การชั่วคราว การเดินทางด้วยความสมัครใจ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและติดต่อธุรกิจแต่ไม่ได้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ (WTO, 1997; สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว, 2546; รัฐญา มณีเนตร, 2552; ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, 2550)

การท่องเที่ยวเป็นการบูรณาการการเดินทางกับนันทนาการรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเวลาว่างที่มีการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังแหล่งที่ต้องการท่องเที่ยว เพื่อที่จะมีการเปลี่ยนบรรยากาศรอบข้าง โดยเป็นสิ่งกระตุ้นทำให้เกิดความต้องการทางด้านกายภาพ วัฒนธรรม ปฏิสัมพันธ์และส่งเสริมสถานะหรือเกียรติคุณ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2542) สอดคล้องกับแนวคิดของ McIntosh และ Gupta ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยว คือ การเดินทางเพื่อจุดหมายต่างๆโดยมีมูลเหตุจูงใจ 4 ประเภท ดังนี้ 1. มูลเหตุจูงใจทางด้านกายภาพ 2. มูลเหตุจูงใจทางวัฒนธรรม 3. มูลเหตุจูงใจด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และ 4. มูลเหตุจูงใจด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ (McIntosh & Gupta, 1980) การท่องเที่ยวจะมีประโยชน์ต่อผลิตผล ซึ่ง

เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมากสำหรับการจะวางแผนการท่องเที่ยวควรมีการวางแผนอย่างระมัดระวัง มนุษย์เป็นผู้ตัดสินใจ และสิ่งแวดล้อมมีผลกระทบทั้งในด้านเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (William, 2009)

การทบทวนวรรณกรรมของการท่องเที่ยวข้างต้น สามารถสรุปคำนิยามได้ดังนี้ การเดินทางจากที่ๆ หนึ่งไปยังสถานที่ใดที่หนึ่ง กับการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ ตามวัฒนธรรมวิถีชีวิตและการเป็นอยู่ ประเพณีของท้องถิ่นนั้นๆ ในการเพิ่มประสบการณ์ในการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวมีหลากหลายรูปแบบ ดังเช่น การเดินทางพักผ่อนและนันทนาการ การเดินทางแข่งขัน กีฬา การเดินทางเรื่องการศึกษา การเดินทางพบปะหรือเข้าประชุมสัมมนา หรือเพื่อการเยี่ยมเยียนญาติและเพื่อนฝูงประเทศไทยได้บรรจุการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวในระหว่างประเทศเป็นครั้งแรกไว้ในแบบแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนที่ 3 (2515 - 2519) รวมไปถึงการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของสถานที่ที่น่าสนใจให้นักท่องเที่ยวได้เห็น และเข้าใจถึงวัฒนธรรม ประเพณีและนอกเหนือจากนั้นให้นักท่องเที่ยวได้พักผ่อน มีประสบการณ์ สร้างความสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อผู้ร่วมเดินทาง และเพื่อนมนุษย์อีกด้วย (Phayakvichien, 2005)

การจัดการการท่องเที่ยวให้เป็นระบบ (System approach) และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายนั้นต้องมีการพิจารณาจากข้อมูลระบบย่อย (Subsystem) หรือองค์ประกอบหลักต่าง ๆ ของการจัดการการท่องเที่ยว บทบาทและหน้าที่ของแต่ละองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้น รวมถึงการพิจารณาสภาพแวดล้อมของระบบการท่องเที่ยวด้วย รูปแบบของการจัดการท่องเที่ยว (7 -S Model) ที่นำเสนอโดย (Adhikary, 1995) ที่นำมาปรับใช้กับการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดีประกอบไปด้วย กลยุทธ์ (Strategy) โครงสร้างในองค์กร (Structure) ระบบในการจัดการการท่องเที่ยว (System) บุคลากรที่เป็นส่วนสำคัญ (Staff) ทักษะในการทำงาน (Skill) มีปัจจัยกระตุ้น 3 อย่าง ได้แก่ ความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่องาน การรวมกันระหว่างบุคลากรและทักษะการทำงาน (Style) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดเห็น และความรู้ ซึ่งนำไปสู่การจัดการการท่องเที่ยวได้ดีที่สุด (Share) ซึ่งองค์กร (UNESCO, 2004) ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการวางแผน และการจัดการเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จด้านการท่องเที่ยว การขาดการวางแผนที่ดีในการก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก การโฆษณาประชาสัมพันธ์ รวมถึงการลงทุนก็จะไม่สามารถนำไปสู่ผลประโยชน์ได้ นอกจากนี้การขาดการบริหารที่มีประสิทธิภาพมักก่อให้เกิดปัญหาในการควบคุมในอนาคต ไม่ใช่แต่เพียงการวางแผนและการ

จัดการอย่างเดียวกันนั้นว่าเป็นสิ่งสำคัญ แต่การมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการต่างๆ เหล่านี้ก็มี ความสำคัญ เช่นกัน ชุมชนในตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ตจะต้องได้รับความรู้ใน รายละเอียดต่างๆเพื่อใช้ในการร่วมกันวางแผน และกระบวนการจัดการเป็นต้น

ระพีพรรณ ทองท่อ และคณะ (2549) ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการทรัพยากรของการท่องเที่ยว (Resource management) เพื่อทำให้เกิดผลประโยชน์จาก การใช้ให้ได้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ควรจัดการดำเนินการ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อการประเมินศักยภาพและจัด ระดับการวิเคราะห์เพื่อประเมินศักยภาพและจัดระดับทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ขั้นตอนที่ 2 การประเมินศักยภาพและการจัดระบบของทรัพยากร

ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

2. การประเมินขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการ ประเมินปริมาณหรือจำนวนของนักท่องเที่ยว รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว และระดับการพัฒนาของ สิ่งอำนวยความสะดวกจากแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งโดยไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับระบบนิเวศ และชุมชนมีปัจจัยสำคัญ 3 ด้าน คือ **ด้านที่ 1** ขีดจำกัดทางสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นความสามารถใน การรักษาสสมดุลระหว่างสภาพแวดล้อมทางกายภาพกับจำนวนนักท่องเที่ยวในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ที่จะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวทางกายภาพ **ด้านที่ 2** ขีดจำกัดทางการตลาด เป็น ความสามารถในการรักษาสสมดุลระหว่างปริมาณนักท่องเที่ยวกับกิจกรรม และสิ่งอำนวยความสะดวก ต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อนักท่องเที่ยวในเชิงจิตวิทยา และ **ด้านที่ 3** ขีดจำกัดของชุมชน หมายถึง ขีดความสามารถของเจ้าของพื้นที่ในการรองรับท่องเที่ยวที่จะ เข้ามาเยือนภายในชุมชนของตน ซึ่งหากมีจำนวนมากเกินไป จะเกิดผลกระทบต่อประชาชนในท้องถิ่น ทั้งเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

3. การกำหนดของขอบเขตในการใช้พื้นที่ของแหล่งการท่องเที่ยว ซึ่งต้องมี การกำหนดพื้นที่เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ (Zoning) มีแนวทางดังนี้ ข้อที่ 1 การจัดให้มีเขตบริการ หรือศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (Visitor center) ในแต่ละแหล่งการท่องเที่ยว และข้อที่ 2 การจัดเขต สงวนหรือบริเวณพื้นที่ที่มีความเปราะบางด้านนิเวศ และพื้นที่ที่เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ หรือเขต พื้นที่อนุรักษ์ที่จำเป็น

4. การควบคุมดูแลรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นการควบคุมการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางกายภาพให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมในพื้นที่ การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยและการมีระบบป้องกัน และการกำจัดมลภาวะให้เหมาะสม

การทบทวนวรรณกรรมข้างต้น สามารถสรุปค่านิยมได้ดังนี้ คือ การจัดการท่องเที่ยวควรเป็นไปอย่างมีขั้นตอน มีโครงสร้างงานอย่างเป็นระบบ บุคลากรควรมีทักษะเฉพาะตัวบุคคล และรวมไปถึงการกระบวนการที่ประชาชนในชุมชนร่วมกันทำงานเพื่อให้เกิดการบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยผ่านขั้นตอนของการรับรู้ข้อมูล การวางแผน การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การปฏิบัติการประสานงาน รวมไปถึงการรับแบ่งผลประโยชน์ มีการควบคุม การติดตามประเมินผลในทุกๆกระบวนการ เพราะการจัดการต้องคำนึงถึงขบวนการจัดการและต้องมีระบบป้องกันการสับสนซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานไปอีกด้วย

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

การมีส่วนร่วมของประชาชนในทศวรรษที่ผ่านมามีการกล่าวถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากมุมมองของนักวิชาการในวรรณกรรมการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม และหลากหลาย (Kim et al., 2014) โดยประชาชนภายในชุมชนถือเป็นผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญที่สุดของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Eshliki & Kaboudi, 2012; Zhang, Xiaoli & Bihu, 2012; Mohammadi, Khalifah & Hosseini, 2010; Lo et al., 2014) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวกับการจำแนกได้หลายประเภท และหลายระดับ อาทิ การมีส่วนร่วมที่มีผลที่มาจากกระจายอำนาจ ได้แก่ การมีอำนาจเหนือการมีส่วนร่วมนั้น (manipulative participation) ประชาชนจึงมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลเท่านั้น ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในระดับต่ำสุด การสร้างภาพว่ามีความยุติธรรมต่อผู้ด้อยโอกาส (citizen tokenism) ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในระดับกลาง และระดับสูงสุดคือการมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยว (citizen control) ซึ่งเป็นการมีอำนาจอย่างแท้จริงของประชาชน การมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยวเป็นการรับรองว่าประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดวางนโยบาย วางระเบียบ การบริหารจัดการและการควบคุม รวมถึงสามารถต่อรองในเงื่อนไขต่าง ๆ กับบุคคลภายนอกชุมชน (Arnstein, 1969; 2015)

นอกจากนี้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจำแนกเพิ่มเติมได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการระดมทรัพยากร และผลักดันการพัฒนาอันเกิดจากความต้องการของประชาชนเอง (self - mobilization participation) ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของการมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมแบบมีปฏิสัมพันธ์ (interactive participation) การมีส่วนร่วมตามหน้าที่ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (functional participation) การมีส่วนร่วมเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าตอบแทน (participation for incentives) การมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา (participation by consultation) การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล (participation in giving information) และระดับต่ำสุด คือ การมีอำนาจเหนือการมีส่วนร่วม (coercive participation) (Pimbert & Pretty, 1997; Bass, Dalal - Layton & Pretty, 1995) การมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน (spontaneous participation) การมีส่วนร่วมโดยการเชิญชวน (induced participation) และการมีส่วนร่วมแบบบังคับ (manipulative participation) (Tosun, 1999; 2006; Zhang, Cole & Chancellor, 2013) หรือการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่างผลักดันขึ้นไปสู่ภาครัฐ (bottom - up participation) การมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (top - down participation) และการมีส่วนร่วมที่ผสมผสานระหว่างการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่างผลักดันขึ้นไปสู่ภาครัฐ และการมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (divergence towards participation) (Zapata, Hall, Lindo & Vanderschaeghe, 2011)

การมีส่วนร่วมที่เข้มแข็งของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการผลักดันให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนประสบความสำเร็จ (Kim et al., 2014) ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวจะถูกมองเป็นดาบสองคมที่ส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อประชาชนในชุมชน (Wang & Pfister, 2008) ดังนั้นระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการท่องเที่ยวจึงมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว (Eshliki & Kaboudi, 2012) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากการท่องเที่ยว (Hanafiah, Jamaluddin & Zulkifly, 2013) ในเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม หากผลกระทบเชิงลบจากการท่องเที่ยวที่เป็นต้นทุนของชุมชนสูงกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล ย่อมส่งผลให้ประชาชนในชุมชนคัดค้านการท่องเที่ยว และไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามยังมีการศึกษาไม่มากนักที่วิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนจากความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลประโยชน์ การรับรู้ต้นทุน และการสนับสนุนการท่องเที่ยว (Lee, 2013)

2.4 ข้อมูลทั่วไปของย่านเมืองเก่าภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตจัดได้ว่ามีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และมีความรุ่งเรืองอันยาวนานอีกเมืองของประเทศไทย เป็นหนึ่งในมรดกทางวัฒนธรรมจากอดีตอันรุ่งเรืองของจังหวัดภูเก็ต คือ ตึกเก่าแบบซิโนโปรตุกีส หรือแบบซิโนยูโรเปียนถูกสร้างขึ้นมาเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2446 เนื่องจากได้มีการทำธุรกิจเหมืองแร่ที่เติบโตทำให้มีชาวจีน และชาวตะวันตกที่ต่างหลั่งไหลเข้ามาอาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ตเป็นจำนวนมาก เมื่อเข้าสู่เขตเทศบาลนครภูเก็ตสิ่งแรกที่นักท่องเที่ยวจะพบเห็นรู้สึกสะดุดตาคือตึกเก่าๆที่ตั้งตระหง่านอยู่ในย่านเก่าของเมืองเก่าภูเก็ตซึ่งเป็นอาคารสไตล์สถาปัตยกรรมแบบคลาสสิกเรเนสซองส์และนีโอคลาสสิกของยุโรป เป็นการผสมผสานศิลปะตะวันตกและศิลปะตะวันออกแบบจีนผสมไทยได้รับอิทธิพลมาจากป็นัง และสิงคโปร์เข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน ถนนกลางเป็นถนนสายหลัก ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตมีความเก่าแก่ที่สุดสายหนึ่งในเขตอำเภอเมืองจนเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของจังหวัด ตึกเก่าเหล่านี้กระจายอยู่ทั่วย่านเมืองเก่าภูเก็ตสามารถแวะเดินชมได้อย่างต่อเนื่อง และนอกจากนี้ยังมีธุรกิจการค้าในย่านเมืองเก่าดังกล่าวโดยเฉพาะถนนกลางมีร้านอาหารอร่อยๆหลายร้านให้เที่ยวชิมอย่างเพลิดเพลินและทางผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ โดยได้ทำการอนุรักษ์รูปแบบอาคารบ้านเรือนไว้และจัดให้มีเส้นทางในการเดินชมย่านเมืองเก่าภูเก็ตเป็นอีกหนึ่งทางเลือกของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อจะทำให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับความสวยงามของบ้านเรือนที่เก่าแก่ของภูเก็ตไปพร้อมๆกับการได้สัมผัสวัฒนธรรมและการดำรงชีวิตตามวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตทางผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้ผลักดันให้มีการพัฒนาการเดินชมย่านเมืองเก่า ซึ่งเป็นเส้นทางประวัติศาสตร์ที่ควรค่าแก่การเก็บรักษาไว้อย่างยิ่งในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 เป็นต้นมา

ชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต หรือ “การท่องเที่ยววิถีชุมชน” กำลังได้รับความนิยมในกลุ่มของการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ซึ่งได้รับแรงผลักดันจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ชุมชนต้องมีความเข้มแข็ง จังหวัดภูเก็ต นอกจากมีทะเลที่สวยงามและโด่งดังแล้ว การท่องเที่ยววิถีชุมชนในย่านเมืองเก่าภูเก็ต (Phuket Old Town) เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่ได้แวะเวียนมาชมเสน่ห์ความงามจากตึกงามบ้านช่องของย่านนี้ การให้ความร่วมมือร่วมใจ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชุมชนย่านเมืองเก่าเอง มีส่วนช่วยในการสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวที่แวะเวียนมาชม

ในปี พ.ศ. 2560 เครือข่ายชุมชนท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ที่ได้รับรางวัล “เพชรราชธานี” ประเภทการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประจำปีพ.ศ. 2560 จาก สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ต่อมาได้รับรางวัลมาตรฐานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอาเซียนประจำปีพ.ศ. 2561 (ASEAN Sustainable Tourism Award 2018) ประเภท ผลิตภัณฑ์ในเมือง (Urban Project) ซึ่งเป็นรางวัลแห่งความภาคภูมิใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข กว่าที่จะได้รับการการันตีด้วยรางวัลระดับประเทศ และระดับอาเซียนเหล่านี้แน่นอนว่าไม่ได้เกิดขึ้นจากการทำงานเพียงแค่ระยะเวลาสั้น ๆ แต่เป็นการสั่งสมการทำงานร่วมกันทุกภาคทุกส่วนมาเป็นระยะเวลากว่า 10 ปี ที่ผ่านการลองผิดลองถูก ผ่านการเชื่อมโยง ผ่านการเลือกสรรและพัฒนาารร่วมกันแบบบูรณาการอย่างแท้จริง ทั้งนี้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนจะยังคงต้องผลักดันส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นรากฐาน และเป็นต้นแบบแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความยั่งยืนของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกลุ่มอันดามัน ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต นายกเทศมนตรีนครภูเก็ต ท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยกันส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป ในอนาคตชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตได้วางแผนในการปรับปรุงทัศนียภาพย่านเมืองเก่า การจัดกิจกรรมถนนคนเดินทุกวันอาทิตย์ และกิจกรรมตามประเพณีจันทองถิ่น ประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่เน้นการท่องเที่ยววิถีไทยสไตล์ลึกลับ ซึ่ง ส่งผลให้บรรยากาศย่านเมืองเก่าภูเก็ตกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เมื่อการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตมีอัตราการเติบโตเพิ่มมากขึ้น ประชาชนส่วนหนึ่งภายในชุมชนพร้อมใจกันที่จะเปิดประตูบ้านไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยว บ้านบางหลังที่ถูกทิ้งร้างเจ้าของบ้านก็จะกลับมาปิดฝุ่น รวมไปถึงการบูรณะซ่อมแซมให้เกิดความสวยงามที่น่าชม มีการปล่อยให้เช่าอาคารทั้งหลัง หรือบริเวณส่วนหน้าของบ้านเพื่อการค้าขาย และมีการขายอาคารบ้านเรือนให้แก่ธุรกิจจากต่างถิ่นที่มาลงทุนในย่านเมืองเก่า ประชาชนทั้งในชุมชนและจากต่างถิ่นเริ่มมองเห็นช่องทางการได้มาของรายได้ และการสร้างธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนและอุปทานด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว พร้อมทั้งนำเสนอขายทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมออกไปสู่ตลาดท่องเที่ยวทั่วประเทศและทั่วโลก เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตมากขึ้น และเป็นการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว การอนุรักษ์การฟื้นฟูวัฒนธรรมของชุมชนที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องและสืบไป

นอกจากนี้ประชาชนจำนวนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในถนนกลางได้รวมตัวกันเพื่อจัดตั้งคณะกรรมการชุมชนและชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและพัฒนาชุมชนของตนเองให้มีความยั่งยืนด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (เทศบาลนครภูเก็ต, 2561) ผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้พยายามหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งการจัดการการท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ย่านชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการจัดการด้านต่างๆ เนื่องด้วยประชาชนเป็นเจ้าของชุมชนและทรัพยากรในพื้นที่ อีกทั้งได้ใช้ประโยชน์พึงพิงทรัพยากรในชุมชนทั้งในการพัฒนาการท่องเที่ยว และการดำรงชีวิตประจำวัน ปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตคือ การมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ภายในชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าปัจจุบันผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพและทำธุรกิจในย่านเมืองเก่ามากกว่าร้อยละ 50 เป็นคนจากต่างถิ่น บางคนไม่ใส่ใจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชน มองหาแต่ผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเอง เช่น การไม่เคารพกฎจราจรเกี่ยวกับการจอดรถวันคู่ - วันคี่ เพื่อขนถ่ายสินค้าไปยังร้านค้าของตนทำให้เกิดปัญหาจราจรติด การปิดกั้นบริเวณอาเขตเพื่อให้เป็นพื้นที่ทางธุรกิจนอกจากนี้การกระตุ้นโดยผู้นำชุมชน และภาครัฐให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวยังมีน้อย และประชาชนยังขาดความรู้ในเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวและการสื่อความหมายที่จะเป็นการเพิ่มมูลค่าในการมาเยือนแก่นักท่องเที่ยว

ภาพที่ 4 บรรยากาศในถนนกลาง จังหวัดภูเก็ต

ที่มา : www.Phuketindex.com, 2562

ภาพที่ 5 ถนนคนเดินตลาดใหญ่ จังหวัดภูเก็ต

ที่มา : www.jackielittletaylorphotos.com, 2562

3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และ 2) สสำรวจความรู้อย่างเข้าใจในแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว (Cross-sectional approach) มีขั้นตอนการดำเนินงานและระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นประชาชนที่มีหลักฐานการขึ้นทะเบียนราษฎรกับกรมการปกครอง เทศบาลนครภูเก็ต และพักอาศัยชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตและเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ตโดยจากข้อมูลสถิติจำนวนครัวเรือนของชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตและเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ของเทศบาลนครภูเก็ต วันที่ 9 มีนาคม 2561 มีทั้งสิ้น 470 ครัวเรือน

กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 470 ครัวเรือนโดยการแทนค่าในสูตรการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ดังนี้

$$n = \frac{x^2 Np(1-p)}{e^2(N-1) + x^2 p(1-p)}$$

โดย n แทนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

N แทนขนาดของประชากร/จำนวนรวมทั้งหมดของประชากรที่ใช้ในการศึกษา

e แทนความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งในที่นี้กำหนดให้เท่ากับ 5%

X² แทนค่าไคสแควร์ที่ (X² = 3.841)dfเท่ากับ 1 และระดับความเชื่อมั่น 95%

P แทนสัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร (ถ้าไม่ทราบให้กำหนด p = 0.5)

จากการหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยต้องการที่จะทราบขนาดประชากรและสัดส่วนของประชากรที่สนใจในกำหนดระดับความคลาดเคลื่อนและระดับความเชื่อมั่น เช่น ถ้าประชากรที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 470 คริวเรือน ยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างได้ 5% ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และสัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากรเท่ากับ 0.5 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ จะแทนค่าในสมการได้ดังนี้

$$n = \frac{x^2 Np(1-p)}{e^2(N-1) + x^2 p(1-p)}$$

$$n = \frac{3.841 \times 470 \times 0.5 \times 0.5}{(0.05)^2 \times (470-1) + 3.841 \times 0.5 \times 0.5}$$

$$n = \frac{451.3175}{2.13275}$$

$n = 211.6129$ หรือ ประมาณ 250 คริวเรือน

ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีจำนวน 212 คริว แต่การวิจัยนี้ได้ปรับขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 250 คริวเรือน

การศึกษานี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างดังนี้ กลุ่มตัวอย่างชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตร้อยละ 60 และกลุ่มตัวอย่างเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ร้อยละ 40 จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ (Simple Random) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประชากรศาสตร์ ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) ชนิดตรวจสอบรายการ (Check List) เกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และระยะเวลาที่ท่านพักอาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ตได้แก่ การรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือ คำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามและประเมินผลจำนวน 20 ข้อ มี ลักษณะเป็นแบบคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) ชนิดมาตราส่วนประเมินค่าตามหลักของ ลิเคิร์ท (Likert Rating Scale) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งเป็น 6 ระดับ คือ

5	หมายถึง	การมีส่วนร่วมมากที่สุด
4	หมายถึง	การมีส่วนร่วมมาก
3	หมายถึง	การมีส่วนร่วมปานกลาง
2	หมายถึง	การมีส่วนร่วมน้อย
1	หมายถึง	การมีส่วนร่วมน้อยที่สุด
0	หมายถึง	การไม่มีส่วนร่วมเลย

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนสำหรับการแปลค่าเฉลี่ยในการสรุปผล โดยการหา พิสัยของคะแนนเฉลี่ย ซึ่งมีวิธีการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นของคะแนน}} \\ &= \frac{5-0}{6} \\ &= 0.83 \end{aligned}$$

จะได้ช่วงระหว่างชั้นเท่ากับ 0.83 คะแนน แล้วนำมาจัดช่วงคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์ ความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ย

ระดับของคะแนน	การแปลค่า
เฉลี่ย 4.18 - 5.00	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับมากที่สุด
เฉลี่ย 3.34 - 4.17	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับมาก
เฉลี่ย 2.51 - 3.33	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง
เฉลี่ย 1.68 - 2.50	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับน้อย
เฉลี่ย 0.84 - 1.67	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับน้อยที่สุด
เฉลี่ย 0.00 - 0.83	ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับไม่มีส่วนร่วมเลย

ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชนมีลักษณะเป็นแบบคำถามปลายปิด (Close-Ended Question) ชนิดให้เลือกตอบคำตอบเดียว ประเภท จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ เป็นลักษณะคำถามปลายเปิด เพื่อให้ประชาชนในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของตนเองอย่างมีอิสระ

3.3 การสร้างเครื่องมือการวิจัยและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าแนวคิดและข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากตำรา เอกสาร แนวคิดทฤษฎี สื่ออิเล็กทรอนิกส์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ร่างแนวคำถามในแบบสอบถามให้สอดคล้องกับกรอบการวิจัยและสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3. จัดพิมพ์แบบสอบถามนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละข้อคำถามและปรับแก้ไขให้เหมาะสม

4. ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีการหาตรรกษณ์ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม และวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence - IOC) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการท่องเที่ยว จำนวน 3 ท่าน โดยมีผลการทดสอบ IOC อยู่ที่ 0.70-1.00 ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และสามารถนำแบบสอบถามดังกล่าวไปเก็บข้อมูลได้ (เกียรติสุตา ศรีสุข, 2552)

5. หลังจากที่ได้ปรับแก้แบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 20 ชุด เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นหรือความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้การทดสอบค่าสถิติสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยกำหนดค่าตรรกษณ์ความสอดคล้องได้ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไปโดยใช้กับเกณฑ์การแปลผลค่าความเชื่อมั่น (นิสากร บุญเลิศ, 2556)
ดังนี้

0.00 - 0.20	ความเชื่อมั่นต่ำมากหรือไม่มีเลย
0.21 - 0.40	ความเชื่อมั่นต่ำ
0.41 - 0.70	ความเชื่อมั่นปานกลาง
0.71 - 1.00	ความเชื่อมั่นสูง

6. จากการวิเคราะห์หาความเที่ยงของเครื่องมือ ได้ค่า ครอนบาคแอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.781 หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีค่าความเชื่อมั่นสูง

7. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลทุติยภูมิ ได้จากการค้นคว้าแนวคิดการมีส่วนร่วมการจัดการการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากตำรา เอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแหล่งของข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง

2. ข้อมูลปฐมภูมิ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของครัวเรือน ครัวเรือนละ 1 คน จำนวน 250 คน โดยเก็บข้อมูลระหว่างเดือนมกราคม ถึงกุมภาพันธ์ พ.ศ.2561

3. ผู้วิจัยได้นำส่งหนังสือราชการเรื่องขอความอนุเคราะห์ขอข้อมูลทะเบียนราษฎร์ และขออนุญาตในการเข้าไปเก็บข้อมูลกับประชากรภายในพื้นที่จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไปยังสำนักงานเทศบาลนครภูเก็ต

4. เมื่อผู้บริหารของหน่วยงานได้อนุญาตให้สามารถเข้าเก็บข้อมูลได้ นักวิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในแต่ละพื้นที่ โดยผู้วิจัยได้มีการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลและแนวทางการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างในชุมชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลตามความเป็นจริง โดยพิจารณาตามความเหมาะสม และความพร้อมของผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ จะได้รับข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ

5. ตรวจสอบความครบถ้วนและความสมบูรณ์ของคำตอบ เพื่อใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามหลังจากการตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องแล้วมาทำการวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสถิติคอมพิวเตอร์ทางสังคมศาสตร์ และนำข้อมูลมาสรุปบรรยายโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) และแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพื่ออธิบายตัวแปรต่างๆ โดยการหาค่าสถิติเบื้องต้น เช่น ค่าร้อยละ (Percentage) การแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยเมื่อได้ผล

การวิเคราะห์แล้วผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาในรูปแบบของตารางแสดงข้อมูลพร้อมแสดงคำบรรยาย ซึ่งในการวิจัยนี้ได้มีการจัด กลุ่มข้อมูลใหม่ เช่น อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา ระยะเวลาที่พักอาศัย และได้ทำการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบถาม 2 ส่วน คือ

1.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์ถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และระยะเวลาที่ผ่านพักอาศัยหรือทำงานในย่านเมืองเก่าภูเก็ต

1.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

2.1 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ Independent samples t-test

2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 3 กลุ่มขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวได้แก่ F-test (One-Way Analysis of Variance) และกรณีที่พบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อย 1 คู่ การศึกษาทำการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparisons) หรือ Post Hoc Test ของคะแนนเฉลี่ยแบบรายคู่โดยใช้ค่าสถิติ Least-Significant Different (LSD) ในการอธิบายผลการศึกษา

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยได้มุ่งเน้นศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยว และสำรวจความรู้ความเข้าใจแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ได้เก็บข้อมูลจากประชาชนที่อาศัยภายในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต จำนวน 250 คน ใช้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ แปลผลความหมาย โดยมีผลการศึกษาดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

การศึกษานี้ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดจากกลุ่มตัวอย่างตัวแทนสมาชิกครัวเรือนจำนวน 250 ครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในบริเวณย่านเมืองเก่าภูเก็ตและเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์รวมทั้งสิ้น 250 คน โดยมีข้อมูลเชิงประชากรศาสตร์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล

ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล	N (250คน)	ร้อยละ (100.00)
1. เพศ		
ชาย	104	41.6
หญิง	146	58.4
2. อายุ		
ต่ำกว่า35 ปี	108	43.2
ช่วง 36-50 ปี	98	39.2
50 ปีขึ้นไป	44	17.6
3. สถานภาพทางการสมรส		
โสด	121	48.4
สมรส	115	46.0
เคยสมรสและแยกกันอยู่	14	5.6
4. อาชีพ		
นักเรียนและนักศึกษา	5	2.0
พ่อบ้านและแม่บ้าน	11	4.4
รับจ้างทั่วไป	21	8.4
พนักงานของบริษัท	36	14.4
ค้าขายและประกอบธุรกิจส่วนตัว	132	52.8
รับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ	10	4.0
พนักงานในร้าน	31	12.4
อื่นๆ.....	4	1.6
5. ระดับการศึกษา		
ระดับน้อยกว่ามัธยมศึกษา	92	36.8
ระดับปริญญาตรี	138	55.2
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	20	8.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล	N (250คน)	ร้อยละ (100.00)
6. รายได้ต่อเดือน		
ไม่เกิน 20,000 บาท	82	32.8
20,001-30,000 บาท	83	33.2
30,001-40,000 บาท	27	10.8
40,001-50,000 บาท	27	10.8
50,000 บาทขึ้นไป	31	12.4
7. แหล่งที่มาของรายได้		
- รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการกับคนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	29.6
- รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการกับนักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	44.8
- รายได้หลักโดยตรงจากอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	16.4
- รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการกับคนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	23	9.2
8. ระยะเวลาอยู่อาศัย		
อาศัยต่ำกว่า 5 ปี	74	29.6
อาศัย 6-10 ปี	51	20.4
อาศัย 11-15 ปี	27	10.8
อาศัย 15 ปีขึ้นไป	98	39.2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของประชาชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ถึงลักษณะของข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล ดังนี้ จากตัวอย่างประชาชนจำนวน 250 คน

1. เพศ พบว่า ส่วนใหญ่นั้นเป็นเพศหญิงจำนวน 146 คน, (ร้อยละ 58.4) และเพศชายจำนวน 104 คน, (ร้อยละ 41.6)

2. อายุ พบว่า ส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 35 ปีจำนวน 108 คน, (ร้อยละ 43.2) อายุ 36-50 ปีจำนวน 98 คน, (ร้อยละ 39.2) และอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไปจำนวน 44 คน, (ร้อยละ 17.6)

3. สถานภาพทางการสมรส พบว่าส่วนมากมีสถานภาพโสดจำนวน 121 คน, (ร้อยละ 48.4)มีสถานภาพสมรสจำนวน 115 คน, (ร้อยละ 46) และมีสถานภาพเคยสมรส/แยกกันอยู่ 14 คน, (ร้อยละ 5.6)

4. อาชีพ พบว่า ส่วนมากอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวจำนวน 132 คน, (ร้อยละ 52.8) มีอาชีพเป็นพนักงานของบริษัทจำนวน 36 คน, (ร้อยละ 14.4) มีอาชีพเป็นพนักงานในร้านจำนวน 31 คน, (ร้อยละ 12.4) อาชีพรับจ้างทั่วไปจำนวน 21 คน, (ร้อยละ 8.4) เป็นพ่อบ้าน/แม่บ้านจำนวน 11 คน, (ร้อยละ 4.4) มีอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจจำนวน 10 คน, (ร้อยละ 4) เป็นนักเรียน/นักศึกษาจำนวน 5 คน, (ร้อยละ 2) และมีอาชีพอื่น ๆ จำนวน 4 คน, (ร้อยละ 1.6)

5. ระดับการศึกษา พบว่า ส่วนมากมีการศึกษาในระดับปริญญาตรีจำนวน 138 คน, (ร้อยละ 55.2) การศึกษาในระดับน้อยกว่ามัธยมศึกษาจำนวน 92 คน, (ร้อยละ 36.8) และการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 20 คน, (ร้อยละ 8)

6. รายได้ต่อเดือน พบว่า ส่วนมากมีรายได้ 20,001 ถึง 30,000 บาทต่อเดือนจำนวน 83 คน, (ร้อยละ 33.2) มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาทต่อเดือนจำนวน 82 คน, (ร้อยละ 32.8) มีรายได้มากกว่า 50,000 บาทต่อเดือนขึ้นไปจำนวน 31 คน, (ร้อยละ 12.4) มีรายได้ 30,001-40,000 บาทต่อเดือน จำนวน 27 คน,(ร้อยละ 10.8) และมีรายได้ 40,001-50,000 บาทต่อเดือนจำนวน 27 คน, (ร้อยละ 10.8)

7. แหล่งที่มาของรายได้ พบว่า มีแหล่งรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจบริการกับนักท่องเที่ยวเป็นหลักจำนวน 112 คน, (ร้อยละ 44.8)มีแหล่งรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจให้บริการกับคนท้องถิ่นเป็นหลักจำนวน 74 คน, (ร้อยละ 29.6) มีแหล่งรายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำนวน 41 คน, (ร้อยละ 16.4) และมีแหล่งรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการกับคนท้องถิ่นเป็นหลักและรายได้เสริมจากการบริการแก่นักท่องเที่ยวจำนวน 23 คน, (ร้อยละ 9.2)

8. ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่มากกว่า 15 ปีขึ้นไปจำนวน 98 คน, (ร้อยละ 39.2) อยู่อาศัยอยู่น้อยกว่า 5 ปีจำนวน 74 คน, (ร้อยละ 29.6) อยู่อาศัยอยู่ 6-10 ปีจำนวน 51 คน, (ร้อยละ 20.4) และอาศัยอยู่มา 11-15 ปีจำนวน 27 คน, (ร้อยละ 10.8)

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

ตารางที่ 3 ภาพรวมการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว 5 ด้าน

ข้อมูลการมีส่วนร่วม	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1. การรับรู้ข้อมูล	2.64	1.24	ปานกลาง
2. การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	2.46	1.41	น้อย
3. การดำเนินงาน	2.41	1.28	น้อย
4. การรับและแบ่งผลประโยชน์	2.35	1.55	น้อย
5. การติดตามและประเมินผล	2.45	1.32	น้อย
รวมทั้งหมด	2.46	1.36	น้อย

จากตารางที่ 3 ภาพรวมของการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว 5 ด้านพบว่าประชาชนนั้นมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.36 และค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.46

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีส่วนร่วมปานกลางในการรับรู้ข้อมูล ($M = 2.64$, $SD = 1.24$) นอกจากนี้มีส่วนร่วมน้อยในการจัดการ อาทิ การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา ($M = 2.46$, $SD = 1.41$) การติดตามและประเมินผล ($M = 2.45$, $SD = 1.32$) การดำเนินงาน ($M = 2.41$, $SD = 1.28$) การรับและแบ่งผลประโยชน์ ($M = 2.35$, $SD = 1.55$)

ตารางที่ 4 การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล

การรับรู้ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1. การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ	3.22	0.98	ปานกลาง
2. การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.07	1.50	น้อย
รวมทั้งหมด	2.64	1.24	ปานกลาง

ตารางที่ 4 พบว่าในภาพรวมนั้นมีระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง ($M = 2.64, SD = 1.24$) ส่วนใหญ่ได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐและสื่อต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.22, SD = 0.98$) รองลงมาคือ การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต ในระดับน้อย ($M = 2.07, SD = 1.50$)

ตารางที่ 5 การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา

การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1. การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.56	1.38	ปานกลาง
2. การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.37	1.41	น้อย
3. การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.17	1.51	น้อย
4. การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	3.15	1.22	ปานกลาง
5. การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	2.04	1.49	น้อย
รวม	2.46	1.41	น้อย

ตารางที่ 5 ในภาพรวมพบว่า มีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.46, SD = 1.41$) ประชาชนมีส่วนร่วมปานกลางในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ($M = 3.15, SD = 1.22$) รองลงมาคือ การได้มีส่วนร่วมปานกลาง ในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 2.56, SD = 1.38$) การมีส่วนร่วมน้อยยาคือ การให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.37, SD = 1.41$) การเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 2.17, SD = 1.51$) และ

การให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า ($M=2.04$, $SD = 1.49$)

ตารางที่ 6 การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

การดำเนินงาน	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1.การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.10	1.43	น้อย
2. การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.26	1.42	น้อย
3.การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	1.81	1.57	น้อย
4. การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	3.41	1.16	มาก
5. การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	3.68	1.06	มาก
6. การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	3.60	1.06	มาก
รวม	2.81	1.28	ปานกลาง

ตารางที่ 6 พบว่าในภาพรวมประชาชนนั้นมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง($M = 2.81$, $SD = 1.28$) กล่าวคือ มีส่วนร่วมมากอาทิ ในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ($M = 3.68$, $SD = 1.06$)การอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต($M = 3.60$, $SD = 1.06$) การรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 3.41$, $SD = 1.16$)นอกจากนี้มีส่วนร่วมน้อยอาทิ ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.26$, $SD = 1.42$) การสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.10$, $SD = 1.43$) และการเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต($M = 1.81$, $SD = 1.57$)

ตารางที่ 7 การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์

การรับและแบ่งผลประโยชน์	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1. การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	2.15	1.77	น้อย
2. การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	2.70	1.36	ปานกลาง
3. การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	2.70	1.52	ปานกลาง
4. การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต	1.86	1.57	น้อย
รวม	2.35	1.55	น้อย

ตารางที่ 7 พบว่าในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.35, SD = 1.55$) กล่าวคือ มีส่วนร่วมปานกลางในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พักรับ การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก ($M=2.70, SD = 1.52$) และการได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ($M = 2.70, SD = 1.36$) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมน้อยในการเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน ($M = 2.15, SD = 1.77$) และการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ($M= 1.86, SD =1.57$)

ตารางที่ 8 การมีส่วนร่วมในการติดตามและการประเมินผล

การติดตามและประเมินผล	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับการมีส่วนร่วม
1. การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.48	1.31	น้อย
2. การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.42	1.30	น้อย
3. การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.45	1.35	น้อย
รวม	2.45	1.32	น้อย

ตารางที่ 8 พบว่า ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.45, SD = 1.32$) ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมน้อยในทุกด้าน เช่น การติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.48, SD = 1.31$) การติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 2.45, SD = 1.35$) และการติดตามและประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.42, SD = 1.30$)

4.3 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 9 ข้อมูลความรู้ความเข้าใจแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ที่	ความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ค่าเฉลี่ย	SD	จำนวน(250 คน) (ร้อยละ)		แปลความหมาย
				ตอบถูก	ตอบผิด	
1.	คำว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือการท่องเที่ยวที่พัฒนาระบบเศรษฐกิจ รักษาสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น	0.956	0.206	239 (95.6)	11 (4.4)	มีความรู้ความเข้าใจ
2.	หลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือจะต้องมีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆเพื่อเพิ่มรายได้ของประชาชนและผลกำไรในเชิงธุรกิจ	0.488	0.501	122 (48.8)*	128 (51.2)	ขาดความรู้ความเข้าใจ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ที่	ความรู้ความเข้าใจในแนวคิด การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ค่าเฉลี่ย	SD	จำนวน (250 คน) (ร้อยละ)		แปลความ หมาย
				ตอบถูก	ตอบผิด	
3.	เมื่อมีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้น วิธี ชีวิตของคนในท้องถิ่นจะเปลี่ยนไปจาก ความเป็นอยู่เดิม	0.332	0.472	83 (33.2)*	167 (66.8)	ขาดความรู้ ความเข้าใจ
4.	ผลประโยชน์หลักจากการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่คนในชุมชนได้รับ คือ ช่วยสร้างรายได้ ให้กับคนในชุมชนเพียงอย่างเดียว	0.624	0.485	156 (62.4)	94 (37.6)	มีความรู้ ความเข้าใจ
5.	การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ เกี่ยวกับโครงการ/กิจกรรมทางการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นหน้าที่ของ หน่วยงานภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว	0.664	0.473	166 (66.4)	84 (33.6)	มีความรู้ ความเข้าใจ
6.	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะคำนึงถึงความ พึงพอใจของนักท่องเที่ยวและประชาชน ท้องถิ่น	0.836	0.371	209 (83.6)	41 (16.4)	มีความรู้ ความเข้าใจ
7.	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จะต้องหลีกเลี่ยงผลกระทบด้านลบต่อ ระบบเศรษฐกิจ วัฒนธรรมสังคมและ สิ่งแวดล้อม	0.828	0.378	207 (82.8)	43 (17.2)	มีความรู้ ความเข้าใจ
8.	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรจะมีการ สนับสนุนให้นักธุรกิจจากต่างถิ่นเข้ามา ลงทุนในชุมชนเพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจ คึกคัก	0.408	0.492	102 (40.8)*	148 (59.2)	ขาดความรู้ ความเข้าใจ
	รวม	0.642	0.422	160.5 (64.2)	89.5 (35.8)	มีความรู้ ความเข้าใจ

จากตารางที่ 9 พบว่า จากการถามคำถามจำนวน 8 ข้อ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกลุ่มตัวอย่างประชาชนในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีผู้ตอบในประเด็นคำถามถูก 5 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 64.2 และขาดความความรู้ ความเข้าใจ มีผู้ตอบประเด็นคำถามผิด 3 ข้อ (คิดเป็นร้อยละ 35.8)

ประชาชนในภาพรวมส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจในประเด็นคำถาม 5 ข้อ คือ คำว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่พัฒนาระบบเศรษฐกิจ รักษาสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น (เป็นข้อคำถามที่ถูก มีผู้ตอบถูก จำนวน 239 คน ร้อยละ 95.6) ผลประโยชน์หลักจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่คนในชุมชนได้รับ คือ ช่วยสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชนเพียงอย่างเดียว (เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูกจำนวน 156 คน ร้อยละ 62.4) การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ/กิจกรรมทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว (เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูกจำนวน 166 คน ร้อยละ 66.4) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะคำนึงถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและประชาชนท้องถิ่น (เป็นข้อคำถามที่ถูก มีผู้ตอบถูกจำนวน 209 คน ร้อยละ 83.6) และการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ วัฒนธรรมสังคมและสิ่งแวดล้อม (เป็นข้อคำถามที่ถูกต้อง มีผู้ตอบถูกจำนวน 207 คน ร้อยละ 82.8)

ประชาชนในชุมชนขาดความรู้ความเข้าใจในประเด็นคำถาม 3 ข้อ คือ หลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ จะต้องมีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มรายได้ของประชาชนและผลกำไรในเชิงธุรกิจ (เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูกจำนวน 122 คน ร้อยละ 48.8) เมื่อมีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้น วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นจะเปลี่ยนไปจากความเป็นอยู่เดิม (เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูกจำนวน 83 คน ร้อยละ 33.2) และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรจะสนับสนุนให้นักธุรกิจจากต่างถิ่นเข้ามาลงทุนในชุมชนเพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจคึกคัก เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูกจำนวน 102 คน ร้อยละ 40.8)

4.4 ผลทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนจะลักษณะด้านประชากรศาสตร์แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ การศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และระยะเวลาที่อาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

จากสมมติฐานการวิจัยที่ 1 การวิจัยนี้จำแนกได้จากการทดสอบที่เป็นสมมติฐานย่อยเชิงสถิติ ดังนี้

สมมติฐานย่อย 1.1

H1: ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล จำแนกตามเพศ

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250 คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p-value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล						
1.1การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ชาย	104	3.22	0.965	0.070	0.944
	หญิง	146	3.21	0.998		
1.2การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	2.25	1.392	1.585	0.114
	หญิง	146	1.95	1.570		
	ชาย	104	2.74	1.179	0.828	0.529
	หญิง	146	2.58	1.284		

ตารางที่ 10 พบว่า การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์จำแนกได้จากเพศ มีค่า (P-value = 0.944, 0.114) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 11 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามเพศ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250 คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p- value
2.การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา						
2.1การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย	ชาย	104	2.60	1.227	0.348	0.728
จากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ	หญิง	146	2.53	1.486		
ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
2.2การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความ	ชาย	104	2.48	1.32	1.026	0.306
คิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับ	หญิง	146	2.29	1.477		
การจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว						
2.3การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการ	ชาย	104	2.26	1.441	0.772	0.441
จัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	หญิง	146	2.11	1.563		
2.4การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่	ชาย	104	3.24	1.038	0.957	0.339
นักท่องเที่ยว	หญิง	146	3.09	1.343		
2.5การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่	ชาย	104	2.18	1.399	1.239	0.216
โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการ	หญิง	146	1.95	1.557		
ท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า						
รวม	ชาย	104	2.55	1.29	0.87	0.410
	หญิง	146	2.39	1.49		

ตารางที่ 11 พบว่า การมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาตามลักษณะประชากรศาสตร์จำแนกได้ตามเพศ มีค่า (P-value = 0.728, 0.306, 0.441, 0.339, 0.216) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามเพศ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250 คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p- value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน						
3.1การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ใน กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	2.12	1.353	0.181	0.856
	หญิง	146	2.08	1.479		
3.2การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	2.19	1.308	-0.673	0.502
	หญิง	146	2.32	1.498		
3.3การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการ จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	1.86	1.516	0.406	0.685
	หญิง	146	1.77	1.609		
3.4การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม และภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	3.43	1.012	0.238	0.812
	หญิง	146	3.40	1.257		
3.5การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบหรือมาตรการของย่านเมืองเก่า ภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	ชาย	104	3.75	1.012	0.833	0.406
	หญิง	146	3.64	1.088		
3.6การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์ และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	3.67	1.009	0.866	0.387
	หญิง	146	3.55	1.102		
รวม	ชาย	104	2.43	1.03	0.264	0.521
	หญิง	146	2.79	1.34		

ตารางที่ 12 พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานตามลักษณะประชากรศาสตร์
จำแนกได้ตามเพศ มีค่า(P-value = 0.856, 0.502, 0.685, 0.812, 0.406, 0.387)ซึ่งจะมีค่ามากกว่า
ค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามเพศ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p- value
4.การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์						
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณ ย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรม ตรุษจีน	ชาย	104	2.24	1.675	0.696	0.487
	หญิง	146	2.08	1.836		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่าน เมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ชาย	104	2.74	1.262	0.434	0.665
	หญิง	146	2.66	1.435		
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการ มีธุรกิจเป็นของตนเองเช่น การบริการที่พัก การ บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและ ของที่ระลึก	ชาย	104	2.76	1.445	0.559	0.577
	หญิง	146	2.65	1.570		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการ แบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนา คุณภาพชีวิตของท่าน	ชาย	104	1.94	1.557	0.733	0.464
	หญิง	146	1.79	1.580		
รวม	ชาย	104	2.42	1.485	0.606	0.548
	หญิง	146	2.30	1.605		

ตารางที่ 13 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์จำแนกได้ตามเพศ มีค่า (P-value = 0.487, 0.665, 0.577, 0.464, 0.064) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผลจำแนกตามเพศ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250 คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p- value
5. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล						
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ชาย	104	2.70	1.291	2.277	0.024
	หญิง	146	2.32	1.307		

ตารางที่ 14 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	เพศ	N (250 คน)	ค่าเฉลี่ย	SD	t-value (df=248)	p- value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ชาย	104	2.59	1.204	1.678	0.095
	หญิง	146	2.31	1.352		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยวความพึง พอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	ชาย	104	2.63	1.247	1.858	0.064
	หญิง	146	2.32	1.403		
รวม	ชาย	104	2.64	1.247	1.938	0.061
	หญิง	146	2.32	1.354		

ตารางที่ 14 พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผล ประชากรศาสตร์
จำแนกตามเพศ ได้มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมอย่างมีค่าทางสถิติที่ระดับ 95% หรือ $p \leq 0.05$ ใน
ประเด็นข้อย่อย “การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมทางการ
ท่องเที่ยว” มีเพศชาย ($M = 2.70, SD = 1.291$) และเพศหญิง ($M = 2.32, SD = 1.302; t(248) =$
 $2.277, p = .024$ two-tailed) จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วนคือ เพศชายมีส่วนร่วมมากกว่าเพศ
หญิง

สมมติฐานย่อยที่ 1.2

H2 : ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่าง
ยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามอายุ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของ ย่านเมืองเก่าจากหน่วยงาน ภาครัฐ และสื่อต่าง ขึ้นไป	ต่ำกว่า 35 ปี	108	3.31	0.914	Between	2	1.858	0.158
	36-50 ปี	98	3.21	0.888	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.98	1.285	Groups			
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุม ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ การท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.27	1.556	Between Groups	2	1.648	0.195
	36-50 ปี	98	1.91	1.451	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	1.95	1.462	Groups			
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.79	1.23	Between Groups	2	1.753	0.177
	36-50 ปี	98	2.56	1.17	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	2.47	1.37	Groups			
	รวม							

จากตารางที่ 15 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามช่วงอายุ มีค่า (P-value = 0.158, 0.195) ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามอายุ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variance	df	F- value	p- value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 35 ปี	108	2.64	1.404	Between Groups	2	0.523	0.593
	36 ถึง 50 ปี	98	2.45	1.371	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	2.61	1.368	Groups			
	รวม	250	2.5600	1.382	รวม	249		

ตารางที่ 16 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variance	df	F- value	p- value
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและ หน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการ จัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.54	1.443	Between	2	1.420	0.244
	36-50 ปี	98	2.29	1.421	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.16	1.311	Groups			
	ขึ้นไป							
รวม	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการ นำเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.37	1.514	Between	2	2.011	0.136
	36-50 ปี	98	1.95	1.488	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.18	1.529	Groups			
	ขึ้นไป							
รวม	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 35 ปี	108	3.27	1.323	Between	2	1.109	0.331
	36-50 ปี	98	3.11	1.064	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.95	1.293	Groups			
	ขึ้นไป							
รวม	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการ ท่องเที่ยว และกิจกรรมการ ท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.27	1.495	Between	2	2.862	0.059
	36-50 ปี	98	1.78	1.461	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.09	1.507	Groups			
	ขึ้นไป							
รวม	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.61	1.444	Between	2	1.851	0.190
	36-50 ปี	98	2.28	1.359	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.35	1.410	Groups			
	ขึ้นไป							

จากตารางที่ 16 พบว่า การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามช่วงอายุ มีค่า (P-value = 0.593, 0.244, 0.136, 0.331, 0.059) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐานตารางที่ 17 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามอายุ

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมในด้าน	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.24	1.497	Between	2	1.314	0.271
การสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ใน					Groups			
กิจกรรมทางการท่องเที่ยว ณ	36-50 ปี	98	2.05	1.350	Within	247		
ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	มากกว่า 50 ปี	44	1.84	1.397	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัด	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.40	1.472	Between	2	1.391	0.251
กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน					Groups			
เมืองเก่าภูเก็ต	36-50 ปี	98	2.24	1.340	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	1.98	1.455	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็น	ต่ำกว่า 35 ปี	108	1.94	1.584	Between	2	0.642	0.527
คณะกรรมการในการจัด					Groups			
กิจกรรมการท่องเที่ยวและการ	36-50 ปี	98	1.69	1.516	Within	247		
พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	มากกว่า 50 ปี	44	1.75	1.658	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการ	ต่ำกว่า 35 ปี	108	3.31	1.286	Between	2	0.866	0.422
รักษาสีสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์					Groups			
ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	36-50 ปี	98	3.47	1.077	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	3.55	0.999	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		

ตารางที่ 17 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่า ภูเก็ตเพื่อการส่งเสริมทางการ ท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 35 ปี	108	3.64	1.089	Between Groups	2	0.201	0.818
	36-50 ปี	98	3.70	0.987	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	3.75	1.144	Groups			
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการ อนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 35 ปี	108	3.61	1.058	Between Groups	2	0.469	0.626
	36-50 ปี	98	3.54	1.037	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	3.73	1.149	Groups			
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.85	1.331	Between Groups	2	0.814	0.486
	36-50 ปี	98	2.78	1.218	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป	44	2.95	1.281	Groups			

ตารางที่ 17 พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามช่วงอายุ มีค่า (P-value = 0.271, 0.251, 0.527, 0.422, 0.818, 0.626)ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามอายุ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไป ขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่า เช่น งานถนนคนเดิน งาน วัฒนธรรมตรุษจีน	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.31	1.807	Between Groups	2	0.894	0.410
	36-50 ปี	98	1.99	1.750	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.09	1.723	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.91	1.437	Between Groups	2	2.329	0.100
	36-50 ปี	98	2.52	1.245	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.57	1.388	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249		
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการมีธุรกิจ เป็นของตนเองเช่นการบริการ ที่พักการบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่มร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.82	1.605	Between Groups	2	0.965	0.382
	36-50 ปี	98	2.66	1.421	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.45	1.501	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ท่าน	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.07	1.662	Between Groups	2	2.487	0.085
	36-50 ปี	98	1.59	1.456	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	1.91	1.522	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		
	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.53	1.628	Between Groups	2	1.669	0.244
รวม	36-50 ปี	98	2.19	1.468	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.26	1.533	Groups			
	ขึ้นไป							

จากตารางที่ 18 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามช่วงอายุ มีค่า (P-value = 0.410, 0.100, 0.382, 0.085) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลจำแนกได้ตามอายุ

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	อายุ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
5.การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.53	1.322	Between Groups	2	0.986	0.375
ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม	36-50 ปี	98	2.35	1.269	Within	247		
ทางการท่องเที่ยว	มากกว่า 50 ปี	44	2.66	1.380	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
ความสำเร็จของกิจกรรม	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.47	1.322	Between Groups	2	0.216	0.806
การท่องเที่ยว	36-50 ปี	98	2.36	1.286	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.45	1.284	Groups			
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
ข้อมูลสถิติต่างๆเช่นสถิตินักท่องเที่ยวความพึงพอใจ	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.51	1.384	Between Groups	2	0.196	0.822
ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ	36-50 ปี	98	2.40	1.337	Within	247		
ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า	มากกว่า 50 ปี	44	2.41	1.300	Groups			
ภูเก็ต	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		
	ต่ำกว่า 35 ปี	108	2.50	1.343	Between Groups	2	0.466	0.668
รวม	36-50 ปี	98	2.37	1.298	Within	247		
	มากกว่า 50 ปี	44	2.51	1.321	Groups			
	ขึ้นไป							

ตารางที่ 19 พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผลจำแนกได้ตามอายุ มีค่า (P-value = 0.375, 0.806, 0.822) ซึ่งจะมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานย่อย 1.3

H3 : ประชาชนที่มีสถานภาพการสมรสแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 20 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆของย่านเมืองเก่าจาก หน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	โสด	121	3.15	0.954	Between	2	2.109	0.124
	สมรส	115	3.23	1.018	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.71	0.825	Groups			
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับจัดการการท่องเที่ยวของ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
	โสด	121	1.96	1.541	Between	2	0.705	0.495
	สมรส	115	2.17	1.480	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.29	1.383	Groups			
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		
<hr/>								
	โสด	121	2.56	1.25	Between	2	1.41	0.310
<hr/>								
รวม	สมรส	115	2.70	1.25	Within	247		
	เคยสมรสและ	14	3.00	1.10	Groups			
	แยกกันอยู่							

จากข้อมูลในตารางที่ 20 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส มีค่า (P-value = 0.124, 0.495) ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกตามสถานภาพ

การสมรส

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด	121	2.43	1.488	Between	2	1.928	0.148
	สมรส	115	2.63	1.287	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.14	1.027	Groups			
	รวม	250	2.56	1.382	รวม	249		
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงาน ต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยว	โสด	121	2.21	1.534	Between	2	2.122	0.122
	สมรส	115	2.47	1.286	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.93	1.207	Groups			
	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอ แนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด	121	2.06	1.545	Between	2	.961	0.384
	สมรส	115	2.24	1.508	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.57	1.223	Groups			
	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		

ตารางที่ 21 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	โสด	121	3.24	1.298	Between	2	3.358	0.036
	สมรส	115	2.98	1.155	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.79	0.802	Groups			
	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงพัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	โสด	121	2.07	1.499	Between	2	0.823	0.440
	สมรส	115	1.97	1.521	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.50	1.225	Groups			
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
รวม	โสด	121	2.40	1.473	Between	2	1.838	0.226
	สมรส	115	2.46	1.351	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.99	1.097	Groups			
	รวม	250	2.46	1.351	รวม	249		

ตารางที่ 21 พบค่า การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษามีความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว”, $F(2,247) = 3.358, p = 0.036$

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามสถานภาพการสมรสโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพการสมรส (ค่าเฉลี่ย) (I)	สถานภาพการสมรส (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา				
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด (2.43)	สมรส (2.63)	-0.196	0.275
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (3.14)	-0.517	0.186
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	โสด (2.21)	สมรส (2.47)	-0.255	0.166
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (2.93)	-0.459	0.251
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด (2.06)	สมรส (2.24)	-0.186	0.347
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (2.57)	-0.328	0.444
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	โสด (3.24)	สมรส (2.98)	0.257	0.104
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (3.79)	-0.803*	0.020
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	โสด (2.07)	สมรส (1.97)	0.101	0.605
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (2.50)	-0.535	0.208

ตารางที่ 22 ผลการศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($M = 3.24, SD = 1.298$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพเคยสมรสและแยกกันอยู่ ($M = 3.79, SD = 0.802$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว” ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 23 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงิน ทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด	121	2.17	1.476	Between	2	0.380	0.684
	สมรส	115	2.03	1.344	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	1.93	1.685	Groups			
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัด กิจกรรมของการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต								
	โสด	121	2.29	1.411	Between	2	0.045	0.956
	สมรส	115	2.23	1.422	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.29	1.590	Groups			
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		
3.3 การได้มีส่วนร่วมในการเป็น คณะกรรมการในการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยวและการพัฒนาย่าน เมืองเก่าภูเก็ต								
	โสด	121	1.75	1.540	Between	2	0.163	0.850
	สมรส	115	1.85	1.585	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	1.93	1.774	Groups			
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		
3.4การได้มีส่วนร่วมในการรักษา สิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่าน เมืองเก่าภูเก็ต								
	โสด	121	3.26	1.302	Between	2	2.592	0.077
	สมรส	115	3.59	0.954	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.21	1.251	Groups			
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		

ตารางที่ 23 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ตามกฎ ระเบียบ หรือมาตรการของ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	โสด	121	3.59	1.195	Between	2	1.287	0.278
					Groups			
	สมรส	115	3.80	0.881	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.57	1.089	Groups			
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการรักษา อนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิม ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด	121	3.52	1.219	Between	2	0.803	0.449
					Groups			
	สมรส	115	3.70	0.880	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.57	1.016	Groups			
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		
	โสด	121	2.76	1.357	Between	2	0.878	0.549
					Groups			
รวม	สมรส	115	2.87	1.178	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.75	1.401	Groups			

จากข้อมูลในตารางที่ 23 พบว่า การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ในลักษณะทาง
ประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส มีค่า (P-value = 0.684, 0.956, 0.850, 0.077,
0.278, 0.449)ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 24 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามสถานภาพ

การสมรส									
การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value	
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์									
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าใน บริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคน เดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	โสด	121	2.24	1.747	Between	2	0.323	0.725	
					Groups				
	สมรส	115	2.07	1.751	Within	247			
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.00	2.184	Groups				
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249			
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อน ใจ	โสด	121	2.88	1.326	Between	2	3.358	0.036	
					Groups				
	สมรส	115	2.46	1.385	Within	247			
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	3.07	1.269	Groups				
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249			
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผล ประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้าน อาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและ ของที่ระลึก	โสด	121	2.75	1.604	Between	2	0.159	0.853	
					Groups				
	สมรส	115	2.64	1.409	Within	247			
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.64	1.692	Groups				
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249			
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผล ประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงิน ช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพ ชีวิตของท่าน	โสด	121	1.89	1.642	Between	2	0.067	0.935	
					Groups				
	สมรส	115	1.83	1.500	Within	247			
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	1.79	1.578	Groups				
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249			

ตารางที่ 24 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพการ สมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
	โสด	121	2.44	1.580	Between	2	0.977	0.637
					Groups			
รวม	สมรส	115	2.25	1.511	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.38	1.681	Groups			

ตารางที่ 24 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการสมรส ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ”, $F(2,247) = 3.358$, $p = 0.036$

ตารางที่ 25 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรสโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	สถานภาพ การสมรส	Mean Difference (I-J)	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)		
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์				
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าใน บริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	โสด (2.24)	สมรส (2.07)	0.170	0.462
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (2.00)	0.070	0.890
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	โสด (2.88)	สมรส (2.46)	0.415*	0.019
		เคยสมรสและแยกกันอยู่ (3.07)	-0.611	0.112

ตารางที่ 25 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	สถานภาพ	สถานภาพ	Mean Difference (I-J)	p-value
	การสมรส	การสมรส		
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)		
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การ บริการที่พัก การบริการด้านอาหารและ เครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	โสด (2.75)	สมรส (2.64) เคยสมรสและแยกกันอยู่ (2.64)	0.109	0.584
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	โสด (1.89)	สมรส (1.83) เคยสมรสและแยกกันอยู่ (1.79)	0.066	0.746

ตารางที่ 25 ผลการศึกษา พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์มีค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($M = 2.88, SD = 1.326$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส ($M = 2.46, SD = 0.802$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ” ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 26 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผลจำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส

การมีส่วนร่วมในการจัดการ ท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยว	โสด	121	2.44	1.353	Between Groups	2	0.188	0.828
	สมรส	115	2.50	1.294				
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.64	1.151	Within Groups	247		
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		

ตารางที่ 26 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการจัดการ ท่องเที่ยว	สถานภาพ การสมรส	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของ กิจกรรมการท่องเที่ยว	โสด	121	2.41	1.333	Between	2	0.370	0.691
	สมรส	115	2.41	1.270	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.71	1.267	Groups			
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	โสด	121	2.44	1.359	Between	2	0.471	0.625
	สมรส	115	2.42	1.364	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.79	1.122	Groups			
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		
รวม	โสด	121	2.43	1.348	Between	2	0.343	0.715
	สมรส	115	2.44	1.309	Within	247		
	เคยสมรสและ แยกกันอยู่	14	2.71	1.180	Groups			

ตารางที่ 26 การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผลพบว่า มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามสถานภาพการสมรส มีค่า (P-value = 0.828, 0.691, 0.625) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานย่อย 1.4

H4 : ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 27 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามอาชีพ

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆของ ย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.80	1.095	Between	7	1.085	0.374
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.82	1.079	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	3.05	0.865	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	3.06	1.120				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	3.26	1.001				
	รับราชการ	10	3.40	0.843				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	3.39	0.761				
	อื่นๆ.....	4	2.75	0.957				
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการ ท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
	นักเรียน/นักศึกษา	5	2.60	1.673	Between	7	1.325	0.239
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.64	1.120	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	1.71	1.309	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.61	1.554				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.20	1.495				
	รับราชการ	10	2.50	1.650				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	1.97	1.538				
	อื่นๆ.....	4	1.50	1.915				
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		

ตารางที่ 27 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.20	1.384	Between	7	1.205	0.307
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.73	1.100	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.38	1.087	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.34	1.337				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.73	1.248				
	รับราชการ	10	2.95	1.247				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.68	1.150				
	อื่นๆ.....	4	2.13	1.436				

ตารางที่ 27 การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามอาชีพ มีค่า (P-value = 0.374, 0.239)ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 28 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามอาชีพ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล								
แก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆเกี่ยวกับ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	นักเรียน/นักศึกษา	5	2.60	1.517	Between	7	0.490	0.842
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.45	1.368	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.71	1.521	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.25	1.251				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.61	1.363				
	รับราชการ	10	2.40	1.265				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.58	1.587				
	อื่นๆ.....	4	3.25	1.500				
รวม		250	2.56	1.382	รวม	249		

ตารางที่ 28 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value	
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ภาครัฐ และ หน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.20	0.837	Between	7	0.575	0.776	
						Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.55	1.368	Within	242			
						Groups			
	รับจ้างทั่วไป	21	2.24	1.446					
	พนักงานบริษัท	36	2.08	1.422					
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.42	1.398					
	รับราชการ	10	2.40	1.350					
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ								
	พนักงานในร้าน	31	2.45	1.650					
อื่นๆ.....	4	2.00	0.817						
รวม	250	2.37	1.415	รวม	249				
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอ แนวทางในการจัดการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	นักเรียน/นักศึกษา	5	2.80	1.483	Between	7	0.381	0.913	
						Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.36	1.690	Within	242			
						Groups			
	รับจ้างทั่วไป	21	2.14	1.459					
	พนักงานบริษัท	36	1.94	1.473					
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.21	1.538					
	รับราชการ	10	2.10	1.595					
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ								
	พนักงานในร้าน	31	2.06	1.504					
อื่นๆ.....	4	2.75	1.500						
รวม	250	2.17	1.512	รวม	249				

ตารางที่ 28 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล แก่นักท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.40	0.894	Between	7	0.565	0.784
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.64	1.120	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	3.24	1.091	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.97	1.362				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	3.19	1.192				
	รับราชการ	10	3.50	0.972				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	3.16	1.485				
	อื่นๆ.....	4	3.25	0.500				
รวม	250	3.15	1.223	รวม	249			
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ของย่านเมืองเก่า	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.00	1.225	Between	7	0.816	0.575
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.64	1.362	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.14	1.459	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.83	1.363				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.05	1.567				
	รับราชการพนักงาน รัฐวิสาหกิจ	10	2.00	1.491				
	พนักงานในร้าน	31	1.81	1.470				
	อื่นๆ.....	4	2.50	1.291				
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		

ตารางที่ 28 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.00	1.191	Between	7	0.565	0.778
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.53	1.382	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.49	1.395	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.21	1.374				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.50	1.412				
	รับราชการ	10	2.48	1.335				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.41	1.539				
	อื่นๆ.....	4	2.75	1.122				

จากข้อมูลในตารางที่ 28 การมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่าตามลักษณะทางประชากรศาสตร์จำแนกได้ตามอาชีพ มีค่า (P-value= 0.842, 0.776, 0.913, 0.784, 0.575) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐานตารางที่ 29 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามอาชีพ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมในด้านการ	นักเรียนและนักศึกษา	5	3.40	0.548	Between	7	1.295	0.253
สนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ใน					Groups			
กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน	พ่อบ้านและแม่บ้าน	11	1.91	1.375	Within	242		
เมืองเก่าภูเก็ต	รับจ้างทั่วไป	21	1.81	1.436	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.97	1.464				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	2.23	1.439				
	รับราชการ	10	1.70	1.418				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	1.81	1.376				
	อื่นๆ.....	4	2.50	1.291				
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		

ตารางที่ 29 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดนักเรียนและนักศึกษา กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต		5	3.60	0.548	Between	7	1.452	0.185
					Groups			
	พ่อบ้านและแม่บ้าน	11	2.18	1.537	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.10	1.300	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.83	1.424				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	2.39	1.428				
	รับราชการ	10	2.50	1.269				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.06	1.482				
	อื่นๆ.....	4	2.50	1.291				
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		
3.3 การได้มีส่วนร่วมในการเป็นนักเรียนและนักศึกษา คณะกรรมการในการร่วมจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวและการ พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต		5	3.40	0.548	Between	7	1.229	0.287
					Groups			
	พ่อบ้านและแม่บ้าน	11	2.00	1.673	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	1.76	1.546	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.44	1.520				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	1.84	1.596				
	รับราชการ	10	2.00	1.633				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	1.84	1.530				
	อื่นๆ.....	4	1.00	1.414				
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		

ตารางที่ 29 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษานักเรียนและนักศึกษา สิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่าน เมืองเก่าภูเก็ต		5	3.60	0.894	Between Groups	7	1.951	0.063
	พ่อบ้านและแม่บ้าน	11	3.45	0.934	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	3.33	1.317	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.81	1.546				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	3.56	0.983				
	รับราชการ	10	3.70	1.418				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	3.35	1.170				
	อื่นๆ.....	4	3.75	0.500				
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ต เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา	5	4.00	0.707	Between Groups	7	1.185	0.312
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	3.27	0.905	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	3.52	1.078	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	3.44	1.340				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	3.83	0.926				
	รับราชการ	10	3.50	1.354				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	3.55	1.179				
	อื่นๆ.....	4	4.00	0.817				
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		

ตารางที่ 29 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการ รักษาอนุรักษ์อัตลักษณ์และ ความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.60	0.894	Between	7	1.934	0.065
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	3.27	0.905	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	3.43	1.076	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	3.25	1.360				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	3.83	0.869				
	รับราชการ	10	3.50	1.269				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	3.35	1.305				
	อื่นๆ.....	4	3.50	1.000				
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		
รวม	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.60	0.69	Between	7	1.508	0.194
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.68	1.22	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.66	1.29	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.46	1.44				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.95	1.21				
	รับราชการพนักงาน	10	2.82	1.39				
	รัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.66	1.34				
	อื่นๆ.....	4	2.88	1.05				

จากข้อมูลในตารางที่ 29 พบว่า การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงาน ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์จำแนกได้ตามอาชีพ มีค่า (P-value = 0.253, 0.185, 0.287, 0.063, 0.312, 0.065) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 30 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ จำแนกได้ตามอาชีพ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขาย สินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่าเช่น งานถนนคนเดินงานวัฒนธรรม ตรุษจีน	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.20	1.924	Between	7	1.215	0.295
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	1.55	1.809	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	1.81	1.632	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.64	1.641				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.27	1.832				
	รับราชการ	10	2.20	1.751				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.45	1.650				
	อื่นๆ.....	4	2.50	1.732				
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการ พักผ่อนหย่อนใจ								
	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.80	0.837	Between	7	0.972	0.452
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.18	1.779	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.57	1.287	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.56	1.229				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	2.73	1.343				
	รับราชการ/	10	3.10	1.370				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.74	1.505				
	อื่นๆ.....	4	2.25	1.708				
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249		

ตารางที่ 30 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็น ของตนเองเช่น การให้บริการที่ พัก การบริการด้านอาหารและ เครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของ ที่ระลึก	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.60	0.894	Between	7	1.362	0.222
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.00	1.483	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.33	1.528	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.36	1.606				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	2.87	1.500				
	รับราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	10	2.70	1.567				
	พนักงานในร้าน	31	2.61	1.542				
	อื่นๆ.....	4	3.25	0.500				
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้ จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.40	0.548	Between	7	1.711	0.107
					Groups			
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.00	1.414	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	1.43	1.399	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.44	1.482				
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	1.92	1.623				
	รับราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	10	2.50	1.780				
	พนักงานในร้าน	31	1.74	1.527				
	อื่นๆ.....	4	2.50	1.000				
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		

ตารางที่ 30 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.50	1.051	Between	7	1.315	0.269
	พ่อแม่/แม่บ้าน	11	1.93	1.621	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.04	1.462	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.00	1.490				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.45	1.575				
	รับราชการ	10	2.63	1.617				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.39	1.556				
	อื่นๆ.....	4	2.63	1.235				

จากข้อมูลในตารางที่ 30 พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ ตามลักษณะประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามอาชีพ มีค่า (P-value = 0.295, 0.452, 0.222, 0.107) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 31 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามการประเมินผล จำแนกตามอาชีพ

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.40	0.548	Between	7	2.200	0.035
	พ่อแม่/แม่บ้าน	11	2.00	1.342	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.29	1.271	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.06	1.218				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.69	1.291				
	รับราชการ	10	2.90	1.370				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.13	1.432				
	อื่นๆ.....	4	2.25	0.957				
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		

ตารางที่ 31 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการจัด การท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของ กิจกรรมการท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.40	0.548	Between	7	1.780	0.092
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	2.00	1.342	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.48	1.167	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	1.94	1.351				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.55	1.292				
	รับราชการ	10	2.90	1.287				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.26	1.316				
	อื่นๆ.....	4	2.25	0.957				
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจ ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.60	0.894	Between	7	2.186
พ่อบ้าน/แม่บ้าน		11	1.91	1.300	Within	242		
รับจ้างทั่วไป		21	2.57	1.076	Groups			
พนักงานบริษัท		36	2.03	1.362				
ค้าขายธุรกิจส่วนตัว		132	2.58	1.337				
รับราชการ		10	3.10	1.370				
พนักงานรัฐวิสาหกิจ								
พนักงานในร้าน		31	2.19	1.400				
อื่นๆ.....		4	1.75	1.500				
รวม		250	2.45	1.347	รวม	249		

ตารางที่ 31 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
รวม	นักเรียน/นักศึกษา	5	3.47	0.663	Between	7	2.055	0.054
	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	1.97	1.328	Within	242		
	รับจ้างทั่วไป	21	2.45	1.171	Groups			
	พนักงานบริษัท	36	2.01	1.310				
	ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	132	2.61	1.307				
	รับราชการ	10	2.97	1.342				
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ							
	พนักงานในร้าน	31	2.19	1.383				
	อื่นๆ.....	4	2.08	1.138				

จากข้อมูลในตารางที่ 31 พบว่า การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผล มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามอาชีพ ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว”, $F(7,242) = 2.200$, $p = 0.035$

ตารางที่ 32 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผล จำแนกตามอาชีพโดย
การเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการ จัดการท่องเที่ยว	อาชีพ (ค่าเฉลี่ย) (I)	อาชีพ (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
5.การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและประเมินผล				
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม การท่องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา (3.40)	พ่อบ้าน/แม่บ้าน (2.00)	1.400*	0.045
		รับจ้างทั่วไป (2.29)	-0.286	0.552
		พนักงานบริษัท (2.06)	.23016	0.516
		ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (2.69)	-0.634*	0.010
		รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2.90)	-0.211	0.619
		พนักงานในร้าน (2.13)	0.771	0.102
		อื่นๆ..... (2.25)	-0.121	0.860
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรม การท่องเที่ยว				
	นักเรียน/นักศึกษา (3.40)	พ่อบ้าน/แม่บ้าน (2.00)	1.400*	0.044
		รับจ้างทั่วไป (2.48)	-0.476	0.320
		พนักงานบริษัท (1.94)	0.532	0.133
		ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (2.55)	-0.609*	0.012
		รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2.90)	-0.347	0.411
		พนักงานในร้าน (2.26)	0.642	0.170
		อื่นๆ..... (2.25)	0.008	0.991

ตารางที่ 32 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	อาชีพ (ค่าเฉลี่ย) (I)	อาชีพ (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิติ นักท่องเที่ยว ความพึงพอใจ ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	นักเรียน/นักศึกษา (3.60)	พ่อบ้าน/แม่บ้าน (1.91)	1.691*	0.019
		รับจ้างทั่วไป (2.57)	-0.662	0.181
		พนักงานบริษัท (2.03)	0.544	0.136
		ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (2.58)	-0.548*	0.029
		รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (3.10)	-0.524	0.229
		พนักงานในร้าน (2.19)	0.906	0.061
		อื่นๆ..... (1.75)	0.444	0.529

ตารางที่ 32 การมีส่วนร่วมในการติดตามและการประเมินผลผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมอธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($M = 3.40$, $SD = 0.548$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีอาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้าน ($M = 2.00$, $SD = 1.342$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และ ประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($M = 3.40$, $SD = 0.548$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ($M = 2.69$, $SD = 1.291$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และ ประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว”

3. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($M = 3.40$, $SD = 0.548$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีอาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้าน ($M = 2.00$, $SD = 1.342$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และ ประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว”

4. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($M = 3.60, SD = 0.894$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีอาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้าน ($M = 1.91, SD = 1.300$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

5. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($M = 3.60, SD = 0.894$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ($M = 2.58, SD = 1.337$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน กล่าวคือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาแตกต่างกันเพียงบางด้าน

สมมติฐานย่อย 1.5

H5 : ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 33 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามการศึกษา

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ	น้อยกว่ามัธยมศึกษา	92	3.24	0.942	Between	2	3.087	0.047
	ปริญญาตรี	138	3.28	0.942	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.70	1.302	Groups			
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับจัดการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
	น้อยกว่ามัธยมศึกษา	92	2.12	1.481	Between	2	0.672	0.512
	ปริญญาตรี	138	2.09	1.523	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.70	1.490	Groups			
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		

ตารางที่ 33 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	น้อยกว่ามัธยมศึกษา	92	2.68	1.212	Between	2	1.880	0.280
	ปริญญาตรี	138	2.69	1.233	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.20	1.396	Groups			

จากตารางที่ 33 การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูลพบว่า มีค่าความแปรปรวนตามลักษณะประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามการศึกษา ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ”, $F(2,247) = 3.087$, $p = 0.047$

ตารางที่ 34 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามการศึกษา โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (I)	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล				
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และ กิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงาน ภาครัฐและสื่อต่างๆ	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (3.24)	ปริญญาตรี (3.28) สูงกว่าปริญญาตรี (2.70)	-0.036 0.575*	0.783 0.014
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.12)	ปริญญาตรี (2.09) สูงกว่าปริญญาตรี (1.70)	0.025 0.394	0.900 0.275

ตารางที่ 34 การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลพบว่า มีค่าเฉลี่ย (Mean score) ของการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 3.24$, $SD = 0.942$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากกลุ่ม

ที่จบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 2.70, SD = 1.302$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐและสื่อต่างๆ” ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 35 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามการศึกษา

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	2.46	1.440	Between	2	2.383	0.094
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.70	1.320	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.05	1.432	Groups			
	รวม	250	2.56	1.382	รวม	249		
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า	92	2.29	1.411	Between	2	0.302	0.740
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.43	1.393	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.30	1.625	Groups			
	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	2.05	1.500	Between	2	0.862	0.424
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.28	1.504	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.95	1.638	Groups			
	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	น้อยกว่า	92	2.71	1.395	Between	2	1.071	0.000
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	3.38	1.076	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	3.60	0.598	Groups			
	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		

ตารางที่ 35 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ของย่านเมืองเก่า	น้อยกว่า	92	1.98	1.398	Between Groups	2	1.891	0.153
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.17	1.517	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.50	1.701	Groups			
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
รวม	น้อยกว่า	92	2.30	1.429	Between Groups	2	3.230	0.282
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.59	1.362	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.28	1.399	Groups			

จากตารางที่ 35 การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่า มีค่าความแปรปรวนตามลักษณะประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามระดับการศึกษา ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว” $F(2,247) = 1.071, p = 0.000$

ตารางที่ 36 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกตามการศึกษา โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (I)	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา				
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.46)	ปริญญาตรี (2.70)	-0.246	0.184
		สูงกว่าปริญญาตรี (2.05)	0.653*	0.048

ตารางที่ 36 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	การศึกษา	Mean	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความ คิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรม การท่องเที่ยว	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.29)	ปริญญาตรี (2.43)	-0.141	0.460
		สูงกว่าปริญญาตรี (2.30)	0.135	0.692
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทาง ในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.05)	ปริญญาตรี (2.28)	-0.228	0.264
		สูงกว่าปริญญาตรี (1.95)	0.337	0.359
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ นักท่องเที่ยว	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.71)	ปริญญาตรี (3.38)	-0.678*	0.000
		สูงกว่าปริญญาตรี (3.60)	-0.216	0.444
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา แก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (1.98)	ปริญญาตรี (2.17)	-0.188	0.348

ตารางที่ 36 การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่า มีค่าเฉลี่ย (Mean score) ของกลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 2.71, SD = 1.395$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากกลุ่มที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 3.38, SD = 1.076$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว” ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 37 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามการศึกษา

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทอง เพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	1.87	1.431	Between Groups	2	3.476	0.032
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.30	1.391	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.70	1.455	Groups			
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	2.12	1.451	Between Groups	2	4.022	0.019
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.46	1.341	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.60	1.603	Groups			
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการ ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการ พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการ ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการ พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	1.83	1.552	Between Groups	2	1.409	0.246
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	1.88	1.573	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.25	1.585	Groups			
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการเก็บรักษา สิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมือง เก่าภูเก็ต								
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการเก็บรักษา สิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	3.20	1.269	Between Groups	2	2.799	0.063
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	3.51	1.109	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	3.70	0.801	Groups			
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		

ตารางที่ 37 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบหรือมาตรการของย่านเมือง เก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า	92	3.52	1.200	Between	2	2.817	0.062
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	3.73	0.978	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	4.10	0.718	Groups			
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัต ลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	3.46	1.171	Between	2	2.102	0.124
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	3.65	1.016	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	3.95	0.759	Groups			
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		
รวม	น้อยกว่า	92	2.67	1.346	Between	2	2.771	0.091
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.92	1.235	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.72	1.154	Groups			

จากตารางที่ 37 การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงานพบว่า มีค่าความแปรปรวนของการจำแนกได้ตามระดับการศึกษา ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”, $F(2,247) = 3.476$, $p = 0.032$ และ “การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”, $F(2,247) = 4.022$, $p = 0.019$

ตารางที่ 38 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามการศึกษาโดยการ
เปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (I)	การศึกษา (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน				
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทอง เพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (1.87)	ปริญญาตรี (2.30) สูงกว่าปริญญาตรี (1.70)	-0.435* 0.604	0.023 0.075
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.12)	ปริญญาตรี (2.46) สูงกว่าปริญญาตรี (1.60)	-0.337 0.857*	0.076 0.011
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการ ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการ พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (1.83)	ปริญญาตรี (1.88) สูงกว่าปริญญาตรี (1.25)	-0.0512 0.627	0.810 0.096
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษา สิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (3.20)	ปริญญาตรี (3.51) สูงกว่าปริญญาตรี (3.70)	-0.319* -0.186	0.041 0.501
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบหรือมาตรการของย่านเมือง เก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (3.52)	ปริญญาตรี (3.73) สูงกว่าปริญญาตรี (4.10)	-0.210 0.210	0.138 0.138
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัต ลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (3.46)	ปริญญาตรี (3.65) สูงกว่าปริญญาตรี (3.95)	-0.19565 -0.298	0.171 0.241

ตารางที่ 38 ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 1.87, SD = 1.431$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 2.30, SD = 1.391$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 2.12, SD = 1.451$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 1.60, SD = 1.603$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

3. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 3.20, SD = 1.269$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 3.51, SD = 1.109$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 39 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามการศึกษา

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขาย สินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่าเช่น งานถนนคนเดินและงานวัฒนธรรม ตรุษจีน	น้อยกว่า มัธยมศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี รวม	92 138 20 250	1.86 2.43 1.50 2.15	1.783 1.717 1.762 1.769	Between Within Groups รวม	2 247 249	4.507	0.012

ตารางที่ 39 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการ พักผ่อนหย่อนใจ	น้อยกว่า	92	2.50	1.486	Between Groups	2	5.235	0.006
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.92	1.196	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.05	1.572	Groups			
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249		
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของ ตนเองเช่น การบริการที่พัก การ บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	น้อยกว่า	92	2.39	1.490	Between Groups	2	8.088	0.000
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	3.01	1.440	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.90	1.651	Groups			
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จาก เงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนา คุณภาพชีวิตของท่าน	น้อยกว่า	92	1.61	1.533	Between Groups	2	4.193	0.016
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.10	1.591	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.30	1.302	Groups			
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		
รวม	น้อยกว่า	92	2.25	1.561	Between Groups	2	4.645	0.011
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.62	1.486	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.69	1.572	Groups			

ตารางที่ 39 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและการแบ่งผลประโยชน์พบว่า มีค่าความแปรปรวน ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับของความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรม ตรุษจีน”, $F = 4.507$, $p = 0.012$, “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ”, $F(2,247) = 5.235$, $p = 0.006$ “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก”, $F(2,247) = 8.088$, $p = 0.000$ และ “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการ

แบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน”, $F(2,247) = 4.193, p = 0.016$

ตารางที่ 40 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและการแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามการศึกษา โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	การศึกษา	Mean	Difference p-value
	(ค่าเฉลี่ย)	(ค่าเฉลี่ย)	(I-J)	
	(I)	(J)		
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์				
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าใน บริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (1.86)	ปริญญาตรี (2.43)	-0.576*	0.015
		สูงกว่าปริญญาตรี (1.50)	0.935*	0.026
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จาก ย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ				
	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.50)	ปริญญาตรี (2.92)	-0.420*	0.021
		สูงกว่าปริญญาตรี (2.05)	0.870*	0.007
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก				
	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (2.39)	ปริญญาตรี (3.01)	-0.623*	0.002
		สูงกว่าปริญญาตรี (1.90)	1.114*	0.002
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน				
	น้อยกว่ามัธยมศึกษา (1.61)	ปริญญาตรี (2.10)	-0.493*	0.019
		สูงกว่าปริญญาตรี (1.30)	0.801*	0.032

จากข้อมูลในตารางที่ 40 ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์เปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 1.86, SD = 1.783$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 2.43, SD = 1.717$) และการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 1.50, SD = 1.762$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ใน

ประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 2.50, SD = 1.486$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 2.92, SD = 1.196$) และการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 2.05, SD = 1.572$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ”

3. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 2.39, SD = 1.490$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 3.01, SD = 1.440$) และการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 1.90, SD = 1.651$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก”

4. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีการศึกษาน้อยกว่ามัธยมศึกษา ($M = 1.61, SD = 1.533$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี ($M = 2.10, SD = 1.591$) และการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($M = 1.30, SD = 1.302$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 41 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผลจำแนกได้ตามการศึกษา

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า	92	2.39	1.292	Between Groups	2	2.236	0.109
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.61	1.270	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.00	1.589	Groups			
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		

ตารางที่ 41 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	การศึกษา	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของ กิจกรรมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า	92	2.39	1.258	Between Groups	2	2.070	0.128
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.52	1.245	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.90	1.714	Groups			
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆเช่น สถิตินักท่องเที่ยวความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า	92	2.36	1.272	Between Groups	2	1.605	0.203
	มัธยมศึกษา							
	ปริญญาตรี	138	2.57	1.334	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	2.05	1.701	Groups			
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		
	น้อยกว่า	92	2.38	1.274	Between Groups	2	1.970	0.147
มัธยมศึกษา								
รวม	ปริญญาตรี	138	2.57	1.283	Within	247		
	สูงกว่าปริญญาตรี	20	1.98	1.668	Groups			

จากข้อมูลในตารางที่ 41 การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผลพบว่า ข้อมูลประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามการศึกษา มีค่า (P-value = 0.109, 0.128, 0.203)ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานย่อย 1.6

H6 : ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 42 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการ ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	3.15	0.970	Between	4	1.730	0.144
	ของย่านเมืองเก่าจาก 20,001 - 30,000 บาท	83	3.31	0.896	Within	245		
	หน่วยงานภาครัฐและสื่อต่างๆ	27	3.56	0.801	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.00	1.240				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	3.03	1.080				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุม ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่าภูเก็ต								
	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	1.88	1.543	Between	4	2.127	0.078
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.23	1.541	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.67	1.387	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.00	1.359				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	1.71	1.395				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		

ตารางที่ 42 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.52	1.257	Between	4	1.929	0.111
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.77	1.219	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.12	1.094	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.50	1.300				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	2.37	1.238				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.65	1.234	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 42 การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูลพบว่า ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน มีค่า (P-value= 0.144, 0.078)ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 43 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.30	1.505	Between	4	2.142	0.076
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.82	1.336	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.85	1.064	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.59	1.217				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	2.26	1.437				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.56	1.382	รวม	249		

ตารางที่ 43 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.20	1.519	Between	4	2.436	0.048
ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและ					Groups			
หน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการ	20,001 - 30,000 บาท	83	2.41	1.423	Within	245		
จัดการท่องเที่ยวและกิจกรรม	30,001 - 40,000 บาท	27	3.07	1.035	Groups			
การท่องเที่ยว	40,001 - 50,000 บาท	27	2.44	1.368				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	2.06	1.289				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอ	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.01	1.527	Between	4	1.138	0.339
แนวทางในการจัดการท่องเที่ยว					Groups			
ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	20,001 - 30,000 บาท	83	2.16	1.510	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.67	1.330	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.37	1.548				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	2.03	1.581				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.87	1.447	Between	4	2.402	0.051
ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	3.19	1.098	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.63	0.688	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.22	1.251				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	3.32	1.107				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		

ตารางที่ 43 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการใน พัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	1.91	1.425	Between	4	1.470	0.212
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.17	1.505	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.44	1.423	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.15	1.537				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	1.61	1.626				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.26	1.485	Between	4	1.92	0.145
	20,001-30,000 บาท	83	2.55	1.374	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.93	1.108	Groups			
รวม	40,001 - 50,000 บาท	27	2.55	1.384				
	มากกว่า 50,000 บาท	31	2.26	1.408				
	ขึ้นไป							
	รวม	250	2.46	1.405	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 43 การมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่า มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือนซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว”, $F(4,245) = 2.436$, $p = 0.048$

ตารางที่ 44 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา จำแนกได้ตามรายได้ ต่อเดือนโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (I)	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา				
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.30)	20,001 - 30,000 บาท (2.82)	-0.514*	0.017
		30,001 - 40,000 บาท (2.85)	-0.033	0.915
		40,001-50,000 บาท (2.59)	0.259	0.487
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.26)	0.335	0.354
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ภาครัฐ และหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับ การจัดการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.20)	20,001 - 30,000 บาท (2.41)	-0.215	0.326
		30,001 - 40,000 บาท (3.07)	-0.664*	0.033
		40,001 - 50,000 บาท (2.44)	0.630	0.099
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.06)	0.380	0.303
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการ เสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.01)	20,001 - 30,000 บาท (2.16)	-0.144	0.540
		30,001 - 40,000 บาท (2.67)	-0.510	0.129
		40,001 - 50,000 บาท (2.37)	0.296	0.472
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.03)	0.338	0.396

ตารางที่ 44 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	รายได้ต่อเดือน	Mean	
	(ค่าเฉลี่ย)	(ค่าเฉลี่ย)	Difference	p-value
	(I)	(J)	(I-J)	
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.87)	20,001 - 30,000 บาท	-0.327	0.084
		30,001 - 40,000 บาท (3.63)	-0.437	0.104
		40,001 - 50,000 บาท (3.22)	0.407	0.217
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (3.32)	-0.100	0.753
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการใน พัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมทางการท่องเที่ยวของ ย่านเมืองเก่า	น้อยกว่า 20,000 บาท (1.91)	20,001 - 30,000 บาท	-0.254	0.274
		30,001 - 40,000 บาท (2.44)	-0.276	0.404
		40,001 - 50,000 บาท (2.15)	0.296	0.466
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (1.61)	0.535	0.173

ตารางที่ 44 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา
เปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 2.30$, $SD = 1.505$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท ($M = 2.82$, $SD = 1.336$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 2.20$, $SD = 1.519$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ 30,001-40,000 บาท ($M = 3.07$, $SD = 1.035$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้

ข้อมูลความคิด เห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 45 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมใน การสนับสนุนเงินทองเพื่อ ใช้ในกิจกรรมการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	1.87	1.430	Between	4	1.115	0.350
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.16	1.469	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.44	1.188	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.30	1.382				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.06	1.504				
รวม	250	2.10	1.425	รวม	249			
3.2 การได้มีส่วนร่วมใน การจัดกิจกรรมทางการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.06	1.460	Between	4	0.746	0.562
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.36	1.411	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.41	1.118	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.48	1.451				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.23	1.564				
รวม	250	2.26	1.421	รวม	249			
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็น คณะกรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	1.59	1.531	Between	4	2.182	0.072
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.07	1.583	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.00	1.387	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.07	1.708				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	1.29	1.532				
รวม	250	1.81	1.569	รวม	249			

ตารางที่ 45 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.4 การได้มีส่วนร่วมใน การรักษาสิ่งแวดล้อมและ ภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	3.11	1.343	Between	4	2.681	0.032
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	3.55	1.171	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.30	1.068	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.67	0.734				
รวม	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	3.71	0.783	รวม	249		
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		
3.5 การได้มีส่วนร่วมใน การปฏิบัติงานตามที่มี กฎระเบียบหรือมาตรการ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต เพื่อการส่งเสริมทางการ ท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	3.59	1.111	Between	4	0.579	0.678
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	3.69	1.136	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.63	1.149	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.78	0.892				
รวม	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	3.90	0.700	รวม	249		
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมใน การอนุรักษ์อัตลักษณ์และ ความดั้งเดิมของย่านเมือง เก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	3.44	1.156	Between	4	0.983	0.418
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	3.60	1.178	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.78	1.013	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.74	0.712				
รวม	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	3.77	0.717	รวม	249		
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		

ตารางที่ 45 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.61	1.339	Between	4	1.381	0.352
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.91	1.325	Within	245		
รวม	30,001 - 40,000 บาท	27	2.93	1.154	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.01	1.147				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.83	1.133				
	รวม	250	2.81	1.283	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 45 การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานผลการศึกษพบว่า มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ ตามรายได้ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม และภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต”, $F(4,245) = 2.681$, $p = 0.032$

ตารางที่ 46 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือนโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (I)	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน				
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุน เงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000บาท (1.87)	20,001-30,000 บาท (2.16)	-0.291	0.191
		30,001-40,000 บาท (2.44)	-0.288	0.362
		40,001-50,000 บาท (2.30)	0.148	0.703
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.06)	0.232	0.537

ตารางที่ 46 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	รายได้ต่อเดือน	Mean	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.06)	20,001-30,000 บาท (2.36)	-0.301	0.176
		30,001-40,000 บาท (2.41)	-0.046	0.884
		40,001-50,000 บาท (2.48)	-0.074	0.849
		มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป (2.23)	0.256	0.496
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะ กรรมการในการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยวและการพัฒนา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (1.59)	20,001-30,000 บาท (2.07)	-0.487*	0.045
		30,001-40,000 บาท (2.00)	0.072	0.834
		40,001-50,000 บาท (2.07)	-0.074	0.861
		มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป (1.29)	0.784	0.057
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการ รักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (3.11)	20,001-30,000 บาท (3.55)	-0.445*	0.013
		30,001-40,000 บาท (3.30)	0.258	0.310
		40,001-50,000 บาท (3.67)	-0.370	0.235
		มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป (3.71)	-0.043	0.887

ตารางที่ 46 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	รายได้ต่อเดือน	Mean	
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	p-value
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่า ภูเก็ตเพื่อการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท (3.59)	20,001-30,000 บาท (3.69)	-0.101	0.540
		30,001-40,000 บาท (3.63)	0.057	0.808
		40,001-50,000 บาท (3.78)	-0.148	0.608
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (3.90)	-0.126	0.653
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการ อนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (3.44)	20,001-30,000 บาท (3.60)	-0.163	0.325
		30,001-40,000 บาท (3.78)	-0.175	0.458
		40,001-50,000 บาท (3.74)	0.037	0.898
		มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป (3.77)	-0.034	0.905

ตารางที่ 46 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานเปรียบเทียบรายคู่
อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 1.59, SD = 1.531$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท ($M = 2.07, SD = 1.583$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นย่อย “การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 1.59, SD = 1.531$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท

($M = 2.07$, $SD = 1.583$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

3. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 3.11$, $SD = 1.343$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท ($M = 3.55$, $SD = 1.171$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 47 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จําแนกได้ตามรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไป ขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่นงานถนนคนเดินงาน วัฒนธรรมตรุษจีน	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.10	1.768	Between	4	1.900	0.111
	20,001 - 30,000 บาท	83	1.84	1.742	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.19	1.819	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.81	1.688				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.48	1.768				
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.61	1.455	Between	4	1.527	0.195
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.55	1.450	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	3.22	0.698	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.93	1.238				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.65	1.355				
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249		

ตารางที่ 47 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การ บริการที่พัก การบริการด้าน อาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้า เสื้อผ้าและของที่ระลึก	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.44	1.524	Between	4	2.775	0.028
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.54	1.580	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.78	1.450	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	3.22	1.281				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	3.26	1.390				
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของ รัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	1.60	1.464	Between	4	1.096	0.359
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	1.95	1.689	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	1.93	1.639	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.26	1.403				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	1.87	1.565				
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		
	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.19	1.553	Between	4	1.825	0.173
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.22	1.615	Within	245		
รวม	30,001 - 40,000 บาท	27	2.53	1.402	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.81	1.403				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.57	1.520				
	รวม	250	2.35	1.555	รวม	249		

จากตารางที่ 47 การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์พบว่า มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือนซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก”, $F(4,245) = 2.775$, $p = 0.028$

ตารางที่ 48 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือนโดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน		Mean Difference (I-J)	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)		
4. การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์				
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไป ขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่น งานถนนคนเดิน งาน วัฒนธรรมตรุษจีน	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.10)	20,001-30,000 บาท (1.84)	0.254	0.354
		30,001-40,000 บาท (2.19)	-0.342	0.381
		40,001-50,000 บาท (2.81)	-0.630	0.189
		มากกว่า 50,000บาทขึ้นไป (2.48)	0.331	0.475
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการ ใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.61)	20,001-30,000 บาท (2.55)	0.056	0.793
		30,001-40,000 บาท (3.22)	-0.668*	0.027
		40,001-50,000 บาท (2.93)	0.296	0.423
		มากกว่า 50,000บาทขึ้นไป (2.65)	0.281	0.433
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.44)	20,001-30,000 บาท (2.54)	-0.103	0.658
		30,001-40,000 บาท (2.78)	-0.236	0.478
		40,001-50,000 บาท (3.22)	-0.444	0.276
		มากกว่า 50,000บาทขึ้นไป (3.26)	-0.036	0.928

ตารางที่ 48 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการจัดการ ท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	รายได้ต่อเดือน	Mean	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของ รัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	น้อยกว่า 20,000 บาท (1.60)	20,001-30,000 บาท (1.95)	-0.354	0.148
		30,001-40,000 บาท (1.93)	0.0268	0.941
		40,001-50,000 บาท (2.26)	-0.333	0.435
		มากกว่า 50,000บาทขึ้นไป (1.87)	0.388	0.348

ตารางที่ 48 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ การเปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก โดยในภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% หรือ $p \leq 0.05$

2. สำหรับข้อมูลรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% หรือ $p \leq 0.05$ จำนวน 1 ข้อ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท ($M = 2.61, SD = 1.455$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($M = 3.22, SD = 0.698$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ”

ตารางที่ 49 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและการประเมินผลจำแนกได้ตามรายได้
ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม การท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.20	1.281	Between	4	1.940	0.104
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.51	1.426	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.85	0.949	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.78	1.086				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.58	1.432				
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.15	1.316	Between	4	2.534	0.041
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.51	1.319	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.93	1.035	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.70	0.953				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.26	1.505				
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการ ติดตามและประเมินผล ข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิติ นักท่องเที่ยว ความพึงพอใจ ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.17	1.421	Between	4	2.709	0.031
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.46	1.346	Within	245		
	30,001 - 40,000 บาท	27	2.93	0.829	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.93	1.107				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.32	1.536				
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		

ตารางที่ 49 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
	น้อยกว่า 20,000 บาท	82	2.17	1.339	Between	4	2.709	0.059
					Groups			
	20,001 - 30,000 บาท	83	2.49	1.364	Within	245		
รวม	30,001 - 40,000 บาท	27	2.90	0.938	Groups			
	40,001 - 50,000 บาท	27	2.80	1.049				
	มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	31	2.39	1.491				
	รวม	250	2.45	1.319	รวม	249		

จากตารางที่ 49 พบค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ต่อเดือนซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว”, $F(4,245) = 2.534$, $p = 0.041$ และ “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”, $F(4,245) = 2.739$, $p = 0.031$

ตารางที่ 50 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลจำแนกตามรายได้โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (I)	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล				
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.20)	20,001-30,000 บาท (2.51)	-0.311	0.126
ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว		30,001-40,000 บาท (2.85)	-0.346	0.232
		40,001-50,000 บาท (2.78)	0.074	0.835
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.58)	0.197	0.566

ตารางที่ 50 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (I)	รายได้ต่อเดือน (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.15)	20,001-30,000 บาท (2.51)	-0.360	0.073
		30,001-40,000 บาท (2.93)	-0.420	0.140
		40,001-50,000 บาท (2.70)	0.222	0.525
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.26)	0.446	0.188
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	น้อยกว่า 20,000 บาท (2.17)	20,001-30,000 บาท (2.46)	-0.287	0.167
		30,001-40,000 บาท (2.93)	-0.468	0.113
		40,001-50,000 บาท (2.93)	0.000	1.000
		มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (2.32)	0.603	0.086

ตารางที่ 50 ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลจากการเปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลโดยในภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว” “การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว” และ “การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ”

สมมติฐานย่อย 1.7

H7 : ประชาชนที่มีแหล่งที่มาของรายได้แตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน

ตารางที่ 51 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามแหล่งที่มารายได้

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูล การท่องเที่ยวและกิจกรรม ต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจาก หน่วยงานภาครัฐ และสื่อ ต่างๆ	รายได้หลักโดยตรงจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	3.09	1.075	Between Groups	3	0.564	0.639
	รายได้หลักโดยตรงจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็น หลัก	112	3.25	0.973	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงจากอาชีพที่ไม่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	41	3.29	1.006				
	รายได้หลักโดยตรงจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	3.30	0.635				
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2 การได้มาเข้าร่วมการ ประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการท่องเที่ยวของ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
	รายได้หลักโดยตรงจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.85	1.559	Between Groups	3	1.676	0.173
	รายได้หลักโดยตรงจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็น หลัก	112	2.30	1.413	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	41	1.88	1.646				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากรูรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.00	1.414				
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 51 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล มีค่า (P-value = 0.639, 0.173) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 52 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกตามแหล่งที่มารายได้

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มารายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมใน รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่								
การให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจาก	ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.28	1.448	Between	3	4.081	0.007
สถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการ	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่	112	2.87	1.197	Within	246		
ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก					Groups			
ภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่	41	2.17	1.515				
	ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว							
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่	23	2.65	1.496				
	ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก							
	และรายได้เสริมจากการให้บริการ							
	แก่นักท่องเที่ยว							
	รวม	250	2.56	1.382	รวม	249		
2.2 การได้มีส่วนร่วมใน รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่								
การให้ข้อมูลความคิดเห็น	ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.97	1.452	Between	3	6.292	0.000
แก่ภาครัฐและหน่วยงาน	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่	112	2.79	1.269	Within	246		
ต่างๆเกี่ยวกับการจัดการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก					Groups			
ท่องเที่ยวและกิจกรรม	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่	41	2.07	1.456				
การท่องเที่ยว	ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว							
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่	23	2.17	1.435				
	ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก							
	และรายได้เสริมจากการให้บริการ							
	แก่นักท่องเที่ยว							
	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		

ตารางที่ 52 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.3 การได้มีส่วนร่วมใน การเสนอแนวทางในการ จัดการการท่องเที่ยว ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.09	1.606	Between	3	0.802	0.494
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.33	1.423	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.98	1.525	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.00	1.624				
	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		
2.4 การได้มีส่วนร่วมใน การให้ข้อมูลข่าวสารแก่ นักท่องเที่ยว	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.86	1.242	Between	3	5.948	0.001
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	3.47	1.139	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.73	1.342	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้ บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	3.26	0.915				
	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		

ตารางที่ 52 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
2.5 การได้มีส่วนร่วมใน การให้คำปรึกษาแก่ โครงการพัฒนาการ ท่องเที่ยวกิจกรรมการ ท่องเที่ยวของย่านเมือง เก่า	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.96	1.548	Between	3	0.288	0.834
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.08	1.471	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.98	1.508	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.26	1.484				
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
รวม	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.23	1.459	Between	3	3.482	0.267
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.71	1.300	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.19	1.469	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.47	1.391				
	รวม	250	2.46	1.405	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 52 การศึกษาการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่า มีค่าความแปรปรวนของลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามรายได้ต่อเดือนซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”, $F(3,246) = 4.081$, $p = 0.007$, “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว”, $F(3,246) = 6.292$, $p = 0.000$, “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว”, $F(3,246) = 5.948$, $p = 0.001$

ตารางที่ 53 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามแหล่งที่มา รายได้โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มารายได้	แหล่งที่มารายได้	Mean	
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	p-value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา				
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.28)	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.87)	-0.582*	0.005
		รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (2.17)	0.695*	0.005
		รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (2.65)	-0.481	0.175

ตารางที่ 53 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	แหล่งที่มาของรายได้	Mean	p-value
	(ค่าเฉลี่ย) (I)	(ค่าเฉลี่ย) (J)	Difference (I-J)	
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐ และหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับ การจัดการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยว	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (1.97)	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.79)	-0.813*	0.000
		รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (2.07)	0.713*	0.005
		รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว (2.17)	-0.101	0.778
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการ เสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ คนท้องถิ่นเป็นหลัก (2.09)	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.33)	-0.236	0.300
		รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (2.73)	0.742*	0.001
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ คนท้องถิ่นเป็นหลัก (2.86)	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (3.47)	-0.608*	0.001
		รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (2.73)	0.742*	0.001
		รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว (3.26)	-0.529	0.089

ตารางที่ 53 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	แหล่งที่มาของรายได้	Mean	Difference p-value (I-J)
	(ค่าเฉลี่ย)	(ค่าเฉลี่ย)		
	(I)	(J)	(I-J)	
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (1.96)	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.08)	-0.121	0.591

ตารางที่ 53 ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาเพื่อวิเคราะห์
การเปรียบเทียบรายคู่ อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของกลุ่มที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่
ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ($M = 2.28, SD = 1.448$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจาก
ค่าสถิติ จากกลุ่มที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก ($M = 2.87,$
 $SD = 1.197$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ($M =$
 $2.17, SD = 1.515$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย
จากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงจากธุรกิจที่
ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ($M = 1.97, SD = 1.452$) มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญจาก
ค่าสถิติ กลุ่มที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก ($M = 2.79, SD$
 $= 1.269$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ($M =$
 $2.07, SD = 1.456$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความ
คิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว”

3. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจ
ที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ($M = 2.86, SD = 1.242$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
ค่าสถิติ จากกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (M
 $= 3.47, SD = 1.139$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการ

ท่องเที่ยว ($M = 2.73, SD = 1.342$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 54 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามแหล่งที่มารายได้

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
3.การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.11	1.371	Between	3	0.682	0.564
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.14	1.476	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.83	1.430	Between	3		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	23	2.30	1.363	Within	246		
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.30	1.362	Between	3	1.138	0.334
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.29	1.473	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.95	1.448	Between	3		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	23	2.61	1.270	Within	246		
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		

ตารางที่ 54 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็น คณะกรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาย่านเมือง เก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.72	1.557	Between	3	.123	0.946
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	1.86	1.582	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.83	1.626				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	1.83	1.527				
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		
3.4 การได้มีส่วนร่วมใน การรักษาสิ่งแวดล้อม และภูมิทัศน์ของย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	3.39	1.180	Between	3	1.042	0.375
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	3.54	1.130	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	3.20	1.188				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	3.26	1.176				
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		

ตารางที่ 54 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.5 การได้มีส่วนร่วมใน การปฏิบัติตามกฎกับ ระเบียบหรือมาตรการ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต เพื่อส่งเสริมท่องเที่ยว	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	3.55	1.022	Between Groups	3	2.257	0.082
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	3.87	1.000	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	3.44	1.324				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	3.65	0.775				
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมใน การอนุรักษ์อัตลักษณ์ และความดั้งเดิมของย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	3.51	1.076	Between Groups	3	2.230	0.085
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	3.76	0.998	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	3.29	1.327				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	3.70	0.635				
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		

ตารางที่ 54 (ต่อ)

การมีส่วนร่วมใน การจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
รวม	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.76	1.261	Between Groups	3	1.245	0.398
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.91	1.277	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.59	1.391				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.89	1.124				
	รวม	250	2.81	1.283	รวม	249		

ตารางที่ 54 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานพบว่า ตามแหล่งที่มารายได้ มีค่า (P-value = 0.564, 0.334, 0.946, 0.375, 0.082, 0.085) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 55 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามแหล่งที่มา
รายได้

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไป ขายสินค้าในบริเวณย่าน เมืองเก่าเช่นงานถนนคน เดินงานวัฒนธรรมตรุษจีน	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.97	1.696	Between	3	1.677	0.173
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.41	1.824	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.78	1.681	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.09	1.807	Groups			
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการ ใช้ประโยชน์จากย่านเมือง เก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อน ใจ	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.36	1.467	Between	3	2.376	0.071
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.90	1.322	Within	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.68	1.312	Groups			
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.78	1.166	Groups			
	รวม	250	2.70	1.363	รวม	249		

ตารางที่ 55 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พักการบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ ระลึก	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.27	1.474	Between Groups	3	10.03	0.000
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	3.24	1.296	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.10	1.578				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	2.48	1.729				
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการ รับผลประโยชน์จากการ แบ่งรายได้จากเงิน ช่วยเหลือของรัฐในการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของ ท่าน	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	1.86	1.616	Between Groups	3	0.887	0.448
	รายได้จากเงิน ช่วยเหลือของรัฐในการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของ ท่าน	112	1.99	1.539	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	1.68	1.572				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว	23	1.48	1.563				
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		

ตารางที่ 55 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มารายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	2.12	1.563	Between	3	3.744	0.173
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.64	1.495	Within	246		
รวม	เกี่ยวข้องกับจัดการท่องเที่ยว	41	2.06	1.536				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลักและ รายได้เสริมจากการให้บริการแก่ นักท่องเที่ยว	23	2.21	1.566				
	รวม	250	2.35	1.555	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 55 การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์พบว่า มีการจำแนกตามแหล่งที่มารายได้ที่มีค่าความแปรปรวนทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p < 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก”, $F(3,246) = 10.034$, $p = 0.000$

ตารางที่ 56 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการรับแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามแหล่งที่มาของรายได้โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้ (ค่าเฉลี่ย)	แหล่งที่มาของรายได้ (ค่าเฉลี่ย)	Mean Difference (I-J)	p- value
	(I)	(J)		
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์				
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าใน บริเวณย่านเมืองเก่าเช่นงานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการ แก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก (1.97)	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.41)	-0.438	0.099

ตารางที่ 56 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้ (ค่าเฉลี่ย) (I)	แหล่งที่มาของรายได้ (ค่าเฉลี่ย) (J)	Mean Difference (I-J)	p- value
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จาก ย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการ แก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก (2.36)	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (2.90)	-0.537*	0.009
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการมีธุรกิจเป็นของตนเองเช่นการ บริการที่พักรับบริการด้านอาหารและ เครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการ แก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก (2.27)	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (3.24)	-0.971*	0.000
		รายได้หลักโดยตรงมา จากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้อง กับการท่องเที่ยว (2.10)	1.144*	0.000
		รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ คนท้องถิ่นเป็นหลักและ รายได้เสริมจากการ ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยว(2.48)	-38070	0.311
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการ แก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก (1.86)	รายได้หลักโดยตรงมา จากธุรกิจที่ให้บริการแก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก (1.99)	-12621	0.592

จากตารางที่ 56 ผลการศึกษาด้านการมีส่วนร่วมในการรับแบ่งผลประโยชน์พบว่า มีความแตกต่างของความคิดเห็น อธิบายได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของกลุ่มที่มีรายได้หลักโดยตรงจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ($M = 2.36$, $SD = 1.467$) มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทาง

ค่าสถิติ จากกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก ($M = 2.90, SD = 1.322$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ”

2. ค่าเฉลี่ย (Mean score) ของตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ($M = 2.27, SD = 1.474$) มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางค่าสถิติ จากกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก ($M = 3.24, SD = 1.296$) และตัวอย่างที่มีรายได้หลักโดยตรงจากอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ($M = 3.24, SD = 1.296$) ที่ระดับ $p \leq 0.05$ ในประเด็นข้อย่อย “การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก”

ดังนั้นผลการทดสอบจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยเพียงบางส่วน

ตารางที่ 57 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในด้านการติดตามการประเมินผลจำแนกได้ตามแหล่งที่มารายได้

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มารายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
5.การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ติดตาม และประเมินผล ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก		74	2.50	1.377	Between Groups	3	0.954	0.415
ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจบริการนักท่องเที่ยว	ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	2.57	1.278	Within Groups	246		
	รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	2.17	1.412				
	รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	23	2.52	1.039				
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		

ตารางที่ 57 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งที่มาของรายได้	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-	p-
							value	value
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ติดตามและประเมินตามผล ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ความสำเร็จของกิจกรรมรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ การท่องเที่ยว ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็น หลัก รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ไม่เกี่ยวข้องกับบริการท่องเที่ยว รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว		74	2.41	1.249	Between	3	1.070	0.362
					Groups			
		112	2.54	1.294	Within	246		
					Groups			
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ติดตามและประเมินผล ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก ข้อมูลสถิติต่างๆเช่นสถิติรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ นักท่องเที่ยวความพึงพอใจ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็น ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่ารายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ ภูเก็ต ไม่เกี่ยวข้องกับบริการท่องเที่ยว รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว		74	2.30	1.382	Between	3	1.583	0.194
					Groups			
		112	2.64	1.279	Within	246		
					Groups			
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 57 การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผลการ
พบว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ จำแนกได้ตามแหล่งที่มาของรายได้ มีค่า (P-value =0.415,
0.362, 0.194)ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานย่อย 1.8

H8 : ประชาชนที่มีระยะเวลาที่พักอาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษาย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน ตารางที่ 58 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลจำแนกได้ตามระยะเวลาอาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลาที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล								
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ต่ำกว่า 5 ปี	74	3.30	0.975	Between	3	0.433	0.729
	6 - 10 ปี	51	3.10	1.025	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	3.26	1.023	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	3.20	0.963				
	รวม	250	3.22	0.982	รวม	249		
1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต								
	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.14	1.616	Between	3	0.082	0.970
	6 - 10 ปี	51	2.04	1.483	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.11	1.476	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.03	1.453				
	รวม	250	2.07	1.503	รวม	249		
	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.72	1.296	Between	3	0.258	0.850
	6 - 10 ปี	51	2.57	1.254	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.69	1.250	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.62	1.208				
	รวม	250	2.65	1.243	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 58 การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูลพบว่า ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ตามระยะเวลาที่อาศัย มีค่า P-value เท่ากับ 0.729 , 0.970 ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 59 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาจำแนกได้ตามระยะเวลาที่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต

การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลาที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F-value	p-value
2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา								
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.65	1.379	Between	3	0.257	0.856
	6 - 10 ปี	51	2.43	1.500	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.52	1.282	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.57	1.362				
	รวม	250	2.56	1.382	รวม	249		
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.51	1.407	Between	3	0.592	0.621
	6 - 10 ปี	51	2.31	1.568	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.52	1.282	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.26	1.380				
	รวม	250	2.37	1.415	รวม	249		
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.34	1.520	Between	3	0.490	0.689
	6 - 10 ปี	51	2.06	1.542	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.22	1.625	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.09	1.472				
	รวม	250	2.17	1.512	รวม	249		

ตารางที่ 59 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลา ที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 5 ปี	74	3.14	1.220	Between	3	0.539	0.656
	6 - 10 ปี	51	3.04	1.311	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	3.41	1.083	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	3.15	1.221				
	รวม	250	3.15	1.223	รวม	249		
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้ คำปรึกษาแก่โครงการใน พัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.07	1.547	Between	3	0.449	0.718
	6 - 10 ปี	51	1.94	1.434	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.33	1.544	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.00	1.485				
	รวม	250	2.04	1.495	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.54	1.415	Between	3	0.465	0.708
	6 - 10 ปี	51	2.36	1.471	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.60	1.363	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.41	1.384				
	รวม	250	2.46	1.405	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 59 การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาพบว่า ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ตามระยะเวลาที่อาศัย มีค่า (P-value = 0.856, 0.621, 0.689, 0.656, 0.718)ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 60 การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานจำแนกได้ตามระยะเวลาที่อาศัย
ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลา ที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน								
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุน เงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.28	1.575	Between	3	1.108	0.346
	6 - 10 ปี	51	1.88	1.409	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.30	1.353	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.01	1.328				
	รวม	250	2.10	1.425	รวม	249		
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่าน เมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.42	1.490	Between	3	0.491	0.689
	6 - 10 ปี	51	2.14	1.386	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.15	1.586	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.24	1.347				
	รวม	250	2.26	1.421	รวม	249		
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็น คณะกรรมการในการจัดงาน กิจกรรมการท่องเที่ยวและการ พัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	1.82	1.582	Between	3	0.015	0.997
	6 - 10 ปี	51	1.78	1.540	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	1.85	1.610	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	1.80	1.586				
	รวม	250	1.81	1.569	รวม	249		
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการ รักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	3.26	1.250	Between	3	1.409	0.241
	6 - 10 ปี	51	3.27	1.343	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	3.63	0.742	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	3.54	1.067				
	รวม	250	3.41	1.159	รวม	249		

ตารางที่ 60 (ต่อ)

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลา ที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่า ภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 5 ปี	74	3.51	1.150	Between	3	1.016	0.386
	6 - 10 ปี	51	3.69	1.049	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	3.78	0.698	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	3.79	1.067				
	รวม	250	3.68	1.057	รวม	249		
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการ อนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	3.39	1.156	Between	3	2.426	0.066
	6 - 10 ปี	51	3.55	1.064	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	3.52	0.893	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	3.82	1.009				
	รวม	250	3.60	1.064	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.78	1.367	Between	3	1.078	0.454
	6 - 10 ปี	51	2.72	1.299	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.87	1.147	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.87	1.234				
	รวม	250	2.81	1.283	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 60 การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานพบว่า การมีระยะเวลาที่อาศัย มีค่า (P-value = 0.346, 0.689, 0.997, 0.241, 0.386, 0.066) ซึ่งจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 61 การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์จำแนกได้ตามระยะเวลา
ที่พักอาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลา ที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์								
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขาย สินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่าเช่น งานถนนคนเดินงานวัฒนธรรม ตรุษจีน	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.41	1.751	Between	3	0.761	0.517
					Groups			
	6 - 10 ปี	51	2.04	1.766	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	1.96	1.808	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.06	1.781				
	รวม	250	2.15	1.769	รวม	249		
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการ พักผ่อนหย่อนใจ								
4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็น ของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและ เครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ ระลึก	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.86	1.483	Between	3	0.591	0.621
					Groups			
	6 - 10 ปี	51	2.69	1.503	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.44	1.601	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.64	1.535				
	รวม	250	2.70	1.517	รวม	249		
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้ จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน								
รวม	ต่ำกว่า 5 ปี	74	1.97	1.663	Between	3	0.441	0.724
					Groups			
	6 - 10 ปี	51	1.69	1.530	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	1.70	1.514	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	1.90	1.543				
	รวม	250	1.86	1.569	รวม	249		
	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.51	1.590	Between	3	0.851	0.513
					Groups			
	6 - 10 ปี	51	2.19	1.559	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.19	1.604	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.36	1.512				
	รวม	250	2.35	1.555	รวม	249		

จากข้อมูลในตารางที่ 61 พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์การ
 จำแนกการมีส่วนร่วมตามระยะเวลาที่อาศัย มีค่า (P-value = 0.517, 0.188, 0.621, 0.724) ซึ่งจะมี
 ค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน
 ตารางที่ 62 การวิเคราะห์ผลการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลจำแนกได้ตามระยะเวลาที่
 อาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต

การมีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยว	ระยะเวลา ที่อาศัย	N	ค่าเฉลี่ย	SD	Variances	df	F- value	p- value
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล								
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.34	1.427	Between	3	0.853	0.466
	6 - 10 ปี	51	2.37	1.264	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.52	1.282	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.63	1.255				
	รวม	250	2.48	1.312	รวม	249		
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของ กิจกรรมการท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.32	1.434	Between	3	0.526	0.664
	6 - 10 ปี	51	2.37	1.280	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.33	1.271	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.55	1.211				
	รวม	250	2.42	1.297	รวม	249		
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่นสถิตินักท่องเที่ยว ความพึง พอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.28	1.494	Between	3	0.599	0.616
	6 - 10 ปี	51	2.51	1.317	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.41	1.279	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.55	1.269				
	รวม	250	2.45	1.347	รวม	249		
รวม	ต่ำกว่า 5 ปี	74	2.31	1.452	Between	3	0.659	0.582
	6 - 10 ปี	51	2.42	1.287	Within	246		
	11 - 15 ปี	27	2.42	1.277	Groups			
	มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	98	2.58	1.245				
	รวม	250	2.45	1.319	รวม	249		

จากตารางที่ 62 การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลพบว่า จากระยะเวลาที่อาศัย การมีส่วนร่วมมีค่า (P-value = 0.466, 0.664, 0.616) ซึ่งมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน

จากผลทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ประชาชนที่มีลักษณะข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ การศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มารายได้ และระยะเวลาที่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวแตกต่างกัน สรุปผลการทดสอบได้ดังนี้

ตารางที่ 63 การสรุปผลทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบสมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
เพศ	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
เพศ	3.การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสีงแวดล้อม และภูมิ ทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
เพศ	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทางสถิติ	สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
อายุ	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอแนวทางในการ จัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
อายุ	3.1 การได้มีส่วนร่วมในสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบหรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมทางการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
อายุ	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
สถานภาพ การสมรส	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า ภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็นแก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำ ปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง	

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
สถานภาพ การสมรส	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผล ประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
สถานภาพ การสมรส	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
อาชีพ	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล 1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง 1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา 2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต 2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว 2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต 2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว 2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน 3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต 3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
อาชีพ	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือมาตรฐาน การของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์ และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่าเช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผล ประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทางสถิติ	สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทางสถิติ	สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
การศึกษา	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
การศึกษา	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่นงานถนนคนเดินงานวัฒนธรรมตรุษจีน	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง	
รายได้ต่อ เดือน	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
รายได้ต่อ เดือน	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วย งานภาครัฐ และสื่อต่าง	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทางสถิติ	สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทางสถิติ	สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
รายได้ต่อ เดือน	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่นงานถนนคนเดินงานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลปัญหา ที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
แหล่งที่มา ของรายได้	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
แหล่งที่มา ของรายได้	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูล การท่องเที่ยวและกิจกรรม ต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อ ต่างๆ	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้อง ช้องกับการ จัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็น เห็นแก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่อง เที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะ กรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
แหล่งที่มา ของรายได้	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือ มาตรฐาน การของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้า และของที่ระลึก	พบนัยสำคัญทาง สถิติ	สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลความ สำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของนัก ท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
ระยะเวลาที่ พักอาศัย	1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
ระยะเวลาที่ พักอาศัย	1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบัน ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการ การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่าน เมืองเก่า	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรม การท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะ กรรมการในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ตัวแปร อิสระ	การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว	การทดสอบ สมมติฐาน	ผลการ ทดสอบ สมมติฐาน
ระยะเวลาที่ พักอาศัย	3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือ มาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความ ดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมือง เก่าเช่นงานถนนคนเดินงานวัฒนธรรมตรุษจีน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่า เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่ง รายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของท่าน	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผล ความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง
	5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูล สถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	ไม่พบนัยสำคัญ ทางสถิติ	ไม่สอดคล้อง

5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต” ผู้วิจัยนำข้อมูลผลจากการศึกษาที่ได้รับมาวิเคราะห์ สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ ซึ่งมีข้อมูลรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

1. ด้านประชากรศาสตร์จากตัวอย่างประชาชน จำนวน 250 คน พบว่า
 - 1.1 เพศ พบว่า ประชาชนส่วนมากเป็นเพศหญิงจำนวน 146 คน, (ร้อยละ 58.4)
 - 1.2 อายุ พบว่า ประชาชนส่วนมากอายุต่ำกว่า 35 ปีจำนวน 108 คน, (ร้อยละ 43.2)
 - 1.3 สถานภาพทางการสมรส พบว่าประชาชนส่วนมากมีสถานภาพโสดจำนวน 121 คน, (ร้อยละ 48.4)
 - 1.4 อาชีพ พบว่า ประชาชนส่วนมากอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวจำนวน 132 คน, (ร้อยละ 52.8)
 - 1.5 ระดับการศึกษา พบว่า ประชาชนส่วนมากมีการศึกษาในระดับปริญญาตรีจำนวน 138 คน, (ร้อยละ 55.2)
 - 1.6 รายได้ต่อเดือน พบว่า ประชาชนส่วนมากมีรายได้ 20,001 ถึง 30,000 บาทต่อเดือนจำนวน 83 คน, (ร้อยละ 33.2)
 - 1.7 แหล่งที่มาของรายได้ พบว่า ประชาชนมีแหล่งรายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจการบริการกับนักท่องเที่ยวเป็นหลักจำนวน 112 คน, (ร้อยละ 44.8)
 - 1.8 ระยะเวลาที่อยู่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ต พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่อาศัยอยู่มากกว่า 15 ปีขึ้นไปจำนวน 98 คน, (ร้อยละ 39.2)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชนชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมน้อยในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ($M = 2.46$, $SD = 1.36$) และพิจารณาออกมาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้

2.1 ประชาชนมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูลในระดับปานกลาง ($M = 2.64$, $SD = 1.24$)

2.2 ประชาชนมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาในระดับน้อย ($M = 2.46$, $SD = 1.41$)

2.3 ประชาชนมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงานในระดับน้อย ($M = 2.41$, $SD = 1.28$)

2.4 ประชาชนมีส่วนร่วมด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ในระดับน้อย ($M = 2.35$, $SD = 1.55$)

2.5 ประชาชนมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและประเมินผลในระดับน้อย ($M = 2.45$, $SD = 1.32$)

3. การวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว 5 ด้านมีดังนี้

3.1 การมีส่วนร่วมด้านการรับรู้ข้อมูล พบว่า ในภาพรวมนั้นมีระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง ($M = 2.64$, $SD = 1.24$) ส่วนใหญ่ได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐและสื่อต่างๆ ในระดับปานกลาง ($M = 3.22$, $SD = 0.98$) รองลงมาคือ การได้เข้าร่วมการประชุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต ในระดับน้อย ($M = 2.07$, $SD = 1.50$)

3.2 การมีส่วนร่วมด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา พบว่า ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.46$, $SD = 1.41$) ประชาชนมีส่วนร่วมปานกลางในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ($M = 3.15$, $SD = 1.22$) การมีส่วนร่วมน้อยอาทิ การให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.37$, $SD = 1.41$)

3.3 การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินงานพบว่าในภาพรวมประชาชนนั้นมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ($M = 2.81$, $SD = 1.28$) กล่าวคือ มีส่วนร่วมมากอาทิ ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ($M = 3.68$, $SD = 1.06$) การอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 3.60$, $SD = 1.06$) การรักษาสีแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต ($M = 3.41$, $SD = 1.16$) นอกจากนี้มีส่วนร่วมน้อยอาทิ ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.26$, $SD = 1.42$) และการสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.10$, $SD = 1.43$)

3.4 การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์พบว่า ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.35, SD = 1.55$) กล่าวคือ มีส่วนร่วมปานกลางในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก ($M=2.70, SD = 1.52$) และการได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ($M = 2.70, SD = 1.36$) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมน้อยในการเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน ($M = 2.15, SD = 1.77$)

3.5 การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและการประเมินผลพบว่า ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย ($M = 2.45, SD = 1.32$) ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมน้อยในทุกด้าน เช่น การติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.48, SD = 1.31$)

4. การวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่า จากการถามคำถามจำนวน 8 ข้อ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกลุ่มตัวอย่างประชาชนในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีผู้ตอบในประเด็นคำถามถูก 5 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 64.2 และขาดความความรู้ ความเข้าใจ มีผู้ตอบประเด็นคำถามผิด 3 ข้อ (คิดเป็นร้อยละ 35.8) ข้อคำถามที่มีการตอบถูกต้องมากที่สุด ได้แก่ การท่องเที่ยวที่พัฒนาระบบเศรษฐกิจ รักษาสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น (เป็นข้อคำถามที่ถูก มีผู้ตอบถูก จำนวน 239 คน ร้อยละ 95.6) และข้อคำถามที่มีการตอบถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่ เมื่อมีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้น วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นจะเปลี่ยนไปจากความเป็นอยู่เดิม (เป็นข้อคำถามที่ผิด มีผู้ตอบถูก จำนวน 83 คน ร้อยละ 33.2)

5. การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนมีลักษณะประชากรศาสตร์แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส อาชีพ การศึกษา รายได้ แหล่งที่มาของรายได้ และระยะเวลาที่อาศัยในย่านเมืองเก่าภูเก็ต มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน มีดังนี้

5.1 ปฏิเสธสมมติฐาน

5.1.1 ประชาชนมีเพศแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน การรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับ

แบ่งผลประโยชน์ การติดตามประเมินผล มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.2 ประชาชนมีอายุแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน การรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.3 ประชาชนมีสถานภาพของการสมรสแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ด้านการรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.4 ประชาชนมีการประกอบอาชีพแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน การรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล, (มีเพียงบางส่วน) มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.5 ประชาชนมีการศึกษาแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน การรับรู้ข้อมูล และการติดตามประเมินผล ส่วนในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษาและการดำเนินงาน, (มีเพียงบางส่วน) มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.6 ประชาชนมีรายได้แตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน การรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล, (มีเพียงบางส่วน) มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.7 ประชาชนมีแหล่งที่มารายได้แตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ด้านการรับรู้ข้อมูล การดำเนินงาน การติดตามประเมินผล ส่วนในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การรับแบ่งผลประโยชน์ (มีเพียงบางส่วน) มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.1.8 ประชาชนมีระยะเวลาที่อาศัยย่านเมืองเก่าภูเก็ตแตกต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ในการรับรู้ข้อมูล การให้ข้อมูลหรือ คำปรึกษา การดำเนินงาน การรับแบ่งผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล มีค่ามากกว่าค่าสถิติที่ ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$

5.2 ยอมรับสมมติฐานเป็นจริง

5.2.1 ประชาชนมีการประกอบอาชีพแตกต่างกันจะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกันด้านการติดตามและประเมินผล (บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และการมีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

5.2.2 ประชาชนมีการศึกษาแตกต่างกันจะมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

- ในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา (บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

- ในด้านการดำเนินงาน (บางส่วน)ในรายช้อย่อย คือการได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทองเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และการได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

- ในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ (ทั้งหมดในรายช้อย่อย) คือ การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจการได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก และการได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

5.2.3 ประชาชนมีรายได้แตกต่างกันจะมีส่วนร่วมในการจัดการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

- ในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา(บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน
- ในด้านการดำเนินงาน(บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสีสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ตจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน
- ในด้านการรับแบ่งผลประโยชน์(บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึกจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน
- ในด้านการติดตามการประเมินผล(บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว และการได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

5.2.4 ประชาชนมีแหล่งที่มารายได้แตกต่างกันจะมีส่วนร่วมในการ

จัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

- ในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา(บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ตการได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลความคิดเห็นแก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว และการได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน
- ในด้านการรับแบ่งผลประโยชน์ (บางส่วน) ในรายช้อย่อย คือ การได้มีส่วนร่วมในการรับประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการ

ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึกจะมีค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือ $p \leq 0.05$ ตามสมมติฐาน

5.2 อภิปรายผลของการศึกษา

จากผลการศึกษาข้างต้น พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์เบงค์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต ภาพรวมส่วนใหญ่ อยู่ในระดับการมีส่วนร่วมน้อย จากการพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วม อยู่ระดับปานกลางในการรับรู้ข้อมูล และมีส่วนร่วมในระดับน้อยในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมในการรับแบ่งผลประโยชน์ การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล ทั้งที่กิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่ใกล้กับบ้านเรือนที่อาศัย อภิปรายผลการศึกษาได้ว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนย่านเมืองเก่าเป็นเรื่องที่ยังใหม่มากสำหรับประชาชนในชุมชน จึงอาจจะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในตัวบริบทการจัดการการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อมการขาดซึ่งความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่ไม่เพียงแต่จำกัดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังคงส่งผลไปยังอุปสรรคอื่นๆอีกด้วย เช่น การขาดภาวะผู้นำในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน และการถูกรอบงำจากพนักงานของรัฐ (Razzaq, Hadi, Mustafa, Hamzah, Khalifah & Mohamad, 2011) นอกจากนี้ประชาชนในย่านเมืองเก่าและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังขาดการติดต่อสื่อสารที่ดีที่จะให้มีการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืน รวมถึงการให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ใช้แนวคิดดังกล่าวเพียงเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น กล่าวได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนส่วนใหญ่ในย่านเมืองเก่าเป็นการมีส่วนร่วมแบบเชิญชวนจากแรงกระตุ้นในการพัฒนาการท่องเที่ยว (Induced community participation) โดยเทศบาลนครภูเก็ต การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และภาคเอกชนเป็นหลัก (Tosun, 1999) ซึ่งแม้ว่าประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นในการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ประชาชนไม่มีอำนาจหรือการควบคุมเหนือการตัดสินใจของผู้มีอำนาจ (Tosun, 1999; 2006) และเป็นการมีส่วนร่วมที่ผสมผสานระหว่างการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่างผลักดันขึ้นไปสู่ภาครัฐและการมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (divergence towards participation) (Zapata et al., 2011) โดยทั่วไปในกลุ่มประชาชนของประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่อาจจะมีส่วนร่วมในการนำนโยบายการ

พัฒนาการท่องเที่ยวจากภาคเอกชนและ/ หรือภาครัฐไปปฏิบัติและได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว แต่มักไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจวางแผน (Rasoolimanesh & Jaafar, 2016) และมักจะไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการของการพัฒนาการท่องเที่ยว (Nicholas, Thapa & Ko, 2009; Lee, 2013) อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าประชาชนจะไม่ต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแต่ยังคงต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจและการประชาสัมพันธ์ชุมชนของตน (Rasoolimanesh & Jaafar, 2016) ในขณะที่การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Matarrita - Cascante, Brennan & Luloff, 2010; Muganda, Sirima & Ezra, 2013) ทฤษฎีประชานิยม (Neo-populist Theory) กล่าวว่า ประชาชนในชุมชนควรจะเป็นศูนย์กลางของการวางแผนและการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวจะสะท้อนเสียงของประชาชนที่มีต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อตนเอง ครอบครัว และชุมชน (Razzaq et al., 2011) การที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประชาชนควรได้รับข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนา โอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมและผลกระทบจากการท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบแก่ชีวิต (Su & Wall, 2014)

ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่ การมีส่วนร่วมกระตุ้นให้ประชาชนได้ทำงานร่วมกัน ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชน และตระหนักถึงผลประโยชน์ที่ได้รับจากการมีส่วนร่วม พันธะทางสังคมและศาสนาที่สอนให้ประชาชนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ประชาชนมองเห็นโอกาสจากการมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และการได้รับเงินและสิ่งของเป็นค่าตอบแทน นอกจากนี้การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความต้องการการท่องเที่ยวหรือรู้สึกต่อต้านการท่องเที่ยวในชุมชนของตน ปัจจัยทางประชากรศาสตร์รวมถึงปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ เช่น เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยในย่านเมืองเก่า รายได้ครัวเรือน อาชีพที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ (Eastering, 2005; Nunkoo & Ramkissoon, 2010; Simão & Mósso, 2013) หากการครองชีพของประชาชนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับ ประชาชนย่อมมีการรับรู้และมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวมากขึ้น และประชาชนที่อาศัยในย่านเมืองเก่ามาเป็นระยะเวลานานย่อมมีแนวโน้มการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่ไม่พึงประสงค์ และการรับรู้ดังกล่าวย่อมส่งผลในเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมและสนับสนุนการ

พัฒนาการท่องเที่ยว (Simão & Mósso, 2013; Meimand, Khalifah, Zavadskas, Mardani, Najafipour & Ahmad, 2017) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ลดทอนการมีส่วนร่วมของประชาชน อาทิ การกระจายผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรมระหว่างกลุ่มประชาชนในชุมชน ชุมชนมีความเป็นปัจเจกสูงและประชาชนขาดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ทักษะคิดและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในการลดทอนความต้องการของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยว ดังนั้นคุณภาพชีวิตในย่านเมืองเก่า ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ การทำนุรักษาศรัทธาการท่องเที่ยวยั่งยืน สิ่งอำนวยความสะดวกและการพักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงผลประโยชน์ของบุคคลและครอบครัวจากการท่องเที่ยวส่งผลโดยตรงต่อความพึงพอใจในชุมชนของตน (Ko & Stewart, 2002) และการมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยว (Andereck & Nyaupane, 2011; Vargas-Sanchez, Plaza-Mejia & Porras - Bueno, 2009; Uysal, Sirgy, Woo & Kim, 2016; Yu, Cole & Chancellor, 2016)

จากผลการวิจัยความรู้ความเข้าใจแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จำนวน 8 ข้อ มีประชาชนที่ตอบคำถาม จำนวน 250 คน พบว่า ในภาพรวมของประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นอย่างดี แต่การมีความรู้นั้นกลับไม่ได้เป็นสิ่งยืนยันการมีส่วนร่วมของประชาชนในย่านเมืองเก่า ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาในพื้นที่อื่นๆ ซึ่งพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนมักจะสอดคล้องกับระดับความรู้และความเข้าใจที่มีต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชน เช่น เรื่อง การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของประชาชน : กรณีศึกษาตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และให้ความคิดเห็นเหมือนกันว่าเป็นการอนุรักษ์ประเพณี และวิถีชีวิตในชุมชนไว้ดังเดิม และการมีส่วนร่วมกับการจัดการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์มากที่สุด (คมลักษณ์ สงทิพย์, 2557) และผลการวิจัยของ ศลิษา หมัดลิ่ง (2549) เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาชุมชนบ้านคลองสน กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราดมีผลการศึกษาในด้านประชาชนส่วนใหญ่ในชุมชนนั้น มีความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับดี และมีส่วนร่วมของการจัดการท่องเที่ยว กับการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้กับนักท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่น ซึ่งนำไปสู่การได้รับผลประโยชน์ที่ยั่งยืนจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล ภาครัฐและผู้นำชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวให้กับประชาชนได้รับทราบ และควรกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุม การพูดคุยกลุ่มเล็ก หรือการจัดอบรม เพื่อส่งเสริมให้เกิดการตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยว รวมถึงผลกระทบด้านลบที่อาจเกิดขึ้น

2. การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา ประชาชนภายในชุมชนโดยเฉพาะประชาชนรุ่นใหม่ ควรมีส่วนร่วมในการจัดวางแผน การกำหนดนโยบาย แนวทางการพัฒนา เป้าหมายการท่องเที่ยวในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต

3. การมีส่วนร่วมการดำเนินงาน หน่วยงานมีส่วนในการรับผิดชอบและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าควรได้รับส่งเสริมและให้มีการเชิญชวนประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมการกำหนดกฎระเบียบ วิธีการในการจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชุมชน การสื่อความหมาย รวมถึงการจัดการนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ด้วยชุมชนเองอย่างเข้มแข็งมากขึ้น โดยคิดถึงผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ทางธุรกิจส่วนตัว ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีความรู้สึกผูกพันกับชุมชนและตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาทรัพยากรชุมชนและการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

4. การมีส่วนร่วมการรับแบ่งผลประโยชน์ การที่ผู้นำของชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตควรร่วมกับประชาชนกำหนดกฎระเบียบการเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในย่านเมืองเก่าภูเก็ตโดยใช้รูปแบบกองทุนเพื่อการนำค่าธรรมเนียมมาใช้ในการปรับปรุงภูมิทัศน์กับสิ่งแวดล้อมในการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ยังควรให้โอกาสประชาชนได้มีส่วนร่วมกับกิจกรรมในการขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรม ตรุษจีน และการมีธุรกิจเป็นของตนเองโดยไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนนั้นมีส่วนในการรับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

5. การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล ผู้นำชุมชนควรสร้างกลไกที่จะมีการส่งเสริมให้กับประชาชนได้เข้าร่วมในการติดตาม เข้าถึงข้อมูล และประเมินผลความสำเร็จและปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

บรรณานุกรม

- เกียรติสุตา ศรีสุข. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย*. เชียงใหม่: ครองช่าง.
- คมลักษณ์ สงทิพย์. (2557). *การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของประชาชน กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี*. ระดับวิทยานิพนธ์สาขา วิชาการจัดการการท่องเที่ยว คณะการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2550). *วิถีไทย: การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อมรินทร์ พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ชนะบุรณ์ อินทรพันธุ์. (2551) *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการลุ่มน้ำ: กรณีศึกษาลุ่มน้ำห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ*. ระดับวิทยานิพนธ์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์: กรุงเทพฯ.
- วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า. (2553). *รางวัลพระปกเกล้า ประจำปี 2553 ประเภทที่ 3 ด้านการเสริมสร้างเครือข่าย รัฐเอกชน และประชาสังคม*, 62-65 ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2562 จากเว็บไซต์ [http://www.kpi-lib.com/multim/kpiebook/Local/b11663\(2553\).pdf](http://www.kpi-lib.com/multim/kpiebook/Local/b11663(2553).pdf)
- ฐิระชญา มณีเนตร. (2552). *ไทยศึกษาเพื่อการท่องเที่ยว. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. ขอนแก่น : คลังนานาวิทยา.
- วิทยาภรณ์ จรัสดวง. (2544). *การพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). *พจนานุกรมศัพท์ภูมิศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน
- พรพรรณ วีระปรียากร. (2551). *การออกแบบและการบริหารจัดการสถาปัตยกรรมเชิงมาตรการเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*. *วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ*, 2, 1-13
- ภราเดช พยัฆวิเชียร. (2548). *การท่องเที่ยวชุมชน ทิศทางและศักยภาพ*. *จุลสารวิชาการ อิเลคทรอนิกส์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- เมทินี ทนงกิจ, ฐาศุภร์ จันประเสริฐ, & ศยามล เอกะกุลนันต. (2018). *ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษา วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวบ้านน้ำเขียว*. *International Thai Tourism Journal*, 14(1), 77-109

- ระพีพรรณ ทองหล่อ และคณะ. (2549). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ภายใต้ศักยภาพ และข้อจำกัดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศลิษา หมัดลิ่ง (2549). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา ชุมชนบ้านคลองสนกิ่ง อำเภอกะชัง จังหวัดตราด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
- ศศิพิมพ์ มาศหงษ์ สมบัติ, & พิทยา บุญคงเสน. (2018). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวใน ชุมชนตลาดร้อยปีสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี. *Journal of Modern Management Science*, 11(1), 86-105.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2542). รายงานขั้นสุดท้าย การดำเนินการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2540). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. 2540-2544*, ค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2561, ค้นจาก https://www.nesdb.go.th/ewt_w3c/ewt_dl_link.php?nid=3784
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔*, ค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2561, ค้นจาก http://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422
- สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. (2546). *ความหมายของการท่องเที่ยว*. ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2562, จากเว็บไซต์ <https://tourismatbuu.wordpress.com>.
- สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครภูเก็ต. (2561). *ข้อมูลทั่วไปและงานทะเบียนราษฎร จังหวัดภูเก็ต* ค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2561 จากเว็บไซต์ https://www.phuketcity.go.th/other_news/detail/141/data.html
- อรนุช โกศล และโชคชัย สุทธาเวช (2557) *การจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. วารสารการเมืองการปกครอง, 4 (1) 220–232 คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2013) *การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน* ค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม 2562 เว็บไซต์ : <http://www.dasta.or.th/th/sustain/sustainable-tourism-network/766>

- Adhikary, M. (1995). *Management of Ecotourism*. Bangkok: Srinakarinwirot University
- Andereck, K. L., & Nyaupane, G. P. (2011). Exploring the nature of tourism and quality of life perceptions among residents. *Journal of Travel Research*, 50(3), 248-260.
- Andersson, T. D., & Lundberg, E. (2013). Commensurability and sustainability: Triple impact assessments of a tourism event. *Tourism Management*, 37, 99-109.
- Aref, F., & Ma'rof, R. (2008). Barriers to community participation toward tourism development in Shiraz, Iran. *Pakistan Journal of Social Sciences*, 5(9), 936-940.
- Aref, F. (2011). Sense of community and participation for tourism development. *Life Science Journal*, 8(1), 20-25.
- Arnstein, S. R. (1969). A ladder of citizen participation. *Journal of the American Institute of planners*, 35(4), 216-224.
- Arnstein, S. R. (2015). *A ladder of citizen participation*. The City Reader, 6th ed London: Routledge, 279-292.
- Bass, S., Dalal-Clayton, B., & Pretty, J. (1995). *Participation in strategies for sustainable development*. London: IIED.
- Blackstock, K. (2005). A critical look at community based tourism. *Community development journal*, 40(1), 39-49.
- Bimonte, S., & Punzo, L. F. (2016). Tourist development and host-guest interaction: An economic exchange theory. *Annals of Tourism Research*, 58, 128-139.
- Butler, R. (1998). Sustainable tourism-looking backwards in order to progress. *Sustainable tourism: a geographical perspective*, 25-34.
- Cañizares, S. M. S., Tabales, J. M. N., & García, F. J. F. (2014). Local residents' attitudes towards the impact of tourism development in Cape Verde. *Tourism & Management Studies*, 10(1), 87-96.
- Cf, O. D. D. S. (2015). *Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*.
- Creighton, J. L. (2005). *The Public Participation Handbook: Making Better Decisions Through Citizen Involvement*. San Francisco: Jossey Bass.
- Easterling, D. S. (2005). The residents' perspective in tourism research: A review and synthesis. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 17(4), 45-62.

- Eshliki, S. A., & Kaboudi, M. (2012). Community perception of tourism impacts and their participation in tourism planning: a case study of Ramsar, Iran. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 36, 333-341.
- Gee, Y., James, C., Deriter, J., & Choy, L. (2007). *Travel industry*. 2nd ed. New York: John Wiley & Sons.
- Hall, C. M., Gössling, S., & Scott, D. (2015). The evolution of sustainable development and sustainable tourism. *The Routledge handbook of tourism and sustainability*, 15-35.
- Hall, C. M., & Lew, A. A. (2009). *Understanding and managing tourism impacts: An integrated approach*. Routledge.
- Hanafiah, M. H., Jamaluddin, M. R., & Zulkifly, M. I. (2013). Local community attitude and support towards tourism development in Tioman Island, Malaysia. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 105, 792-800.
- Hardy, A., Beeton, R. J., & Pearson, L. (2002). Sustainable tourism: An overview of the concept and its position in relation to conceptualisations of tourism. *Journal of sustainable tourism*, 10(6), 475-496.
- Harun, R., Chiciudean, G., Sirwan, K., Arion, F., & Muresan, I. (2018). Attitudes and Perceptions of the Local Community towards Sustainable Tourism Development in Kurdistan Regional Government, Iraq. *Sustainability*, 10(9), 2991.
- Kim, S., Park, E., & Phandanouvong, T. (2014). Barriers to local residents' participation in community-based tourism: lessons from Houay Kaeng Village in Laos. In *SHS Web of Conferences* 12, 1045.
- Kim, K., Uysal, M. & Sirgy, M. J. (2013). How does tourism in a community impact the quality of life of community residents? *Tourism Management*, 36, 527-540.
- Kilipiris, F., & Zardava, S. (2012). Developing sustainable tourism in a changing environment: issues for the tourism enterprises (travel agencies and hospitality enterprises). *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 44, 44-52.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and psychological measurement*, 30(3), 607-610.

- Ko, D. W., & Stewart, W. P. (2002). A structural equation model of residents' attitudes for tourism development. *Tourism management*, 23(5), 521-530.
- Látková, P., & Vogt, C. A. (2012). Residents' attitudes toward existing and future tourism development in rural communities. *Journal of Travel Research*, 51(1), 50-67.
- Lee, T. H. (2013). Influence analysis of community resident support for sustainable tourism development. *Tourism management*, 34, 37-46.
- Lew, A. A., Ng, P. T., Ni, C. C., & Wu, T. C. (2016). Community sustainability and resilience: Similarities, differences and indicators. *Tourism Geographies*, 18(1), 18-27.
- Lo, M. C., Ramayah, T., & Hui, H. L. H. (2014). Rural communities' perceptions and attitudes towards environment tourism development. *Journal of Sustainable Development*, 7(4), 84.
- Long, P. H. (2012). Perceptions of Tourism Impact and Tourism Development among Residents of Cuc Phuong National Park, Ninh Binh, Vietnam. *Journal of Ritsumeikan Social Sciences and Humanities*, 3, 75-92.
- Matarrita-Cascante, D., Brennan, M. A., & Luloff, A. E. (2010). Community agency and sustainable tourism development: The case of La Fortuna, Costa Rica. *Journal of Sustainable Tourism*, 18(6), 735-756.
- Mayaka, M., Croy, W. G., & Cox, J. W. (2018). Participation as motif in community-based tourism: A practice perspective. *Journal of Sustainable Tourism*, 26(3), 416-432.
- McIntosh, R. W., & Gupta, S. (1980). *Tourism: Principles, practices, philosophies* (3rd ed.). Columbus, OH: Grid.
- Meimand, S. E., Khalifah, Z., Zavadskas, E. K., Mardani, A., Najafipour, A. A., & Ahmad, U. N. U. (2017). Residents' Attitude toward Tourism Development: A Sociocultural Perspective. *Sustainability*, 9(7), 1170.
- Mohammadi, M., Khalifah, Z., & Hosseini, H. (2010). Local people perceptions toward social, economic and environmental impacts of tourism in Kermanshah (Iran). *Asian Social Science*, 6(11), 220.
- Muganda, M., Sirima, A., & Ezra, P. M. (2013). The role of local communities in tourism development: Grassroots perspectives from Tanzania. *Journal of Human Ecology*, 41(1), 53-66.

- Nicholas, L. N., Thapa, B., & Ko, Y. J. (2009). RESIDENTS' PERSPECTIVES OF A WORLD HERITAGE SITE: The Pitons Management Area, St. Lucia. *Annals of Tourism Research*, 36(3), 390-412.
- Nunkoo, R., & Ramkissoon, H. (2010). Small island urban tourism: A residents' perspective. *Current Issues in Tourism*, 13(1), 37-60.
- Openphuketmag. (2561). ชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตกับรางวัล ASEAN Sustainable Tourism Award 2018. ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2562, จากเว็บไซต์ <http://www.openphuketmag.com/2018/03/10/%E0%B8%8A%E0%B8%B8%E0%B8%A1%E0%B8%A%E0%B8%99%E0%B8%97%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%A2%E0%B8%A7%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%A1%E0%B8%B7/>
- Pimbert, M. P., & Pretty, J. N. (1997). Parks, people and professionals: putting 'participation' into protected area management. *Social change and conservation*, 16, 297-330.
- Prabhakaran, S., Nair, V., & Ramachandran, S. (2014). Community participation in rural tourism: Towards a conceptual framework. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 144, 290-295.
- Prayag, G., Hosany, S., Nunkoo, R., and Alders, T. (2013). London residents' support for the 2012 Olympic Games: The mediating effect of overall attitudes. *Tourism Management*, 36, 629-640.
- Phayakvichien, P. (2005). Thailand's tourism development: Past, present and future. *The Nation*, 27.
- PhuketHOTNew. (2561) ชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต ได้รับรางวัล มาตรฐานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอาเซียน ประจำปี 2561 (ASEAN Sustainable Tourism Award 2018 – ASTA). ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2562, จากเว็บไซต์ http://phukethotnews.net/news/%E0%B8%8A%E0%B8%B8%E0%B8%A1%E0%B8%8A%E0%B8%99%E0%B8%97%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%A2%E0%B8%A7%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%A1%E0%B8%B7

- Pulido-Fernández, J. I., Andrades-Caldito, L., & Sánchez-Rivero, M. (2015). Is sustainable tourism an obstacle to the economic performance of the tourism industry? Evidence from an international empirical study. *Journal of Sustainable Tourism*, 23(1), 47-64.
- Rasoolimanesh, S. M., & Jaafar, M. (2016). Community participation toward tourism development and conservation program in rural world heritage sites. *In Tourism-From Empirical Research Towards Practical Application*. InTech.
- Razzaq, A. R. A., Hadi, M. Y., Mustafa, M. Z., Hamzah, A., Khalifah, Z., & Mohamad, N. H. (2011). Local community participation in homestay program development in Malaysia. *Journal of Modern Accounting and Auditing*, 7(12), 1418.
- Ruggieri, G., & Calo, P. (2018). ICT and tourism impacts in islands. *Ecocycles*, 4(2), 4-11.
- Simão, J., & Mósso, A. (2013). Residents' perceptions towards tourism development: the case of Sal Island. *International Journal of Development Issues*, 12(2), 140-157.
- Su, M. M., & Wall, G. (2014). Community participation in tourism at a world heritage site: Mutianyu Great Wall, Beijing, China. *International Journal of Tourism Research*, 16(2), 146-156.
- Tosun, C. (1999). Towards a typology of community participation in the tourism development process. *Anatolia*, 10(2), 113-134.
- Tosun, C. (2006). Expected nature of community participation in tourism development. *Tourism management*, 27(3), 493-504.
- Wang, Y., & Pfister, R. E. (2008). Residents' attitudes toward tourism and perceived personal benefits in a rural community. *Journal of Travel Research*, 47(1), 84-93.
- World Commission on Environment and Development. (1987). Report of the world commission on environment and development: Our common future. *Published as Annex to General Assembly Document A/42/427*.
- UNESCO. (2004). Development of Education in Myanmar. Retrieved from http://www.ibe.unesco.org/National_Reports/ICE_2004/myanmar_ocr.pdf
- United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization – UNESCO (2001)

- Uysal, M., Sirgy, M. J., Woo, E., & Kim, H. L. (2016). Quality of life (QOL) and well-being research in tourism. *Tourism Management*, 53, 244-261.
- Vargas-Sánchez, A., Plaza-Mejía, M. D. L. Á., & Porrás-Bueno, N. (2009). Understanding residents' attitudes toward the development of industrial tourism in a former mining community. *Journal of Travel Research*, 47(3), 373-387.
- Yu, C. P., Cole, S. T., & Chancellor, C. (2016). Assessing community quality of life in the context of tourism development. *Applied Research in Quality of Life*, 11(1), 147-162.
- Zapata, M. J., Hall, C. M., Lindo, P., & Vanderschaeghe, M. (2011). Can community-based tourism contribute to development and poverty alleviation? Lessons from Nicaragua. *Current Issues in Tourism*, 14(8), 725-749.
- Zhang, M., Xiaoli, P., & Bihu, W. (2012). Research on residents' perceptions on tourism impacts and attitudes: a case study of Pingyao Ancient City. In *6th Conference of the International Forum on Urbanism (IFoU): TOURBANISM, Barcelona, 25-27 gener* (pp. 1-10). International Forum on Urbanism.
- Zhang, Y., Cole, S. T., & Chancellor, C. H. (2013). Residents' preferences for involvement in tourism development and influences from individual profiles. *Tourism Planning & Development*, 10(3), 267-284.

ภาคผนวก ก

ชุดที่ _____

แบบสอบถาม

เรื่อง -การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนสำคัญของการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการการบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต” ดังนั้นข้อมูลของท่านที่ได้จากการตอบแบบสอบถามนี้จะเก็บเป็นความลับและนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริงทุกข้อ โดยแบบสอบถามได้แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน

ศิริินทร์ สังข์ทอง

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการบริการและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ท่านเลือกเพียงข้อเดียว

1. เพศ

1.1 () ชาย

1.2 () หญิง

2. อายุ

2.1 () น้อยกว่า 20 ปี

2.2 () 20-35 ปี

2.3 () 36-50 ปี

2.4 () มากกว่า 50 ปี

3. สถานภาพสมรส

3.1 () โสด

3.2 () สมรส

3.3 () หม้าย

3.4 () หย่าร้าง/แยกกันอยู่

4. อาชีพ

4.1 () นักเรียน/นักศึกษา

4.2 () พ่อบ้าน/แม่บ้าน

4.3 () รับจ้างทั่วไป

4.4 () พนักงานบริษัท

4.5 () ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

4.6 () รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

4.7 () พนักงานในร้าน

4.8 () อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

5. ระดับการศึกษา

5.1 () ประถมศึกษา

5.2 () มัธยมศึกษา

5.3 () ปริญญาตรี

5.4 () สูงกว่าปริญญาตรี

5.5 () อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

6. รายได้ต่อเดือน

6.1 () น้อยกว่า 20,000 บาท

6.2 () 20,001 – 30,000 บาท

6.3 () 30,001 – 40,000 บาท

6.4 () 40,001 – 50,000 บาท

6.5 () มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป

7. แหล่งที่มาของรายได้

- 7.1. () รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก
- 7.2. () รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก
- 7.3. () รายได้หลักโดยตรงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- 7.4. () รายได้หลักโดยตรงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลักและรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

8. ระยะเวลาที่ท่านพักอาศัยหรือทำงานในย่านเมืองเก่าภูเก็ต

- 7.1 () น้อยกว่า 1 ปี
- 7.2 () 1-5 ปี
- 7.3 () 6-10 ปี
- 7.4 () 11-15 ปี
- 7.5 () มากกว่า 15 ปี ขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

คำชี้แจง จงเติมเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง ให้ตรงตามความเป็นจริงของท่าน

ข้อ	รายการ	ระดับการมีส่วนร่วม					
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ไม่มีส่วน ร่วมเลย (0)
1.การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล							
1.1	ท่านได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่าง ๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่าง ๆ						
1.2	ท่านได้เข้าร่วมการประชุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
2.การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา							
2.1	ท่านได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						

ข้อ	รายการ	ระดับการมีส่วนร่วม					
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ไม่มีส่วนร่วมเลย (0)
2.2.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว						
2.3.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
2.4.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว						
2.5.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า						
3.การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน							
3.1	ท่านได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทุนเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
3.2	ท่านได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
3.3.	ท่านได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
3.4.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต						
3.5.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว						
3.6.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต						

ข้อ	รายการ	ระดับการมีส่วนร่วม					
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ไม่มีส่วน รวมเลย (0)
4. การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์							
4.1.	ท่านได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน						
4.2.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ						
4.3.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก						
4.4.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของท่าน						
5.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล							
5.1.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว						
5.2.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมการท่องเที่ยว						
5.3.	ท่านได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่าง ๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต						

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน

คำชี้แจง จงเติมเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง ที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่าน

รายการ		ถูก	ผิด
1.	คำว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่พัฒนาระบบเศรษฐกิจ รักษาสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น		
2.	หลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ จะต้องมีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มรายได้ของประชาชนและผลกำไรในเชิงธุรกิจ		
3.	เมื่อมีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้น วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นจะเปลี่ยนไปจากความเป็นอยู่เดิม		
4.	ผลประโยชน์หลักจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่คนในชุมชนได้รับ คือ ช่วยสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชนเพียงอย่างเดียว		
5.	การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ/กิจกรรมทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นหน้าที่ของหน่วยงาน ภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว		
6.	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะคำนึงถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและประชาชนท้องถิ่น		
7.	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องหลีกเลี่ยงผลกระทบด้านลบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม		
8.	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรจะสนับสนุนให้นักธุรกิจจากต่างถิ่นเข้ามาลงทุนในชุมชนเพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจคึกคัก		

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ท่านมีข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการกระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

.....

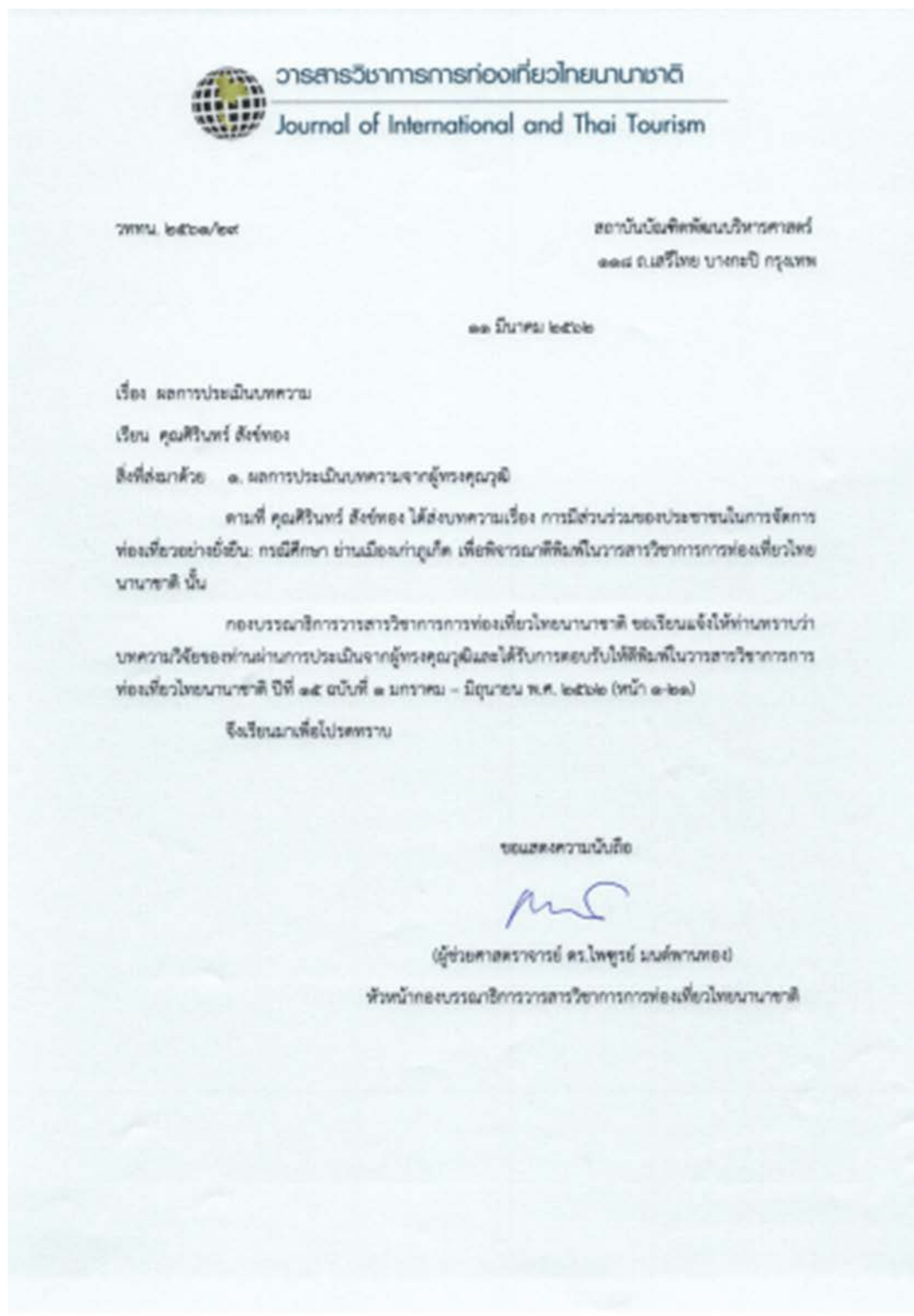
.....

.....

+++ขอบคุณที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม+++

ภาคผนวก ข

วารสารตีพิมพ์

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน:
กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต
Local involvement in sustainable tourism management:
A case study of Phuket Old Town

ศรินทร์ สังข์ทอง¹
อารีย์ญา อีรัตยาพิทักษ์²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน ย่านเมืองเก่าภูเก็ต โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ และใช้ระยะเวลาเก็บข้อมูลครั้งเดียว (cross-sectional approach) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ตัวแทนสมาชิกครัวเรือน จำนวน 250 ครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในบริเวณย่านเมืองเก่าภูเก็ตและเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงค์ รวมทั้งสิ้น 250 คน โดยการใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970) ในการกำหนดขนาดตัวอย่าง และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในย่านเมืองเก่ามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมากในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต มีส่วนร่วมในระดับปานกลางในการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในระดับน้อยในการติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท วิทยาลัยบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (วิทยาลัยการอาชีพ) คณะการบริหารและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยการอาชีพ

² ผู้อำนวยการสายงาน บัณฑิตวิทยาลัยการศึกษานานาชาติ คณะการบริหารและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยการอาชีพ

คำสำคัญ : 1) การมีส่วนร่วมของประชาชน 2) การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 3) ย่านเมืองเก่าภูเก็ต

Abstract

This research aimed to analyze the participation in sustainable tourism management of the locals in the area of Phuket Old Town. The study employed the quantitative study and the cross-sectional approach. The samples of the study were the representatives of 250 households who live in the area of Phuket Old Town and Charter Bank Old Town with the total of 250 samples by using the formula of Krejcie and Morgan (1970) to determine the sample size. The techniques of quota sampling and convenience sampling were conducted to get the study samples. The study revealed that the locals in the area of Phuket Old Town participated in sustainable tourism management at high level in abiding by regulations or measures of Phuket Old Town in order to promote tourism and conserving identity and authenticity of Phuket Old Town, followed by the moderate level of participation in recognition of tourism information and giving tourists information and the low level of participation in following up and evaluating problems affected by tourism activities.

Keywords: 1) Local participation 2) Sustainable Tourism Management 3) Phuket Old Town

บทนำ

การพัฒนาชุมชนในปัจจุบันมักจะมีทั้งสิ่งดีและสิ่งไม่ดี การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Ruggieri & Calo, 2018) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ใส่ใจและรับผิดชอบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่มีการท่องเที่ยวเข้าไป (Andersson & Lundberg, 2013; Prayag, Hosany, Nunkoo & Alders, 2013) จากมุมมองด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวก่อให้เกิดความหลากหลายของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและโอกาสทางธุรกิจ (Kim, Uysal & Sirgy, 2013) การจ้างงาน (Látková & Vogt, 2012) และโอกาสด้านการพักผ่อนหย่อนใจ การพัฒนาระบบสาธารณสุขและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน (Stylidis, Terzidou & Terzidis, 2007) ของชุมชน อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดการพึ่งพิงของระบบเศรษฐกิจกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง และธุรกิจการท่องเที่ยวมักจะถูกควบคุมโดยนักลงทุนจากภายนอกชุมชน (Stylidis et al., 2007) ดังนั้นผลกระทบจากการท่องเที่ยวจึงส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการพัฒนาและวงจรชีวิตของกิจกรรมการท่องเที่ยว (Kim et al., 2013) การรับรู้ในเชิงบวกของผลดีจากการท่องเที่ยว

ส่งผลให้ประชาชนมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยว รวมถึงการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวผ่านกระบวนการการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Long, 2012)

ประเทศไทยประสบทั้งความสำเร็จในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว และความล้มเหลวเนื่องมาจากปัญหาในการจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยว รวมถึงผลกระทบต่อชุมชน ประเทศไทยจึงได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ (National Agenda) จากมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2552 เพื่อให้การพัฒนาสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) และวิสัยทัศน์ประเทศไทยสู่ปี 2570 โดยนำแนวคิดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา คณะรัฐมนตรีได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา อาทิ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน และการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (www.nesdb.go.th, 2018) ประเทศไทยได้นำแนวคิดการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเข้าใช้ในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยว การรักษาสีงแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว โดยเน้นการเพิ่มศักยภาพของประชาชนในชุมชนด้านการจัดการและการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนอย่างจริงจัง รวมถึงกำหนดแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวจนนำไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ในที่สุด (พรพรรณ วีระปรียากร, 2551)

ย่านเมืองเก่าภูเก็ตตั้งอยู่ที่ถนนถลาง ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต พิกัดเหนือจดถนนตีบูกทึคตะวันตกจดถนนเทพกษัตรี ทิศตะวันตกจดถนนเขาวราช ทิศใต้จดถนนพังงาบริเวณเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย ธุรกิจและรับราชการ อาคารส่วนใหญ่ในย่านเมืองเก่าเป็นสถาปัตยกรรมแบบคลาสสิกเรเนสซองส์และนีโอคลาสสิกของยุโรป หรือที่เรียกว่าชิโนโปรตุกีสกับศิลปะแบบจีนผสมไทยซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากจีนและสิงคโปร์ ถนนถลางเป็นถนนสายหลักในย่านเมืองเก่าภูเก็ตที่มีความเก่าแก่ที่สุดสายหนึ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ก่อนมีการจัดตั้งย่านเมืองเก่าภูเก็ตขึ้น ธุรกิจการค้าในย่านดังกล่าวโดยเฉพาะถนนถลาง เริ่มเข้าสู่ภาวะซบเซา กิจกรรมหลักของนักท่องเที่ยวคือการเดินชมอาคารบ้านเรือนเก่าๆและสถาปัตยกรรมที่ทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการการท่องเที่ยวในย่านเมืองเก่าภูเก็ตและผลักดันการพัฒนาอย่างจริงจังตั้งแต่ปี.ศ.2552 เป็นต้นมา อาทิ การปรับปรุงทัศนียภาพย่านเมืองเก่า การจัดกิจกรรมถนนคนเดินทุกวันอาทิตย์ และกิจกรรมตามประเพณีขึ้นท้องถิ่น ประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท) ที่เน้นการท่องเที่ยววิถีไทยสไตล์ชิคซึ่ง ส่งผลให้ย่านเมืองเก่าภูเก็ตกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เมื่อการท่องเที่ยวในย่านเมืองเก่าภูเก็ตมีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้น ประชาชนส่วนหนึ่งในชุมชนพร้อมใจกันเปิดประตูบ้านต้อนรับนักท่องเที่ยว บ้านบางหลังที่ถูกทิ้งร้าง เจ้าของบ้านก็กลับมาก่อปฏิสน์ บูรณะซ่อมแซมให้เกิดความสวยงามน่าชม มีการปล่อยให้เช่าอาคารทั้งหลัง หรือบริเวณส่วนหน้าของบ้านเพื่อการค้าขาย และมีการขายอาคารบ้านเรือนให้แก่ธุรกิจจากต่างถิ่นที่มาลงทุนในย่านเมืองเก่า ประชาชนทั้งในชุมชนและจากต่างถิ่นเริ่มมองเห็นช่องทางรายได้มาของรายได้ และการสร้างธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนและอุปทานด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว

พร้อมทั้งนำเสนอสายทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมออกไปสู่ตลาดท่องเที่ยวทั่วประเทศและทั่วโลก เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตมากขึ้น นอกจากนี้ประชาชนจำนวนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในถนนถาวรก็ได้รับตัวกันเพื่อจัดตั้งคณะกรรมการชุมชนและชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและพัฒนาชุมชนของตนเองให้มีความยั่งยืนด้านการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมตลอดไป (เทศบาลนครภูเก็ต, 2561) ผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ตได้พยายามหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งการจัดการการท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้นั้นจำเป็นต้องมีประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการจัดการด้านต่างๆ เนื่องจากประชาชนเป็นเจ้าของชุมชนและทรัพยากรในพื้นที่ อีกทั้งได้ใช้ประโยชน์พึงพิงทรัพยากรในชุมชนทั้งในการพัฒนาการท่องเที่ยวและการดำรงชีวิตประจำวัน ปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ตคือ การมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าปัจจุบันผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพและทำธุรกิจย่านเมืองเก่ามากกว่าร้อยละ 50 เป็นคนจากต่างถิ่น บางคนไม่ใส่ใจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชน มองหาแต่ผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเอง เช่น การไม่เคารพกฎจราจรที่เกี่ยวข้องการจอดรถวันคู่-วันคี่ เพื่อขนถ่ายสินค้าไปยังร้านค้าของตนทำให้เกิดปัญหาจราจรติด นอกจากนี้การกระตุ้นโดยผู้นำชุมชนและภาครัฐให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวยังมีน้อย และประชาชนยังขาดความรู้ในเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวและการสื่อความหมายที่จะเป็นการเพิ่มมูลค่าในการมาเยือนแก่นักท่องเที่ยว

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ซึ่งคำถามการวิจัยคือ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต เป็นอย่างไร เพื่อที่ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการวางแผน พัฒนา และจัดการการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การท่องเที่ยวในย่านเมืองเก่าภูเก็ตได้รับการพัฒนาและจัดการบนพื้นฐานของความยั่งยืนในอนาคตต่อไป

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบแก่จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวและมีความเชื่อมโยงกับองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Harun, Chiciudean, Sirwan, Arion & Muresan, 2018) การตระหนักถึงปัญหาจากการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวมวลชนและปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นกระตุ้นให้ภาครัฐ ภาคธุรกิจ ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรระหว่างประเทศนำเสนอแนวคิดและนโยบายในการนำรูปแบบการท่องเที่ยวทางเลือกมาทดแทนการมุ่งเน้นการ

ท่องเที่ยวมวลชนเพื่อลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม และเพื่อรักษาผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของชุมชนเอาไว้ (Kilipiris & Zardava, 2012)

การพัฒนาอย่างยั่งยืนหรือความยั่งยืนเป็นกรอบแนวคิดหลักที่ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาชุมชนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1987 ซึ่งเป็นปีที่แนวคิดนี้เริ่มเป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น แม้ว่าบริบทของแนวคิดนี้จะสะท้อนในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาเป็นหลัก (Lew, Ng, Ni & Wu, 2016) สืบเนื่องจากจากคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development –WCED) ได้จัดทำรายงานชื่อ Our Common Future หรือที่เรียกว่า รายงานบรันด์แลนด์ (The Brundtland Report) เพื่อเสนอแก่สหประชาชาติในปี ค.ศ. 1987 (World Commission on Environment and Development, 1987; Hardy, Beeton & Pearson, 2002) โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะกำหนดให้การพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นวาระแห่งโลกที่ทุกคนตระหนักถึงการทำลายสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิบัติอุตสาหกรรม (Butler, 1998; Hall & Lew, 2009; Hall, Gössling & Scott, 2015) ถึงแม้จะไม่มีภารกิจเชิงการท่องเที่ยวอยู่ในรายงาน

บรันด์แลนด์ก็ก็ตาม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้นำแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้ โดยประยุกต์การพัฒนาอย่างยั่งยืนเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยว (Lew et al., 2016)

นอกจากนี้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (United Nations General Assembly) นำโดยประเทศสมาชิกจำนวน 193 ประเทศ ได้รับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (The 2030 Agenda for Sustainable Development) เมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558 โดยมีเป้าหมายเชิงกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นคน (people) โลก (planet) ความมั่งคั่ง (prosperity) เสรีภาพ (peace) และการมีส่วนร่วม (partnership) (Cf, O. D. S., 2015) เช่น การสร้างเอกลักษณ์ทางการตลาดผ่านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (Pulido-Fernández, Andrades-Caldito & Sánchez-Rivero, 2015) ทบทวนมองไปที่ชุมชนความยั่งยืนของการท่องเที่ยวจะมุ่งตอบคำถามว่า สิ่งใดที่ชุมชนต้องการอนุรักษ์และปกป้องจากการเปลี่ยนแปลงผ่านตัวชี้วัด อาทิ งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการรักษาทรัพยากรของชุมชน ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตของประชาชนและการรักษาวัฒนธรรมประเพณี และระบบการสนับสนุนทางสังคม เช่น สวัสดิการสังคมและความเสมอภาค (Lew et al., 2016) ดังนั้นชุมชนท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Eshiki, & Kaboudi, 2012; Cañizares, Tabeles & García, 2014; Lo, Ramayah & Hui, 2014) จึงควรมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป (Kim, Park & Phandanouvong, 2014)

การมีส่วนร่วมของประชาชน

ในทศวรรษที่ผ่านมา มีการกล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากมุมมองของนักวิชาการในวาระการประชุมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในรูปแบบและหลากหลาย (Kim et al., 2014) โดยประชาชนในชุมชนถือเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญที่สุดของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Eshli & Kaboudi, 2012; Zhang, Xiaoli & Bihu, 2012; Mohammadi, Khalifah & Hosseini, 2010; Lo et al., 2014) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวจำแนกได้หลายประเภทและหลายระดับ อาทิ การมีส่วนร่วมที่มีผลมาจากการกระจายอำนาจ ได้แก่ การมีอำนาจเหนือการมีส่วนร่วมนั้น (manipulative participation) ประชาชนจึงมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลเท่านั้นซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในระดับต่ำสุด การสร้างภาพว่ามีความยุติธรรมต่อผู้ถือโอกาส (citizen tokenism) ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในระดับกลาง และระดับสูงสุดคือการมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยว (citizen control) ซึ่งเป็นการมีอำนาจอย่างแท้จริงของประชาชน การมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยวเป็นการรับรองว่าประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย วางระเบียบ บริหารจัดการและควบคุม รวมถึงสามารถต่อรองในเงื่อนไขต่างๆกับบุคคลภายนอกชุมชน (Arnstein, 1969; 2015)

นอกจากนี้การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถจำแนกเพิ่มเติมได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการระดมทรัพยากรและผลักดันการพัฒนาอันเกิดจากความต้องการของประชาชนเอง (self-mobilization participation) ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของการมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมแบบมีปฏิสัมพันธ์ (interactive participation) การมีส่วนร่วมตามหน้าที่ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (functional participation) การมีส่วนร่วมเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าตอบแทน (participation for incentives) การมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษา (participation by consultation) การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล (participation in giving information) และระดับต่ำสุดคือ การมีอำนาจเหนือการมีส่วนร่วม (coercive participation) (Pimbert & Pretty, 1997; Bass, Dalal-Layton & Pretty, 1995) การมีส่วนร่วมอย่างเชิงฉันท (spontaneous participation) การมีส่วนร่วมโดยการเชิญชวน (induced participation) และการมีส่วนร่วมแบบบังคับ (manipulative participation) (Tosun, 1999; 2006; Zhang, Cole & Chancellor, 2013) หรือการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่างผลักดันขึ้นไปสู่ภาครัฐ (bottom-up participation) การมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (top-down participation) และการมีส่วนร่วมที่ผสมผสานระหว่างการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่างผลักดันขึ้นไปสู่ภาครัฐและการมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (divergence towards participation) (Zapata, Hall, Lindo & Vanderschaeghe, 2011)

การมีส่วนร่วมที่เข้มแข็งของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการผลักดันให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนประสบความสำเร็จ (Kim et al., 2014) ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวจะถูกมองเป็นตาบสองคมที่ส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อประชาชนในชุมชน (Wang & Pfister, 2008) ดังนั้นระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการท่องเที่ยวจึงมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้

ผลกระทบจากการท่องเที่ยว (Eshiki & Kaboudi, 2012) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากการท่องเที่ยว (Hanafiah, Jamaluddin & Zulkifly, 2013) ในด้านเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม หากผลกระทบเชิงลบจากการท่องเที่ยวที่เป็นต้นทุนของชุมชนสูงกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล ย่อมส่งผลให้ประชาชนในชุมชนคัดค้านการท่องเที่ยวและไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามยังมีการศึกษาไม่มากนักที่วิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนจากความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลประโยชน์ การรับรู้ต้นทุน และการสนับสนุนการท่องเที่ยว (Lee, 2013)

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว (cross-sectional approach) จากตัวแทนสมาชิกครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ จำนวน 250 ครัวเรือน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 470 ครัวเรือน (เทศบาลนครภูเก็ต วันที่ 9 มีนาคม 2561) รวมกลุ่มตัวอย่าง 250 คน โดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970) ในการกำหนดจำนวนตัวอย่างการศึกษานี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างดังนี้ กลุ่มตัวอย่างชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ตร้อยละ 60 และกลุ่มตัวอย่างเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ร้อยละ 40 จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างและใช้เครื่องมือแบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561

ในการสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยว และแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Rating scale) กำหนดค่าเป็น 6 ระดับคือ 5 – การมีส่วนร่วมมากที่สุด, 4 – การมีส่วนร่วมมาก, 3 – การมีส่วนร่วมปานกลาง, 2 – การมีส่วนร่วมน้อย, 1 – การมีส่วนร่วมน้อยที่สุด, และ 0 – ไม่มีส่วนร่วมเลย ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยแบบสอบถามฉบับร่างโดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีการหาตรงกันความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence-IOC) หลังจากที่ได้ปรับแก้แบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 20 ชุด เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นหรือความเที่ยง (reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้การทดสอบค่าสถิติสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) จากการวิเคราะห์ความเที่ยงของเครื่องมือ ได้ค่าครอนบาคแอลฟา เท่ากับ .781 และจัดทำแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์เพื่อนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสถิติทางคอมพิวเตอร์ โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คะแนนสำหรับการแปลค่าเฉลี่ยในการสรุปผลการศึกษาระดับมาตรฐานประมาณค่า (Rating scale) เป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยในช่วง	4.18 - 5.00	-	การมีส่วนร่วมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยในช่วง	3.34 - 4.17	-	การมีส่วนร่วมมาก
คะแนนเฉลี่ยในช่วง	2.51 - 3.33	-	การมีส่วนร่วมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยในช่วง	1.68 - 2.50	-	การมีส่วนร่วมน้อย
คะแนนเฉลี่ยในช่วง	0.84 - 1.67	-	การมีส่วนร่วมน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยในช่วง	0.00 - 0.83	-	ไม่มีส่วนร่วมเลย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิจากสำรวจกลุ่มประชากรซึ่งเป็นตัวแทนจากครัวเรือนจำนวน 250 ครัวเรือน รวมทั้งหมด 250 คน และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 250 ชุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 100 โดยมีผลการวิจัยดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 58.4 และเป็นเพศชายจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 มีอายุน้อยกว่า 35 ปี มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 สถานภาพโสดมีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวมีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52.8 ระดับการศึกษาปริญญาตรีมีจำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 55.2 รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 20,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2 แหล่งที่มาของรายได้หลักโดยธรรมชาติธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลักมีจำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 44.8 ระยะเวลาที่อาศัยหรือทำงานในย่านเมืองเก่าภูเก็ตมากกว่า 15 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์

ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์	จำนวน (250 คน)	ร้อยละ (100.0)
1. เพศ		
ชาย	104	41.6
หญิง	146	58.4
2. อายุ		
น้อยกว่า 35 ปี	108	43.2

36-50 ปี	98	39.2
มากกว่า 50 ปี	44	17.6
3. สถานภาพสมรส		
โสด	121	48.4
สมรส	115	46.0
เคยสมรสและแยกกันอยู่	14	5.6
4. อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	5	2.0
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	11	4.4
รับจ้างทั่วไป	21	8.4
พนักงานบริษัท	36	14.4
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	132	52.8
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	10	4.0
พนักงานไม่ประจำ	31	12.4
อื่นๆ.....	4	1.6
5. การศึกษา		
น้อยกว่ามัธยมศึกษา	92	36.8
ปริญญาตรี	138	55.2
สูงกว่าปริญญาตรี	20	8.0
6. รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า 20,000 บาท	82	32.8
20,001-30,000 บาท	83	33.2
30,001-40,000 บาท	27	10.8
40,001-50,000 บาท	27	10.8
มากกว่า 50,000 บาท	31	12.4
7. แหล่งที่มาของรายได้		
รายได้หลักโดยคงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก	74	29.6
รายได้หลักโดยคงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก	112	44.8
รายได้หลักโดยคงมาจากอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	41	16.4
รายได้หลักโดยคงมาจากธุรกิจที่ให้บริการแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และรายได้เสริมจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	23	9.2
8. ระยะเวลาอยู่อาศัย		
น้อยกว่า 5 ปี	74	29.6
6-10 ปี	51	20.4
11-15 ปี	27	10.8
มากกว่า 15 ปี	98	39.2

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน ชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมน้อยในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.64) และมีส่วนร่วมในระดับน้อยในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46) ด้านการการติดตามและประเมินผล (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.45) ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.41) และด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35) (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ระดับการมีส่วนร่วม	
		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการมีส่วนร่วม
1. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล	2.64	1.24	ปานกลาง
2. ด้านการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา	2.46	1.41	น้อย
3. ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน	2.41	1.28	น้อย
4. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์	2.35	1.55	น้อย
5. ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	2.45	1.32	น้อย
รวม	2.46	1.36	น้อย

การมีส่วนร่วมในด้านการรับรู้ข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22) (ดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ระดับการมีส่วนร่วม	
		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการมีส่วนร่วม
1. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล			
1.1 การได้ร่วมรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ของย่านเมืองเก่าจากหน่วยงานภาครัฐ และสื่อต่างๆ	3.22	0.98	ปานกลาง

1.2 การได้เข้าร่วมการประชุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.07	1.50	น้อย
รวม	2.64	1.24	ปานกลาง

การมีส่วนร่วมในด้านการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15) รองลงมาคือ การให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56) (ดังตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการมีส่วนร่วม
2. ด้านการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา			
2.1 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยจากสถาบันต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.56	1.38	ปานกลาง
2.2 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ความคิดเห็น แก่ภาครัฐและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.37	1.41	น้อย
2.3 การได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.17	1.51	น้อย
2.4 การได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	3.15	1.22	ปานกลาง
2.5 การได้มีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาแก่โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของย่านเมืองเก่า	2.04	1.49	น้อย
รวม	2.46	1.41	น้อย

การมีส่วนร่วมในด้านการดำเนินงาน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับมาก ในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60) (ดังตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการมีส่วนร่วม
3. ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน			
3.1 การได้มีส่วนร่วมสนับสนุนเงินทุนเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.10	1.43	น้อย
3.2 การได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.26	1.42	ปานกลาง
3.3 การได้มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาย่านเมืองเก่าภูเก็ต	1.81	1.57	น้อย
3.4 การได้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	3.41	1.16	ปานกลาง
3.5 การได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือมาตรการของย่านเมืองเก่าภูเก็ตเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	3.68	1.06	มาก
3.6 การได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และความดั้งเดิมของย่านเมืองเก่าภูเก็ต	3.60	1.06	มาก
รวม	2.41	1.28	น้อย

การมีส่วนร่วมในด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70) รองลงมาคือ การรับผลประโยชน์จากการมีธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70) (ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการมีส่วนร่วม
4. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์			
4.1 การได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตูลูซัน	2.15	1.77	น้อย
4.2 การได้มีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากย่านเมืองเก่าเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	2.70	1.36	ปานกลาง

4.3 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากกรณี ธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น การบริการที่พัก การบริการด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านค้าเสื้อผ้าและของที่ระลึก	2.70	1.52	ปาน กลาง
4.4 การได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการ แบ่งรายได้จากเงินช่วยเหลือของรัฐในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ท่าน	1.86	1.57	น้อย
รวม	2.35	1.55	น้อย

การมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในระดับน้อย ในการติดตามและประเมินผลปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48) รองลงมาคือ การติดตามและประเมินผลข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.45) (ดังตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 ความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ การมี ส่วนร่วม
5. ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล			
5.1 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.48	1.31	น้อย
5.2 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ความพึงพอใจของกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.42	1.30	น้อย
5.3 การได้มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ข้อมูลสถิติต่างๆ เช่น สถิตินักท่องเที่ยว ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต	2.45	1.35	น้อย
รวม	2.45	1.32	น้อย

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาข้างต้น การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ณ ย่านเมืองเก่าภูเก็ต และเมืองเก่าชาร์เตอร์แบงก์ ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต โดยภาพรวมอยู่ในระดับการมีส่วนร่วมน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับปานกลางในการรับรู้ข้อมูล และมีส่วนร่วมในระดับน้อยในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ทั้ง

ที่กิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่ใกล้กับบ้านเรือนที่อาศัย อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า การมีส่วนร่วมในจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนย่านเมืองเก่าเป็นเรื่องที่ยังใหม่มากสำหรับประชาชนในชุมชน ซึ่งอาจจะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในตัวบริหารจัดการการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม การขาดซึ่งความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่ไม่เพียงแต่จำกัดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังคงส่งผลไปยังอุปสรรคอื่น ๆ อีกด้วย เช่น การขาดภาวะผู้นำในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน และการถูกรวบรัดจากพนักงานของรัฐ (Razzaq, Hadi, Mustafa, Hamzah, Khalifah & Mohamad, 2011) นอกจากนี้ประชาชนในย่านเมืองเก่าและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังขาดการติดต่อสื่อสารที่ดีที่จะให้มีการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืน รวมถึงการให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ใช้แนวคิดดังกล่าวเพียงเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น กล่าวได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนส่วนใหญ่ในย่านเมืองเก่าเป็นการมีส่วนร่วมแบบเชิงชวนจากแรงกระตุ้นในการพัฒนาการท่องเที่ยว (Induced community participation) โดยเทศบาลนครภูเก็ต การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และภาคเอกชนเป็นหลัก (Tosun, 1999) ซึ่งแม้ว่าประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นในการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ประชาชนก็ไม่มีอำนาจหรือการควบคุมเหนือการตัดสินใจของผู้มีอำนาจ (Tosun, 1999; 2006) และเป็นการมีส่วนร่วมที่ผสมผสานระหว่างการมีส่วนร่วมจากประชาชนระดับล่าง ผกผันขึ้นไปสู่ภาครัฐและการมีส่วนร่วมจากการรับนโยบายภาครัฐมาปฏิบัติ (divergence towards participation) (Zapata et al., 2011) โดยทั่วไปประชาชนในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่อาจจะมีส่วนร่วมในการนำนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวจากภาคเอกชนและ/หรือภาครัฐไปปฏิบัติ และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว แต่ไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจวางแผน (Rasoolimanesh & Jaafar, 2016) และมักจะไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการของการพัฒนาการท่องเที่ยว (Nicholas, Thapa & Ko, 2009; Lee, 2013) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประชาชนจะไม่ต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแต่ยังคงต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจและการประชาสัมพันธ์ชุมชนของตน (Rasoolimanesh & Jaafar, 2016) ในขณะที่การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Matamita-Cascante, Brennan & Luloff, 2010; Muganda, Sirima & Ezra, 2013) ทฤษฎีประชานิยม (Neo-populist Theory) กล่าวว่า ประชาชนในชุมชนควรจะเป็นศูนย์กลางของการวางแผนและการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวจะสะท้อนเสียงของประชาชนที่มีต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อคนเลว ครอบครัวยุติ และชุมชน (Razzaq et al., 2011) การที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประชาชนควรได้รับข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนา โอกาสในการมีส่วนร่วมและผลกระทบจากการท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบแก่ชีวิต (Su & Wall, 2014)

ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่ การมีส่วนร่วมกระตุ้นให้ประชาชนได้ทำงานร่วมกัน ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชน และตระหนักถึงผลประโยชน์ที่ได้รับจากการมีส่วนร่วม พันธะทางสังคมและศาสนาที่สอนให้ประชาชนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ประชาชนมองเห็นโอกาสจากการมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และการได้รับเงินและสิ่งของเป็นค่าตอบแทน นอกจากนี้การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความต้องการการ

ท่องเที่ยวหรือรู้สึกต่อต้านการท่องเที่ยวในชุมชนของตน ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ รวมถึงปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ เช่น เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยในย่านเมืองเก่า รายได้ครัวเรือน อาชีพที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ (Eastering, 2005; Nunkoo & Ramkissoon, 2010; Simão & Mósso, 2013) หากการครองชีพของประชาชนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับ ประชาชนย่อมมีการรับรู้และมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวมากขึ้น และประชาชนที่อาศัยในย่านเมืองเก่าเป็นเวลานานย่อมมีแนวโน้มการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่ไม่พึงประสงค์ และการรับรู้ดังกล่าวย่อมส่งผลในเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมและสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Simão & Mósso, 2013; Meimand, Khalifah, Zavadskas, Mardani, Najafipour & Ahmad, 2017) นอกจากนี้ยังคงมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ลดทอนการมีส่วนร่วมของประชาชน อาทิ การกระจายผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรมระหว่างกลุ่มประชาชนในชุมชน ชุมชนมีความเป็นปัจเจกสูงและประชาชนขาดความรู้สึกร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ทักษะคิดและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในการลดทอนความต้องการของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยว ดังนั้นคุณภาพชีวิตในย่านเมืองเก่า ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ การทำนุรักษาทริยากรการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกและการพักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงผลประโยชน์ของบุคคลและครอบครัวจากการท่องเที่ยวส่งผลโดยตรงต่อความพึงพอใจในชุมชนของตน (Ko & Stewart, 2002) และการมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยว (Anderock & Nyaupane, 2011; Vargas-Sanchez, Plaza-Mejia & Porras-Bueno, 2009; Uysal, Sirgy, Woo & Kim, 2016; Yu, Cole & Chancellor, 2016)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูล ภาครัฐและผู้นำชุมชนย่านเมืองเก่าควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวให้กับประชาชนได้รับทราบ และควรกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุม การพูดคุยกลุ่มเล็ก หรือการจัดอบรม เพื่อส่งเสริมให้เกิดการตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยว รวมถึงผลกระทบด้านลบที่อาจจะเกิดขึ้น
2. ด้านการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลหรือคำปรึกษา ประชาชนในชุมชนโดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ควรมีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดนโยบาย แนวทางการพัฒนา และเป้าหมายการท่องเที่ยวในชุมชนย่านเมืองเก่า
3. ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าควรส่งเสริมและเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบในการจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชุมชน การสื่อความหมาย รวมถึงการจัดการนำเที่ยวและมีบุคคลด้วยชุมชนเองอย่างเข้มแข็งมากขึ้น โดยคิดถึง

ผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ทางธุรกิจส่วนตัว ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีความรู้สึกผูกพันกับชุมชน และตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาทรัพยากรของชุมชนและการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

4. ด้านการมีส่วนร่วมในการรับและแบ่งผลประโยชน์ ผู้นำชุมชนย่านเมืองเก่าควรร่วมกับประชาชน กำหนดกฎระเบียบการเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในย่านเมืองเก่าให้เกิดโดยใช้รูปแบบกองทุนเพื่อที่จะนำค่าธรรมเนียมดังกล่าวมาใช้ในการปรับปรุงภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมเข้าไปขายสินค้าในบริเวณย่านเมืองเก่า เช่น งานถนนคนเดิน งานวัฒนธรรมตรุษจีน และการมีธุรกิจเป็นของตนเองโดยไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งเป็น การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

5. ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ผู้นำชุมชนควรสร้างกลไกที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการติดตาม เข้าใจข้อมูล และประเมินผลความสำเร็จและปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะกรรมการบริการและการท่องเที่ยวที่ได้กรุณาสับสนุนทุนการศึกษาและวิจัยซึ่งเป็น ที่มาของบทความนี้และส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และมีความตระหนักต่อการรับผิดชอบต่อ สังคม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เทศบาลนครภูเก็ต. (2561). ค้นเมื่อ 10 มกราคม 2561, จาก <http://www.phuketcity.go.th>.

พรพรรณ วีระปรียาภู. (2551). การออกแบบและการบริหารจัดการสถาปัตยกรรมเชิงมาตรการเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. วารสารท่องเที่ยวไทย ฉบับที่ 2 ปี 2551

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติฉบับที่สิบสอง พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔, ค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2561, จาก http://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422

สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครภูเก็ต. (2561). ข้อมูลทั่วไปและงานทะเบียนราษฎร จังหวัดภูเก็ต

ภาษาอังกฤษ

Andereck, K. L., & Nyaupane, G. P. (2011). Exploring the nature of tourism and quality of life perceptions among residents. *Journal of Travel Research*, 50(3), 248-260.

- Hardy, A., Beeton, R. J., & Pearson, L. (2002). Sustainable tourism: An overview of the concept and its position in relation to conceptualisations of tourism. *Journal of sustainable tourism, 10*(6), 475-496.
- Harun, R., Chiciudean, G., Sirwan, K., Arion, F., & Muresan, I. (2018). Attitudes and Perceptions of the Local Community towards Sustainable Tourism Development in Kurdistan Regional Government, Iraq. *Sustainability, 10*(9), 2991.
- Kim, S., Park, E., & Phandanouvong, T. (2014). Barriers to local residents' participation in community-based tourism: lessons from Houay Kaeng Village in Laos. In *SHS Web of Conferences* (Vol. 12, p. 01045). EDP Sciences.
- Kim, K., Uysal, M. & Sirgy, M. J. (2013). How does tourism in a community impact the quality of life of community residents? *Tourism Management, 36*, 527-540.
- Klipiris, F., & Zardava, S. (2012). Developing sustainable tourism in a changing environment: issues for the tourism enterprises (travel agencies and hospitality enterprises). *Procedia-Social and Behavioral Sciences, 44*, 44-52.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and psychological measurement, 30*(3), 607-610.
- Ko, D. W., & Stewart, W. P. (2002). A structural equation model of residents' attitudes for tourism development. *Tourism management, 23*(5), 521-530.
- Látková, P., & Vogt, C. A. (2012). Residents' attitudes toward existing and future tourism development in rural communities. *Journal of Travel Research, 51*(1), 50-67.
- Lee, T. H. (2013). Influence analysis of community resident support for sustainable tourism development. *Tourism management, 34*, 37-46.
- Lew, A. A., Ng, P. T., Ni, C. C., & Wu, T. C. (2016). Community sustainability and resilience: Similarities, differences and indicators. *Tourism Geographies, 18*(1), 18-27.
- Lo, M. C., Ramayah, T., & Hui, H. L. H. (2014). Rural communities' perceptions and attitudes towards environment tourism development. *Journal of Sustainable Development, 7*(4), 84.

- Long, P. H. (2012). Perceptions of Tourism Impact and Tourism Development among Residents of Cuc Phuong National Park, Ninh Binh, Vietnam. *Journal of Ritsumeikan Social Sciences and Humanities*, 3, 75-92.
- Mafarita-Cascante, D., Brennan, M. A., & Luloff, A. E. (2010). Community agency and sustainable tourism development: The case of La Fortuna, Costa Rica. *Journal of Sustainable Tourism*, 18(6), 735-756.
- Meimand, S. E., Khalifah, Z., Zavadskas, E. K., Mardani, A., Najafipour, A. A., & Ahmad, U. N. U. (2017). Residents' Attitude toward Tourism Development: A Sociocultural Perspective. *Sustainability*, 9(7), 1170.
- Mohammadi, M., Khalifah, Z., & Hosseini, H. (2010). Local people perceptions toward social, economic and environmental impacts of tourism in Kermanshah (Iran). *Asian Social Science*, 6(11), 220.
- Muganda, M., Sirima, A., & Ezra, P. M. (2013). The role of local communities in tourism development: Grassroots perspectives from Tanzania. *Journal of Human Ecology*, 41(1), 53-66.
- Nicholas, L. N., Thapa, B., & Ko, Y. J. (2009). RESIDENTS' PERSPECTIVES OF A WORLD HERITAGE SITE: The Pitons Management Area, St. Lucia. *Annals of Tourism Research*, 36(3), 390-412.
- Nunkoo, R., & Ramkissoon, H. (2010). Small island urban tourism: A residents' perspective. *Current Issues in Tourism*, 13(1), 37-60.
- Pimbert, M. P., & Pretty, J. N. (1997). Parks, people and professionals: putting 'participation' into protected area management. *Social change and conservation*, 16, 297-330.
- Prayag, G., Hosany, S., Nunkoo, R., and Alders, T. (2013). London residents' support for the 2012 Olympic Games: The mediating effect of overall attitudes. *Tourism Management*, 36, 629- 640.
- Pulido-Fernández, J. L., Andrades-Caldito, L., & Sánchez-Rivero, M. (2015). Is sustainable tourism an obstacle to the economic performance of the tourism industry? Evidence from an international empirical study. *Journal of Sustainable Tourism*, 23(1), 47-64.

- Rasoolimanesh, S. M., & Jaafar, M. (2016). Community participation toward tourism development and conservation program in rural world heritage sites. *In Tourism- From Empirical Research Towards Practical Application*. InTech.
- Razzaq, A. R. A., Hadi, M. Y., Mustafa, M. Z., Hamzah, A., Khalifah, Z., & Mohamad, N. H. (2011). Local community participation in homestay program development in Malaysia. *Journal of Modern Accounting and Auditing*, 7(12), 1418.
- Ruggieri, G., & Calo, P. (2018). ICT and tourism impacts in islands. *Ecocycles*, 4(2), 4-11.
- Simão, J., & Mósso, A. (2013). Residents' perceptions towards tourism development: the case of Sal Island. *International Journal of Development Issues*, 12(2), 140-157.
- Su, M. M., & Wall, G. (2014). Community participation in tourism at a world heritage site: Mutianyu Great Wall, Beijing, China. *International Journal of Tourism Research*, 16(2), 146-156.
- Tosun, C. (1999). Towards a typology of community participation in the tourism development process. *Anatolia*, 10(2), 113-134.
- Tosun, C. (2006). Expected nature of community participation in tourism development. *Tourism management*, 27(3), 493-504.
- Wang, Y., & Pfister, R. E. (2008). Residents' attitudes toward tourism and perceived personal benefits in a rural community. *Journal of Travel Research*, 47(1), 84-93.
- World Commission on Environment and Development. (1987). Report of the world commission on environment and development: Our common future. *Published as Annex to General Assembly Document A/42/427*.
- Uysal, M., Sirgy, M. J., Woo, E., & Kim, H. L. (2016). Quality of life (QOL) and well-being research in tourism. *Tourism Management*, 53, 244-261.
- Vargas-Sánchez, A., Plaza-Mejía, M. D. L. Á., & Pomras-Buena, N. (2009). Understanding residents' attitudes toward the development of industrial tourism in a former mining community. *Journal of Travel Research*, 47(3), 373-387.
- Yu, C. P., Cole, S. T., & Chancellor, C. (2016). Assessing community quality of life in the context of tourism development. *Applied Research in Quality of Life*, 11(1), 147-162.

- Zapata, M. J., Hall, C. M., Lindo, P., & Vanderschaeghe, M. (2011). Can community-based tourism contribute to development and poverty alleviation? Lessons from Nicaragua. *Current Issues in Tourism*, 14(8), 725-749.
- Zhang, M., Xiaoli, P., & Bihu, W. (2012). Research on residents' perceptions on tourism impacts and attitudes: a case study of Pingyao Ancient City. In *6th Conference of the International Forum on Urbanism (FoU): TOURBANISM, Barcelona, 25-27 gener* (pp. 1-10). International Forum on Urbanism.
- Zhang, Y., Cole, S. T., & Chancellor, C. H. (2013). Residents' preferences for involvement in tourism development and influences from individual profiles. *Tourism Planning & Development*, 10(3), 267-284.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – ชื่อสกุล นางสาวศิริินทร์ สังข์ทอง

รหัสประจำตัวนักศึกษา 5930122010

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ครุศาสตรบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	2558

ทุนการศึกษา

ทุนผู้ช่วยวิจัย 100% สำหรับหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการบริการและการท่องเที่ยว

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ศิริินทร์ สังข์ทอง และอารีย์ญา ธีรสัตยาพิทักษ์ (2562) “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา ย่านเมืองเก่าภูเก็ต.” *วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทย นานาชาติ*, 1(15). (มกราคม – มิถุนายน 2562), 1 – 21.